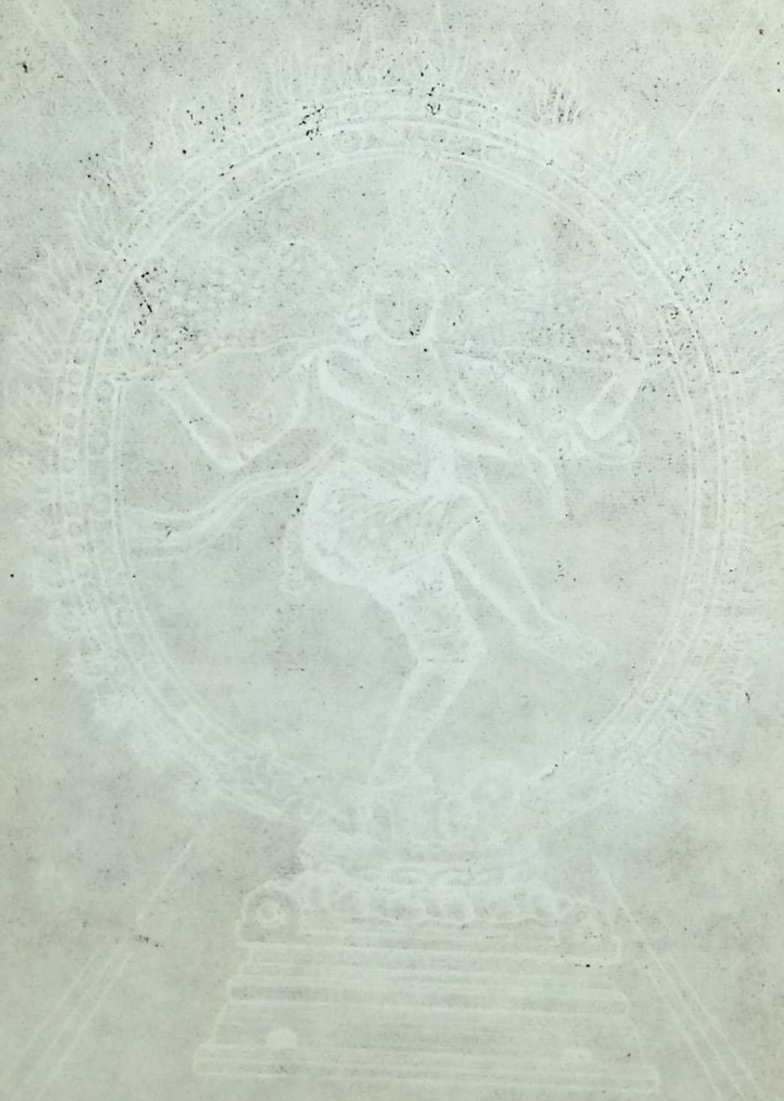
கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா

★

மறைமலையடிகள்

கழக வெளியீடு



kazhaga veliyeedu: ௯௦௦

கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா

★

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்

என்னும்

மறைமலையடிகள்

இயற்றியது

:: திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய ::
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
சென்னை-1. மதுரை-1. திருநெல்வேலி-6.
1968

சொக்கநாத பிள்ளை மறைமலை அடிகள் (1876—1950)

Ed I (Author) May 1929

Reprints : (Kazhagam) Aug. 1957; Dec 1968.

KADAVUL NILAIKKU MAARANA KOLKAIKAL
SAIVAM AAKAA

Appar Achakam, Madras-1. (1-2)

5+2

பதிப்புரை

செம்பொருட்டுணிவாம் சைவசித்தாந்தம் தென்னாட்டவர்கட்கேயுரிய சிறந்த குறிக்கோளாகும். அக் குறிக்கோளினைத் தம் உயிரினும் சிறந்ததாகத் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் பிறழவிடாமல் போற்றிப் புகழ்ந்து வருபவர் நம் செந்தமிழ்ச் சான்றோரே யாவர். அயலவராம் ஆரியர்க்கு அக் குறிக்கோள் அன்றும் இன்றும் இல்லாத புதுமையாகும். அச் சீரிய குறிக்கோளினை ஏற்றுத் திருந்தி ஒழுக வேண்டுமென்னும் நன்னோக்கம் அவர்களுக்கு ஏற்படுவதற்கு வாயிலும் இன்று. சிவபெருமானையும், அவன் மிகவும் உவந்து உகப்பாய் ஏற்றுக்கொள்ளும் இருவகை வழக்கிலும் பொன்றாது நின்றருளிரும் புண்ணியச் செழுந்தமிழினையும் மனமார ஏற்றுக்கொள்ளும் பெற்றி அவர்கள்பாலும், அவர்கள் முதன்மையாகக்கொண்டு பயின்றுவரும் பல தெய்வவழிபாட்டைக் கிளந்தெடுத்துக் கூறும் வேதங்களிலும் தினைத்தனையும் காணப்படுவதன்று.

எல்லாத் தேயத்தாரும் எல்லாமொழியாரும் பெருமக்களும் சிறுரும் கதைகளைக் கேட்டின்புறுவதில் பெருவேட்கையுடையராய் இருக்கும் உண்மையினை உணர்ந்து கடவுள் உண்மை, உயிர் உண்மை, தளையுண்மை ஒழுகலாற்றுண்மை, அறம் பாவங்களின் உண்மை முதலியவற்றையும் நால்வகையாக யாக்கப்படும் கதை முறையில் சிறிதும் பெரிதுமான பல கதைகளை இயற்கை உண்மை அறிவுகளுக்கு மாறுபடாமல் ஆக்கி அமைத்தனர். அம் முறைகளெல்லாம் இந்நூலகத்தே அடிகளாரால் செவ்விதின் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வகை யுயர்வுகள் அனைத்தையுங் கண்டு 'உடம்பாடிலாதவர்' சில்லோர் கூடி மேம்படுத்துவார் போன்று செந்தமிழ்ச் சான்றோர் செய்தருளிய கதைகளையும் ஆரியத்தில் பெயர்த்து, அவற்றுடன் இல்லதும் பொல்லதுமாய பலவற்றைப் புதுக்கியும் கூட்டியும் குறைத்தும் 'கடவுள் நிலைக்கு

மாறான கொள்கைகள் பலவற்றைப், படைத்துப் பரப்பி விட்டனர். மொழி மயக்கால் அப் பொய்ம்மையினைப் பிரித்துணராது பின்னுள்ள பெரியவர்கள் நம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியில் ஆய்விற்புகாது அக் கதைகளை மொழி பெயர்த்து, இனிய செய்யுண் முறையில் நயம்பட மொழிந்தனர். அதனை அங்ஙனமே கற்ற அறிஞரும் பெருமக்களிடையே பரப்பிப் பெரிதும் பிழைபாடுறுமாறு செய்து விட்டனர்.

அக் கதையிற் காணப்படும் கொள்கைகள் சிவபெருமானின் கடவுட்டன்மைக்கும், அம்மையின் திருவருட்டன்மைக்கும், முருகன் மால் மூத்தபிள்ளையார் என்னும் அருள்வகை நிலையினுக்கும் முற்றும் மாறாக இருப்பதைக் கண்டு நனிமிக வருந்திய நம் அடிகளார் "கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா" என்னும் அரிய பெரிய இந்நூலை அஞ்சாது யாத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் பகுத்துக் காட்டி மக்களை நல்வழிப் படுத்தல் மேலோர் கடனென்பதனை இந் நூலால் துணிந்து காட்டியருளினர். இதன்கண் தொல்காப்பியம், செங்கோன் தரைச் செலவு, சங்க நூல்கள், திருமுறை, சித்தாந்த முதலிய தெய்வப்பனுவல்கள், வேதாகமங்கள், இதிகாச புராணங்கள், ஆங்கில நூல்கள் பலவும் ஆயப்பட்டு உண்மை நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளன. இதனைக் கருத்தூன்றிக் கற்பார் உண்மைச் சைவத்தினை உணர்ந்து நன்னெறியொழுகி இன்புறுவர் என்பது தெளிவு. கடவுளைப்பற்றிய பகுத்தறிவு வினாக்கள் பலவற்றுக்கும் தக்க விடைகள் இதன்கண் காணப்படுகின்றன.

அடிகளார் ௧௯௩௦, செப்டெம்பர்த்திங்கள் ௯ ஆம் நாள் எழுதிவைத்துள்ள விருப்ப ஆவணத்தின்படி வார முறையில் இதனைக் கழகத்தார் மூன்றும் பதிப்பாக வெளியிடுகின்றனர். அடிகளார் 1929 ஆம் ஆண்டில் முதற் பதிப்பு வெளியிட்டுள்ளனர்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.



மறைமலையடிகள்
1876 - 1950

ENGLISH PREFACE

The religious and philosophical matter that appears in the follwing pages form the substance of my presidential speech delivered on the 15th of October, 1927, at the 42nd annual meeting of the Saiva Siddhanta Sabha at Tiruchi Rock Fort. What was briefly treated in the course of the delivery is now expanded into its full final form; and to a few Puranic legends then quoted to illustrate the degenerated notions about God and religion, some more are now added to make the treatment of the subject complete within its bounds. The object of this little book is to disclose the vast difference that lies between the ancient form of Saiva religion and its modern form.

In very ancient times the theoretical side of Saivism had been purely philosophical, while its practical side, which consisted in bringing into an intimate relation of love the human and the Divine selves, tended to a worship of luminous bodies such as the Sun and the Moon and also fire which constitues the essence of a l bright objects. God was conceived to be a subtle spiritual light which manifests itself in the chief physical luminary the Sun, so that all rites, religious observances, and original myths in Saivism clung around this resplendent body. For us who have come to think of the appearances of the sun and the moon as so many natural occurrences that uniformly take place in the realm of dead matter, they have lost their high purpose and

significance. But to our ancestors who lived in close relationship with Nature, they had been a great wonder, and to their then more clear, vivid, quick and penetrating intuitive sense they revealed the gracious presence of a loving heavenly Father. What they perceived by means of their intuition, and what they loved so ardently in the manifestations of light, had not been a mere figment of their imagination, but a reality informed with infinite love and intelligence and capable of readily responding to the prayers of a fervent heart. It is this love, this intelligence in the Supreme Being which is otherwise transcendental and incomprehensible to the finite understanding of the human selves, that impels it to manifest itself to those who are pious and devoted.

Fortunately for us we are in possession of rare internal evidences in the heart-melting hymns sung by St. Manickavachakar and other Saivite Saints in glory of Lord Siva, sufficient to convince us of the reality of God's sudden manifestation to them in tangible form. From the references made by them in several of their hymns. We are in a position to study the essential nature of the personality of God and how it blesses the few fit, pious, sincere souls. Except the inspired utterances of such exceptionally pure and favoured Saints of Saivism. Others can give us no clue to a clear and definite conception of God's personality. So far as my knowledge of other religious saints is concerned, I dare say that I could get not even a single glimpse from their hymns and sayings (whose genuineness though I do not call in question as modern critics and commentators do) with reference to the vision of God they had, if they had any, and the nature and description of the personality they had thus seen. But in the case of the Saiva Saints

as St. Manickavachakar and St. Thirujnanasambandhar we are extremely glad to say that we are left in no uncertainty either with regard to their authorship of their sacred hymns or with regard to the vision of God they had and the definitely clear description they give of the Heavenly Father and Mother that had come to them. When we enter the region of the sacred Saiva literature, we find ourselves to our great wonder and pleasure that we are on the safe, solid ground of genuine historical facts. From our most ancient Sage Tholkappiar whose age goes back to 3,500 B. C. to St. Thiruvalluvar and the founders and teachers of Saiva religion, all have left behind them their valuable literary and religious works which embody their thoughts on arts, ethics, psychology, philosophy and religion.

Although the Aryan, Buddhist and Jain immigrants came and settled in the Tamil country as early as the 1st century of the Christian era, their influence could not touch even the fringe of the Tamilian mind. So strongly did the mind of the cultured Tamil people cling to the realities of life and existence, that the Aryan rites and myths, and the Buddhist and Jain nihilism could find no entrance into it, great as had been their efforts to achieve it. But the modern Mayavada Vedanta and Vaishnavism which came to spread here after the 8th century A.D. achieved what their predecessors could not achieve, simply by fabricating fictitious, obscene and licentious Puranic stories and thus catching the fancy of the Tamil people. This influx of the Aryan falsehood into Tamil led to the formation of a class of literature which is notorious for the most degraded type of Puranic religion Saiva, Sakta and Vaishnava. To the best of my ability I have endeavoured in the following treatise to sift this mongrel mixture and

disentangle the golden truths of Saiva religion from the empty falsehoods of other novel religions. The task is no easier one and it cannot further be appreciated even by the Saivitevs whose mind is dived deep in the Aryan myths. Still I have candidly executed it in the interest of the ancient, and genuine Tamilian thought, and am emboldened in its execution by the prospect of a rising generation devoted solely to the cause of truth. May the glory of Lord Siva the almighty God of the universe shine for ever!

The Sacred Order Of Love
Pallavaram,
12th May, 1929.

VEDACHALAM.

உள்ளுறை

———

ஓம்

கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா[1]

க. பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம்

அன்பர்களே!

இச் சபையார் கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்கிக் 'கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா' என்பதனைப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தலாமென்று துணிந்தேன். இக் காலநிலைக்கு ஏற்றபடி எதனைப்பற்றிப் பேசலாம் என்று ஆராய்ந்து பார்க்கையில், மெய்யல்லாத கோட்பாடுகளைச் சைவ சமயமாகப் பிறழ உணர்ந்து அவற்றையே சைவசமயமென நம்மனோர் மயங்கிக் கிடத்தலானும், பொய்யை மெய்யாக மயங்கிக் கிடக்கும் வரையில் அம் மயக்க உணர்ச்சிக்கு ஏதுவான அறியாமை நம்மை விட்டு நீங்காமையின் நாம் எல்லாம்வல்ல சிவத்தின் நிலையை உணர்ந்து இப் பிறவித் துன்பத்தை நீக்குதலாகாமையானும் இந்தப் பொருளையே பேசுவது இன்றியமையாததாக எனக்குத் தோன்றியது. ஏனென்றாற், பிறவி நீங்காத வரையில், அப் பிறவியை நீக்கும் முயற்சி உண்மையில் நடவாத வரையில், அம் முயற்சி நடைபெறுதற்கு மெய்

1. இது, திருச்சி, சைவசித்தாந்த சபையின் ௩அ - சஉ-ஆம் ஆண்டு விழாவில் தலைமைபூண்டு செய்த முன்னுரைச் சொற்பொழிவு.

யுணர்ச்சி பெருதவரையில் நாம் இப் பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் நிறைவேருமலே போய்விடும்.

நமக்கு அரிதிற் கிடைத்திருக்கும் மக்கட் பிறவியின் நோக்கம் நிறைவேருதாயின் நாம் பிறவிப்பயனை அடுத் தடுத்து இழந்து பிறவித் துன்பத்திற் கிடந்து சுழலுவ தோடு, நமக்குப் பிறவிகளை ஓயாது கொடுத்தற்கு ஏதுவா யுள்ள பலர்க்கும் நாம் மீளாத துன்பத்தையுங் கொடுத்தவ ராவோம். எம்மை ஈன்றெடுக்குந் தாய்மார் எத்தனைமுறை எம்மைத் தம் வயிற்றகத்தே சுமந்து சுமந்து துன்புறுகின் றனர்! எம்மைப் பெற்றெடுத்து வளர்ப்பதற்கு எத்தனை முறை அலக்கணுறுகின்றனர்! இதுமட்டுமோ, எம்மைப் படைக்கும் இறைவன் எத்தனைமுறை எம்மைப் படைத்துப் படைத்துக் கைசலிக்கின்ருன்! இதுபற்றியன்றே பட்டினத் தடிகளும்,

"மாதா உடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக்
கருப்பையூர் வாராமைக் கா"

என்று அருளிச் செய்தனர்கள். இவ் வுலகத்தில் நாம் வந்து பிறந்ததெல்லாம் மெய்யுணர்வு பெறுதற்கேயாம். இவ் உலக வாழ்க்கையானது நமக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடமா யிருக்கின்றது. பள்ளிக்கூடத்திற் கல்விபயிலும் மாண வர்கள் ஆசிரியன் உதவிகொண்டு மெய்ந்நூல்கள் பல வற்றைப் பயின்றும், தம்மொடு பயிலும் மாணுக்கர்களுடன் கல்வித் துறைகளை உசாவி ஐயந் தீரப்பெற்றும் அறிவு விளங்கி வருதல்போல, நாமும் இவ் உலக வாழ்க்கைத் துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பேரறிஞர் பற்பலரின் உதவி யால் உண்மைகள் பற்பலவற்றை உணர்ந்தும், நம்மோ டொத்த மக்கள் ஓவாது செய்யும் பலதிற முயற்சிகளாற்

பலதிற வாழ்க்கை நலங்களைப் பெற்றும் நாளுக்குநாள் அறிவிலும் இன்பத்திலும் மேன்மேற் சிறந்து வருகின்றனமல்லமோ?

இவ்வாற்றால் நம்மைப் பழைமைதொட்டுப் பற்றிக்கொண்டு வரும் அறியாமையும் அதன் வாயிலாக வருந் துன்பமும் படிப்படியே நீங்கப்பெற்று வருகின்றோம். இங்ஙனமாக அறியாமை நீக்கமும் அறிவுப்பேறும் அடைதலே இப் பிறவி எடுத்ததன் நோக்கமாய்க் காணப்படுதலின், அவ் அறியாமையைக் களைந்து அறிவு பெறுதற்குரிய உண்மைக் கோட்பாடுகளையே நாம் ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளல்வேண்டும் என்பதுபற்றிக் 'கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா' என்பதனை நுங்கள் முன்னிலையிற் பேசத் துணிந்தேன்.

உ. கடவுள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் நிலை

இனி, எடுத்துக்கொண்ட இப் பொருளைக் கடவுள் நிலை யாதெனவும், அந் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் யாவையெனவும், அம் மாறான கொள்கைகள் சைவமாகாதவாறு யாங்ஙனமெனவும் மூன்று வகையால் ஆராய்ந்து பார்த்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஆராயும் இவ் ஆராய்ச்சி மிக உயர்ந்த உண்மைப் பொருள்களைத் தெளிவதில் நமது கருத்தை ஈடுபடுத்தி நிற்றலால், இப்போது நாம் தவ முயற்சியைச் செய்யப்போகும் நிலையில் இருக்கின்றோம். ஏனென்றால், தவம் என்பது உயர்ந்த பொருளில் நமது கருத்தை ஒருமுகப்படுத்தி உறைத்து நிற்றலேயாதலால், இப்போது நாம் தவமுயற்சியைத் துவங்கி நிற்கின்றோம் என்பதனை நினைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசாமலும் மற்ற வீணெண்ணங்களை எண்ணாமலும் நாம் பேசும்

பொருளிலேயே கருத்தை நிறுத்தி அமைதியாய் இருத்தல் வேண்டும்.

இனி, முதலாவதாகக் கடவுள்நிலையை ஆராய்ந்து பார்ப்போம். கடவுள் என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்ட அளவானே அஃது எப்பொருளையுங் கடந்து நிற்பது என்னும் பொருள் புலனாகா நிற்கின்றது. இனிக் கடவுள் எப்பொருளைக் கடந்து நிற்கின்றார் என்று ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து இவ் உலகத்தையும் இவ் உலகத்தில் வாழும் உயிர்களையுங் கடந்து நிற்கின்றார் என்றே நாம் சொல்லுதல் வேண்டும். நம்மறிவால் முதலில் அறியப்படுவது இவ் உலகமேயன்றிப் பிறிதில்லை. இவ் உலகந்தான் எங்ஙனம் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று மேலும் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து மண்ணுந் தண்ணீருந் தீயுங் காற்றும் வானுமென்னும் ஐம்பெரு முதற்பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தல் விளங்கும். இவ் உண்மையை இற்றைக்கு ஐயாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னமே இருந்த நம் பழந்தமிழாசிரியரான தொல்காப்பியனார்,

> "நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போடு ஐந்துங்
> கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்"

என்றும், இவர் காலத்துக்கு ஐந்நூறு ஆண்டு பிற்பட்டு வந்த தலைச்சங்கத்து நல்லிசைப்புலவரான முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்,

> "மண்திணிந்த நிலனும்
> நிலனேந்திய விசும்பும்
> விசும்புதைவரு வளியும்
> வளித்தலைஇய தீயுந்
> தீமுரணிய நீருமென்றாங்கு
> ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கைபோல"

என்று கூறுதல் கொண்டு உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஐயாயிர ஆறுயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே இவ் உலகத்தினியல்பினை நன்காராய்ந்து ஐந்து முதற் பொருள்களிலடக்கிய நம் பழந்தமிழாசிரியரின் பேரறிவுப் பெற்றியை என்னென்று கூறுவேன்! எங்ஙனம் புகழ்வேன்! அன்பர்களே!

இனி, இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட இப் பொருள்கள் ஐந்தையும் நாம் எங்ஙனம் அறிகின்றோம் என்றாற், செவியின் உதவி கொண்டு ஓசையை உணர்கின்றோம். இவ் ஓசையோ வானின் தன்மை. ஓசையை உணரவே அவ் ஓசைக்கு நிலைக்களனாய்க் கட்புலனாகாத வானத்தையும் அறிகின்றோம். கண்ணினுதவி கொண்டு தீயின் தன்மையான ஒளியை உணர்கின்றோம். இத்தீயில் ஒளியேயன்றிச் சூடுமுண்டாதலின் அச்சூட்டினை உடம்பினெல்லா வுறுப்புக்களாலும் உணர்கின்றோம். இனிக் காற்றின் தன்மையினையும் அங்ஙனமே உடம்பின் எல்லா வுறப்புக்களாலும் உணர்கின்றோம். வாயின் உதவிகொண்டு நீரின் சுவையினையும் மூக்கின் உதவிகொண்டு மண்ணின் நாற்றத்தினையும் உணர்கின்றோம். இவ்வாறாக வான் வளி தீ நீர் மண் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களையும் நாம் அறிந்துகொள்ளுதற்கு உதவியாக மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளையும், அவ் ஐம்பொறிகளமைந்த இவ் வுடம்பினையும் எல்லாம்வல்ல இறைவன் நமக்குப் படைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார். இவ் ஐம்பொறிகள் இல்லாவிட்டாலும் அல்லது இவை சிறிது பழுதுபட்டாலும் நாம் உலகத்துப் பொருள்களை அறிதலும் அவற்றாற் பயன் கொள்ளுதலுஞ் சிறிதும் இயலா. செவி இல்லையாயின் அல்லது செவியிருந்தும் அது பழுதுபட்டுப் போனதாயின் நாம் ஓசையை உணர்வதெங்கே! கண் இல்லையாயின் அல்லது கண்ணிருந்தும் அது பழுதுபட்டுப் போகுமாயின் ஒளியினையும் அவ் ஒளியினால் விளக்கப்படும்

பலதிறப் பொருள்வடிவங்களையும் நாம் காண்பதெங்கே! இங்ஙனமே மற்றைப் பொறிகள் இல்லையாயின் அல்லது அவை யிருந்தும் பழுதுபட்டனவாயின் அப் பொறிகளால் அறியப்படும் பொருள்களை நாம் அறிந்துகொள்ளுதல் இயலாதன்றோ? அன்பர்களே! இங்ஙனம் பொறிகளின் உதவியின்றி அறியமாட்டாத நிலையிலிருக்கும் ஏழை மக்களாகிய நாம் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலு முடைய சிற்றுயிர்களே யல்லாமற் கடவுளாதல் யாங்ஙனம்? சிலர் உயிர்களே கடவுளென்று வாய்கூசாமற் சொல்லுகின்றார்கள். உயிர்களே கடவுளாயின் ஐம்பொறிகளின் உதவியின்றியே அவ் வுயிர்கள் ஐம்பொருள்களையும் உணர்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆதலால் உயிர்களே கடவுள் என்னுங் கொள்கை பிழைபாடுடைத்தாகும்.

இனி, இங்ஙனம் ஐம்பொறிகளால் ஐம்பொருள்களை அறியுமிடத்து அங்ஙனம் அறியும் அறிவு அவற்றை அறிந்த அளவிலே அற்றுப்போகுமானால் நமக்கு அறிவுவிளக்கமுண்டாகாது; அறியாமை நீங்காது; விலங்குகளினும் நாம் கீழ்ப்பட்டவர்களாய்விடுவோம். நாம் பொருள்களை அறிந்த அறிவு அவ்வளவிலே அற்றுப்போகாமல் நம் நினைவிலே பதிந்துநின்று அப் பொருள்களின் தன்மைகளை நம் நினைவில் தொடர்பாக வைத்து அறிவித்து வருகின்றது. நேற்று நாம் கேட்ட சொற்களையும் நேற்று நாம் கண்ட காட்சிகளையும் உண்ட உணவுகளையும் நேற்றளவிலேயே மறந்து, இன்று கேட்குஞ் சொற்களையுங் காணுங் காட்சிகளையும் உண்ணும் உணவுகளையும் புதிது புதிதாக அறிந்து அறிந்த அந் நொடியிலேயே அவை தம்மை மறந்து விடுவோமாயின் நமது நிலை எவ்வளவு உதவியற்றதாய், எவ்வளவு இரங்கத்தக்கதாய் இருக்கும்! பார்மின்கள் அன்பர்களே! இங்ஙனம் மறவாதபடி, எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் நாம்

அறிந்தவைகளை மறவாத நினைவினை எவ்வளவு இரக்கத்தோடு நமக்கு அளித்திருக்கின்றான்! நாம் பொறிகளால் அறிந்த பொருள்கள் அழிந்து மறைந்தாலும் அப் பொருள்களைப் பற்றிய நினைவுகள் எம் உள்ளத்தில் எவ்வளவு வேரூன்றி நிற்கின்றன! யாம் எம் கண்ணெதிரே காணும் இம் மண்டபம் ஒரு காலத்தில் இல்லையாய் மறைந்தாலும் இதனைப் பற்றிய நினைவு எம் அகக் கண்ணெதிரே இதனை எமக்குத் தெளிவுறக் காட்டுமன்றோ? அல்லது இம் மண்டபத்தை விட்டு வேறோரிடத்திற் சென்ற பின்னும் எமக்கு இம்-மண்டபத்தைப் பற்றிய நினைவு வருமன்றோ? இங்ஙனமே இம் மக்கள் வாழ்க்கையில் இதுவரையிற் கழிந்துபோன முன்னாட்களிலே நாம் அறிந்தறிந்து வந்த பொருள்களின் நினைவுகளெல்லாம் நம் உள்ளத்தில் அழுத்தமாய்ப் பதிந்து நாமொன்றை நினைப்பதற்கு அறிவை ஒருமுகப்படுத்திக் கண்மூடி யிருக்குங்கால், அப் பழைய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஒரு தொடர்பாயுந், தொடர்பின்றிக் கலந்தும் பலதிறப்பட்டு மாறி மாறி வரப்பெறுகின்றன மல்லமோ? இதனாலன்றோ,

> "உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்
> எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன"

என்று ஔவையாரும்,

> "கண்டன எலாம் அல்ல என்றுகண் டனைசெய்து
> கருவிகர ணங்க ளோய்க்
> கண்மூடி ஒருகண மிருக்கவென் றூற்பாழ்த்த
> கர்மங்கள் போராடுதே"

என்று தாயுமான அடிகளும் அருளிச்செய்வாராயினர்.

என்று இத்துணை ஆராய்ந்தவளவில் நம்மால் அறியப்படும் பொருள்களென்பன மண் புனல் அனல் கால் வான் என்னும் உலகத்துப் பொருள்களைந்தும், பொறிகளின்

வாயிலாக நம் உள்ளத்தில் வந்து பதியும் இவ் ஐம்பொருள் களைப்பற்றிய நினைவுகளும் என்னும் இரண்டுமே யல்லாமல் வேறில்லை என்பது இனிது விளங்காநிற்கும். ஆகவே, கடவுள் எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்து நிற்பவரென்றால், நம் ஐம்பொறிகளுக்கு விளங்கும் ஐம்பெரும் பொருள்களை யும் அப் பொருள்களைப்பற்றி யெழும் நினைவுகளையுங் கடந்து நிற்பவரென்றே முடிவு செய்யப்படும். ஏனென்றாற் கடவுள் நாமறிந்த மண்ணில் ஒருவரா? அல்லது நீரில் ஒருவரா? தீயில் ஒருவரா? காற்றில் ஒருவரா? அல்லது இடை வெளியா யிருக்கின்றனரா? என்று கேட்போமாயின் எவரும் இப் பொருள்களைக் கடவுளென்று சொல்ல ஒருப் படமாட்டார். அல்லது இப் பொருள்களைப்பற்றி நம் உள்ளத்தி லெழும் எத்தனையோ கோடி நினைவுகளில் எந்த நினைவு கடவுளாகும் என்று கேட்டால், எந்த நினைவினையுங் கடவுளென்று சொல்ல எவரும் ஒருப்படமாட்டார். எனவே, உலகத்துப் பொருள்கள் எதனுள்ளும், அப் பொருள்களைப் பற்றிய நினைவுகள் எதனுள்ளுங் கடவுள் அடங்காமல், அவைகளையெல்லாம் அவர் கடந்துநிற்பவர் என்பதே எல்லா மக்கட்கும் உடம்பாடான பொது உண்மையாகும். நம் சமயாசிரியரான **திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,**

''விரிகதிர் ஞாயிறல்லர் மதியல்லர் வேத
விதியல்லர் விண்ணு நிலனுந்
திரிதரு வாயுவல்லர் செறிதீயு மல்லர்
தெளிநீரு மல்லர்''

என்று இவ் வுண்மையை இனிது விளக்கி அருளிச்செய் திருக்கின்றார்கள்.

இனி, இவைகளையெல்லாம் இறைவன் கடந்துநிற்பவன் என்றால், எந்த வகையினால் இவைகளைக் கடந்துநிற்பவன்

என்பது ஆராய்ந்து தெளிதல்வேண்டும். கடத்தலென்பதை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தல் வேண்டும். அவை: இடத்தைக் கடப்பதுங், காலத்தைக் கடப்பதும், பொருட்டன்மைகளைக் கடப்பதும் என்பனவாம். அவற்றுள் இடத்தைக் கடப்பதாவது பொருள்களெல்லாமிருக்கும் எல்லா இடத்தையுங் கடந்து நிற்பதேயாகும். நம்மாலறியப்பட்ட எந்தப் பெருள்களின் எல்லையில் அல்லது எந்த இடத்தின் எல்லையிற் கடவுளை அடக்கலாம் என்று எவரைக் கேட்பினுங் கடவுள் எந்தப் பொருளின் எல்லையிலும் அடங்கார், எந்த இடத்தின் எல்லையிலும் அடங்கார் என்றே விடை கூறுநிற்பர். ஆதலாற் கடவுள் இடத்தைக் கடந்து நிற்பவர் என்பது எல்லா மக்கட்கும் ஒப்ப முடிந்ததே யாகும்.

இனிக், காலத்தைக் கடந்தவர் என்பது முக்காலத்தையுங் கடந்து நிற்பவர் என்பதேயாம். அவர் எந்தக்காலத்தில் தோன்றினவர், எந்தக்காலத்தில் வளர்இன்றவர், எந்தக்காலத்தில் முடிவடைபவர் என்று எவரைக் கேட்பினும் அவர் ஒருகாலத்திற் றோன்றியவருமல்லர், மற்றொருகாலத்தில் வளர்பவருமல்லர், பிறிதொரு காலத்தில் முடிபவருமல்லர் என்றே எல்லாரும் விடை கூறுநிற்பர். அதுபற்றியே,

> "எல்லார் பிறப்பும் இறப்பும்இயற் பாவலர்தம்
> சொல்லாற் றெளிந்தேம்நஞ் சோணேசர்—இல்லிற்
> பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்டு
> இறந்தகதை யுங்கேட்டி லேம்"

என்று ஆன்றோர் திருமொழியும் எழுந்தது.

இறைவன் எல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்ட காலந்தொட்டே இருப்பவன் என்று கூறுதலுங்கூட அவனது

இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக்காம் என்பது பற்றியே மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே"

என்றும்,

"மூப்பான் இளையவன் முன்னவன் பின்னவன்
முப்புரங்கள் வீப்பான்"

என்றும் அருளிச்செய்வா ராயினர்.

இனிப் பொருள்களின் தன்மையைக் கடந்தவ ரென்பது, அவ்வப் பொருள்களின் இயல்புகளிலுந் தம் மியல்பு அடங்காமல் அவ்வெல்லாவற்றின் இயல்புகளையும் முற்றுங் கடந்து நிற்பவர் என்பதேயாம். இனிப் பொருள் களின் இயல்புகளாவன எவையென்று ஆராய்வோமாயின், அவை வண்ணம் வடிவு அளவு சுவை யென்னும் நால்வகை யில் அடங்கும். வண்ணமாவது சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள், கறுப்பு, ஊதா, பச்சை, வெள்ளை என்னும் எழுவகை நிறங்களேயாகும். வடிவாவது வட்டம், நாற்கோணம், முக்கோணம் முதலியனவாகும். அளவாவது எண்ண லளவை, எடுத்தலளவை, முகத்தலளவை, நீட்டலளவை யென நான்காம். சுவையாவது தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு என அறுவகைச் சுவைகளே யாகும். இங்ஙனம் வகுத்துக்கொண்ட இயல்புகளுள் கடவுள் எந்த நிறத்தினர், எந்த வடிவினர், எந்த அளவினர், எந்தச் சுவையினர் என்று எவரைக் கேட்பினும் அவர் இன்ன நிறத்தினராயிருப்பர், இன்ன வடிவினராயிருப்பர், இன்ன அளவினராயிருப்பர், இன்ன சுவையினரா யிருப்பர் என உறுதிப்படுத்திச் சொல்ல மாட்டுவா ரல்லர். ஆகவே கடவுள் பொருள்களின் எல்லையினையும் இடத்தினெல்லை

யினையுங் காலத்தினெல்லையினையுங் கடந்து நிற்பவராத லோடு, அவ்வப் பொருள்களின் இயல்புகளிலேயும் அடங்கா தவராய் அவற்றையுங் கடந்து நிற்றல் எல்லார்க்கும் ஒத்த கருத்தேயாதல் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙன மாக எல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றி னியல்புகளையுங் கடவுள் கடந்து நிற்பவராய் உள்ளவர் என்பது கடவுள் என்னுஞ் சொற்பொருளால் நன்கு தெளியக் கிடக்கின்றமையின், இவ் வுண்மையைப் பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே ஆராய்ந் துணர்ந்த நம் பழந்தமிழாசிரியர்கள், நம்மா லறியப்பட்ட பொருள்வகைகளிலும் உயிர்வகைகளிலும் அவ் உயிர்களின் தோற்ற ஒடுக்க வகைகளிலும் ஒன்றாக அக் கடவுளைக் கீழ்க்கொணர்ந்து வைத்துச் சொல்லுதற்கு ஒரு சிறிதும் மன மிசையாதவர்களாய் அவனைப் பிறவான் இறவான் என்றே யாண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்வாராயினர். ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்**, பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு வித் தாகிய வினையினின்றும் இறைவன் நீங்கிநிற்பவன் என்பதை,

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்"

என்றும், பிறப்புக்கு முதல்வரான தாயுந் தந்தையும் இல்லா தவன் இறைவன் என்பதை **மாணிக்கவாசகப் பெருமான்**,

"கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் காணேடி"

என்றுந், **திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்**,

"வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே
தந்தை யாரொடு தாயிலர் தம்மையே
சிந்தி யாஎழு வார்வினை தீர்ப்பரால்
எந்தை யார்அவர் எவ்வகை யார்கொலோ"

என்றுஞ், சமண்சமய முனிவரான **இளங்கோவடிகள்**,

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்"

என்றும் அருளிச்செய்வாராயினர். பிற்காலத்து வைணவ சமயத்தில் உறைத்துநின்ற வில்லிபுத்தூராழ்வாருங்கூட வேட்டுவன் வடிவில் வந்து அருச்சுனனெடு போர்புரிந்து அவன் கைவில்லால் அடியுண்ட இறைவனைப்பற்றி மொழியும்போது,

"வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல ஆகம
விதங்களடி யுண்டன ஓரைம்
பூதமடி யுண்டனவி நாழிகைமு தற்புகல்செய்
பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்
பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி இறப்பிலி
பிறங்கல் அரசன்றன் மகளார்
நாதன்அம லன்சமர வேடவடி வங்கொடு
நரன்கையடி யுண்ட பொழுதே"

என்று இவ் உண்மையை ஒளியாமல் நன்கெடுத்துக் கூறினர்.

௫. மாணிக்கவாசகர் அருளிச்செய்த "கேட்டாரும் அறியாதான்" என்னுஞ் செய்யுளின் உரை

இவ்வாறெல்லாம் இவ் உலகத்திலுள்ள எல்லா மக்கட்கும் இசைந்ததாகிய கடவுளின் பொது இலக்கணத்தையும், அங்ஙனம் எவர்க்கும் எட்டாதவராய் எல்லாம் வல்ல இறைவன் இருப்பினும் எம்போன்ற சிற்றறிவினர்க்குக் காணவுங் கருதவும் படாத அக் கடந்த நிலையிலேயே அவன் நிற்பனுயின் அவனது திருவருளுதவியின்றி இப் பிறவித் துன்பத்தை, இப்பிறவி வித்துக்கு மூலமான அறியாமையை யாமே நீக்கிக்கொள்ள மாட்டாமையால் அவன் தாயினும் மிக்க இரக்கமும் அன்பும் வைத்து எம்மனோர்க்கு எளிவந்து தோன்றி அருள்செய்யும் சிறப்பிலக்கணத்தையும் ஒருங்கு விளக்கி நம் சைவ சமய முதலாசிரியரான மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்திருக்கும் ஒரு திருப்பாட்டினை

'கேட்டாரும் அறியாதான்' என்னுஞ் செய்யுளின் உரை கக-

ஈண்டு ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. அத் திருப்பாட்டு வருமாறு :

"கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெலாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே."

அருமருந்தன்ன இச் செய்யுளின்கண் நாமெடுத்துக் கொண்ட இவ்விரிவுரைப் பொருளின் முதற்கண்ணதாகிய கடவுள் நிலையை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நன்கு விரித்து விளக்கி யிருக்கின்றா ராதலின், இச்செய்யுட் சொற் பொருளை ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து பார்ப்பது நமக்குப் பெரிதும் பயன்படுமெனக் கருதி அவற்றை ஆராயப் புகுகின்றாம்.

முதலிற் 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்னுஞ் சொற் றொடர் 'அறிவிற் சிறந்த எத்தகையினரை வினவியும் இறைவன் அறியப்படாதவன்' என்பதனை விளக்குகின்றது. இறைவனிருக்கும் ஊரேது, அவன் பேரேது, அவனைப் பெற்றார் யார்? அப் பெற்றோரின் பெயர் என்னை? என்று நாம் எவரை வினவினாலும் அவரெல்லாம் அவற்றிற்கு விடைசொல்ல மாட்டாமையின், வினவியவர் அங்ஙன மெல்லாம் வினவியும் அவனை அறிந்துகொள்ளாத நிலையி லேயே இருக்கின்றனர். இன்னுந் தவமுயற்சியிற் றேர்ந்த முனிவர்களுங்கூட இறைவன் இயல்புகளைக் கேட்டறியப் புகுந்து தமக்குமேல் நிற்கும் முனிவர்களைக் கேட்க, அவர் களும் அவற்றைத் தமக்குத் தெரியாது என்று தமக்கு

மேற்பட்ட முனிவர்களைக் கேட்க, அவருந் தமக்குத் தெரியா தென்று தமக்கு மேற்பட்டாரைக் காட்டிக் கைவிட, இங்ஙனமே எவர் எவரைக் கேட்பினும் அவரெல்லாம் அவன்றன் முழுமுதற்றன்மைகளை எடுத்துக்காட்ட முடியாமல் வருந்தி நிற்றலின் 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்று முதற்கிளந் தோதினார்.

இனிக், 'கேடொன்றில்லான்' என்னுஞ் சொற்றொடர் 'இறைவன் எக்காலத்தும் எத்தகைய அழிவும் எத்தகைய ஊறுபாடும் இல்லாதவன்' என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது. அவன் ஒரு காலத்தில் இல்லாம லிருந்து பின்னை யொரு காலத்துத் தோன்றினவனாய் இருப்பினன்றோ அவ்வாறு ஒருகாலத்துத் தோன்றினவன் பின்னே ஒரு காலத்து இறந்து கேடுறுவானென்று கொள்ளல்வேண்டும். கடவுளுக்குத் தாய் தந்தையாவார் யாவரென்று எவரைக் கேட்பினும் அவரெல்லாம் அவற்குத் தாய்தந்தையர் இலரென்றே சொல்லுதலால், எவராலும் அவன் பிறப்பைக் கேட்டறிய முடியாமையின் அவன் பிறவாதவன் என்பது தெளியப் படும். அவ்வாறு தெளியப்படவே அவனுக்கு இறப்பும் இல்லையென்பது தானே போதரும். எவ்வெவ்வுயிர் பிறக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் இறக்கின்றன. பிறவியெடுத்த உயிர்களுக்கே இறப்பும் நிகழக் காண்கின்றோமேயல்லது பிறவாதவைகள் இறத்தலை யாண்டுங் கண்டிலேம்.

'பிறப்புண்டேல் இறப்புண்டாம், இறப்புண்டேல் பிறப்புண்டாம்' என்னும் மூதறிஞர் மொழியும் இவ்வுண்மையினையே வலியுறுத்துகின்றது. பிறந்திறப்பன வெல்லாஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய உயிர்களென்றும், பிறந்திறவாதவன் ஒருவனே இறைவன் என்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்வது மிகவும் இன்றி

மையாததாகும். இவ்வாறு உயிர்களுக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினையும் அவ் வேறுபாட்டுக்கு ஏதுவான இலக்கணங்களையுங் கடைப்பிடியாக உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுவது பெரும்பயன் பெறவேண்டும் மக்களின் மெய்யுணர்ச்சிக்கு முதன்மையாகும். இவ் வேறுபாட்டினைக் கடவுளுக்குரிய பிறந்திறவாச் சிறப்பிலக்கணத்தை முதன் முதற் கண்டறிந்தவர்கள் சைவசமய நன்மக்களே யாவர். பழைய யூதர்களும், மகமதியர்களுந் தவிர மற்றச் சமயத்தவர்களெல்லாரும் பிறந்திறக்கும் உயிர்களையே அவ்வவர்பாற் காணப்பட்ட சில ஆண்மைச் செயல்களாற் கடவுளாகப் பிறழ உணர்ந்து அவை தம்மையே கடவுள் நிலையில் வைத்து வணங்கி வருகின்றார்கள். ஆனால் இத் தமிழ் நாட்டின்கண் உள்ள சைவசமயத்தவர்கண் மட்டும் பண்டைக்காலந் தொட்டுப் பிறந்திறவாத் தன்மையனே முழுமுதற்கடவுளாவன் எனத் தெளிய உணர்ந்து இன்று காறும் அக் கொள்கையிற் சிறிதும் வழுவாதவர்களாய் நிலை பேறுற்று வருகின்றனர். பிறப்பிறப்பில்லா இக் கடவுளிலக்கணத்தை நம் சைவசமய ஆசிரியரும் பிறரும் வலியுறுத்திப் பாடிய பாட்டுக்களை முன்னரே நுங்கட்கு எடுத்துக் காட்டினேம். இன்னும் நம் சந்தானாசிரியராகிய அருணந்தி சிவனாரும்,

> "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி ஆங்கே
> மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர். மற்றத் தெய்வங்கள்
> வேதனைப் படும் பிறக்கும் இறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும்
> ஆதலால் இவை இலாதான் அறிந்து அருள்செய்வ னன்றே"

என்று வரையறுத்துக் கூறிய அருமைத் திருப்பாட்டும் நம்மனோர் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலுங் கன்மேற்செதுக்கிய எழுத்துப்போல் நிலைபெற்று நின்று நினைவுகூரற் பாலதாகும்.

அங்ஙனமாயினும், முன்னே யூதர்களும் மகமதியர்களுங்கூடக் கடவுளுக்குப் பிறப்பிறப்புச் சொல்லவில்லையென்றமையாற் சைவ நன்மக்களே அக் கடவுளிலக்கணத்தை அறிந்தார்களென்பது யாங்ஙனமெனின், அவர்கள் கடவுளுக்குப் பிறப்பிறப்புச் சொல்லாவிட்டாலுங் கடவுள் பிறந்திறவாதவன் என்பதனையும் உயிர்களே பிறந்திறப்பன என்பதனையுஞ் சைவசமய ஆசிரியர்களைப் போலப் பிரித்துக்காட்டி அவர்கள் ஆசிரியன்மார் எவருந் தமது விவிலிய வேதத்திலாதல் குரானிலாதல் வலியுறுத்திச் சொல்லி விளக்கினாரில்லை. மற்றுத் தமிழாசிரியர்கள் நூல்களிலோ மிகப் பழையகாலந் தொட்டே கடவுள் வினையின் நீங்கியவனென்றும், அவன் பிறவா யாக்கையனென்றுந், தந்தை தாய் இல்லாதவனென்றும், எல்லா உயிர்களும் இறந்த சுடுகாட்டில் தான் என்றும் இறவாது நின்றே ஆடுவானென்றும் பலகாலும் வற்புறுத்திச் சொல்லும் மெய்யுரைகள் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுகின்றன. ஏனைச் சமயத்தவர் நூல்களிலோ இங்ஙனம் வரையறுத்துரைக்கும் மெய்யுரையினைக் காண்டலியலாது. இறைவனிலக்கணத்தைத் தெளிய உணர்தலும் இயலாது. ஆகவே, பிறப்பு வளர்ப்புகள் ஒருவாற்றானுங் கேட்டறியப்படாத முதல்வனுக்கு எவ்வகையான கேடும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழாதென்பது தெரித்தற் பொருட்டாகவே 'கேடொன்றில்லான்' என்னுஞ் சொற்றொடரைக் 'கேட்டாரு மறியாதான்' என்னுஞ் சொற்றொடர்க்குப் பின்னே பெரிதும் இயைபுபடவைத்து மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்வாராயினர்.

இனிக், 'கிளையிலான்' என்பது 'சுற்றத்தாரை இல்லாதவன்' என்று பொருள்படும். உறவினரைக் குறிக்குஞ் சுற்றம் கேள் உறவு முதலான பல தமிழ்ச்சொற்களிருக்க

வும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுக் கிளையென்னுந் தமிழ்ச் சொல்லால் அடிகள் அதனை அருளிச்செய்திருக்கும் நுட்பம் ஆராயற்பாலது. கிளை யென்னுஞ்சொல் ஒருவர்க்கும் அவரோடு உடம்பின் தொடர்பு உடையார்க்கும் உள்ள நெருங்கிய இசைவினைத் தெரிவிக்குமாறுபோல் மற்றச் சொற்கள் தெரிவிக்கவில்லை. கிளையென்பது முதன்முதல் மரத்தின் கோடுகளுக்கே பெயராக வழங்கப்பட்டதாகும். ஒரு மரமும் அம் மரத்தினின்று பல கவர்களாகப் பிரியுங் கிளைகளும் ஒன்றைவிட்டொன்று வேருகாமற் பெரிதும் இயைந்து நிற்கின்றன. இங்ஙனமே ஒருவனுக்குக் கிளைகள் போல் நெருங்கிய தொடர்புடையாராதற் குரியார்; அவன் தான் பிறத்தற்கு இடமான தாய் தந்தையருந், தன்னோடுடன் பிறந்த தமையன் தம்பி முதலியவருந், தம்மினின்று பிறக்கும் மக்களும், அம் மக்களினின்று பிறக்கும் மக்களுந், தன்னோடுடன் பிறந்தாரினின்று பிறக்கும் மக்களும், அம் மக்களுக்கு மக்களும் என அவனோடு நெருங்கிய உறவு வாய்ந்தாரே யாவர். மற்றச் சுற்றத்தார் உறவினர் கேளிர் என்பவரெல்லாம் அவனுக்கு அத்துணை நெருக்கம் உடையாரல்லர். அதுபற்றியேதான் ஒருவனுக்கு மிக நெருங்கிய உடம்பின் தொடர்புடையாரைக் குறித்தற்கு மாணிக்கவாசகப்பெருமான் கிளையென்னுஞ் சொல்லைச் சிறந்த தொன்ருக எடுத்துக்கொண்டார்.

இனி, இறைவன் தான் பிறத்தற்கு இடஞன தாய் தந்தையருந், தன்னோடுடன்பிறந்தாருந், தனக்கு மக்களாவாரும், அம் மக்களுக்கு மக்களாவாருந், தன்னுடன் பிறந்தார்க்கு மக்களாவாரும், அம் மக்களுக்குப புதல்வராவாரும் இல்லாதவனென்பது முன்னமே பெறப்பட்டமையால், அத்தகைய நெருங்கிய சுற்றத்தொடர்பு சிறிதுமில்லாதவன் என்பதை அறிவித்தற்கே 'கிளையிலான்'

என்றார். கிளைஞராகிய பெருந்தொடர்பு இல்லாதவர்களுக்கு அத் தொடர்புபற்றி வரும் மற்றைச் சுற்றத்தாரும் இல்லாமை தானே பெறப்படுமாதலால், இறைவனுக்கு வேறு அகன்ற சுற்றத்தாரும் இல்லை என்பது இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். நெருங்கிய உடம்பின் தொடர்பி லிருந்தே ஏனை எல்லாச் சுற்றங்களும் அச் சுற்றங்களைப்பற்றி வரும் பல்வேறு அல்லல்களும் ஒன்றிலிருந் தொன்றாய்க் கிளைக்கக் காண்டலால், அவ் வெல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான உடம்பின் தொடர்பினை இறைவன் ஒரு சிறிது மில்லா தவன் என்பது தெரித்தற்கே உடம்பின் தொடர்புக்குப் பெயரான கிளையென்னுஞ் சொல்லை எடுத்தாண்டு அச் சொல்லால் எவ்வகைத் தொடக்குமில்லாத இறைவனியல் பைச் சுருங்கச் சொல்லல் ஆழமுடைத்தாதல் என்னும் அழகுபெறக் கூறிய அடிகளின் அறிவின் திறத்தை என் னென்பேன்!

அங்ஙனமாயின், எண்ணிறந்த உயிர்கள் இறைவன் என்றுள்ளானோ அன்றுதொட்டே அவனிடத்தில் தாமும் தம்மிடத்தில் அவனுமாக நெருங்கிய தொடர்புடையராய் இருத்தலால் உயிர்களை அவனுக்குக் கிளைஞராகக் கூறுதல் பொருத்தமன்றோ எனிற், கிளைஞரென்பார் ஒருவருக் கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் இருக்குந் தன்மையராவர். இது கிளையென்னுஞ் சொல்லின் முதற்பொருளினாலேயே இனிது விளங்கா நிற்கும். எங்ஙனமெனின், மரத்தாற் கிளையுங் கிளையால் மரமும் உயிர்வாழ்கின்றன. அடிமரத்தை வெட்டினாற் கிளைகள் பட்டுப்போம். கிளைகளையெல்லாம் வெட்டினால் மரமும் பட்டுப்போம். இது பெரும்பாலும் எல்லா மரங்களிடத்துங் காணப்படும் உண்மை நிகழ்ச்சி யாம். இதுபோலவே தாய்தந்தையர் தம் மக்கள் இளைஞரா யிருக்கும்பொழுது அவர்க்கு உதவியுந் துணையுமாய் நின்று

அவரைப் பாதுகாத்து உயிர்வாழச் செய்கின்றனர். மக்கள் வளர்ந்து பெரியராம்போழுது தம் தாய் தந்தையர் ஆண்டின் முதிர்ந்து வலிவுகுன்றப் பெறுதலால் மக்கள் அவர்க்கு உதவியுந் துணையுமாய் நின்று அவரை உயிர்வாழச் செய்கின்றனர். இங்ஙனமே உடன்பிறந்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் நின்று உயிர்வாழ்தலை நேரே காண்கின்றோம். ஆகவே, கிளைஞராவா ரெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் நின்று ஒழுகினால் மட்டும் அவர் கிளைஞரென்று பெயர்பெறுதற் குரியா ரென்பது பெறப்படும். இந்த முறையில் வைத்துக் கடவுளுங் கடவுளொடு தொன்றுதொட்டு இருக்கும் உயிர்களும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாயிருந்து உயிர்வாழுந் தன்மையராயின், அவர் தம்மையுங் கிளைஞ ரென்று மொழிதல் பொருந்தும். கடவுள் உயிர்களுக்கு உற்ற துணையும் உதவியுமாய் நிற்றல்போல உயிர்களுங் கடவுளுக்கு உற்ற துணையும் உதவியுமாய் நின்று அவரை உயிர் வாழச் செய்குவராயின், அவரை அவர்க்குக் கிளைஞரென்று கூறுதல் பொருத்தமாம். மற்று உயிர்களோ பண்டு தொட்டே அறியாமை யென்னும் பேரிருளால் விழுங்கப் பட்டுத் தம்மையும் உணராமல் தம் உயிர்க்குயிராய் நின்று தமக்குப் பேருதவி செய்துவரும் முதல்வனையும் உணராமல் வலியற்ற நிலையினராய் இருத்தலாலும், இறைவனுடைய உதவியைப் பெற்று அறிவுவிளங்கித் தம்மையுந் தலைவனையும் உணரும்நிலை வந்த ஞான்றுந் தம்முடைய அறிவுஞ் செயலும் இறைவன்றன் பேரறிவு பேராற்றல்களின் முன் வலிவிழந்தனவாயே இருப்பதல்லது அவ் விறைவற்குத் தம் அறிவாலுந் தம் செயலாலுஞ் செய்யத்தக்க உதவி சிறிது மில்லாமையாலும், எல்லாச் செல்வமுஞ் செயலும் உடைய இறைவனுக்குமுன் அவ் உயிர்கள், செயலிழந்த வறிய

இரவலரே யாவரல்லது அவனுக்குக் கிளைஞராதல் ஒருவாற்றானுஞ் செல்லாது. இங்ஙனம் எண்ணிறந்த இவ் உயிர்த் தொகைகளை யெல்லாம் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்குக் கிளைஞராகச் சொல்லுதல் ஒருவாற்றானும் இசையாமையால், இவ் உண்மையை நன்குணர்ந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'கிளையிலான்' என்று அருளிச்செய்தாரென்பது.

இனிக், 'கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்' என்னுஞ் சொற்றொடர் பிறர் சொல்வனவற்றைச் செவியென்னுங் கருவியாற் கேட்டு அறியும் நம்மனோர் போலாது, அக் கருவியில்லாமலே உலகின்கண்ணுள்ள எல்லா மக்களுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களையும் நினைக்கும் நினைவுகளையும் அறிய வல்லான் எனவும், வாயென்னுங் கருவிகொண்டு பிறர்பால் அறியவேண்டுவனவற்றைக் கேட்டறியும் நம்மனோர் போலாது அக் கருவியின் உதவியில்லாமலே பிறர் உள்ளத்து நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாந் தன் நினைவினாலேயே உணரவல்லான் எனவும் இருபொருள் தருவதாம். மக்கட்பிறவியினராகிய நாம் செவியினுதவியின்றிப் பிறர் சொல்வனவற்றைக் கேட்டுணரும் ஆற்றலில்லாதவர்களாயிருக்கின்றோம். வாயினுதவியின்றிப் பிறரை வினவித் தெரிய வேண்டுவனவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள இயலாதவர்களாயிருக்கின்றோம். செவியும் வாயுமில்லாத செவிடரும் ஊமரும் அக் கருவிகள் இல்லாமையாற் படுந் துன்பத்தைக் கண்டு எவ்வளவு இரக்கமுறுகின்றோம். தம்மினும் அறிவிற் சிறந்தவர்களில்லையெனவுந் தம்மினும் வலிமையிற் சிறந்தவர்களில்லையெனவும், இறுமாந்து நின்றோர் குருடர் ஊமர் முதலான உறுப்பறைகளைக் கண்டு தாமும் அவர்களைப் போற் பழுதுபட்டிருந்தால் தம்முடைய நிலையும் எவ்வளவு துன்புறத் தக்கதா யிருக்குமென்று நினைந்து அதனால் தமது சிறுமையும் எல்லாம்வல்ல இறைவன்றன் பெருமை

யும் உணர்ந்து நெஞ்சம் நெக்குருகுதலைக் காண்கின்றோ மல்லமோ? இங்ஙனமே இவ்வரிய உடம்பில் அமைந்த மற்றைப் பொறிகளும் மற்றை உறுப்புக்களும் பழுதுபட்டுப் போகுமானால், அவ்வுடம்பின்கண் நிற்கு முயிர் அதனால் அறிவு விளங்கப்பெறாது ஏதொரு செயலுமின்றி வெறுங் கல்லைப்போற் கிடக்குமன்றோ? இறைவன் அருள்கனிந்து அளித்தருளிய இவ்வுறுப்புகளின் உதவியை முழுதும் பெற்று உயிர்வாழுஞ் சிலர் அவ்வுதவியைத் தினைத்துணையும் நினைந்துபாராமல் யாமே கடவுளென்று செருக்கிப் பேசா நிற்பர். அவருடைய செருக்கெல்லாம் அவர்தம் உறுப்புகள் சீர்குலைந்துபோனால் நிலைக்குமோ சொன்மின்கள் அன்பர்களே!

இவ்வாறாக உடம்பினுதவியும் உடம்பிலமைந்த உறுப்புகளினுதவியும் இன்றி அறிவுஞ் செயலுங் கைகூடப்பெறாத நம்மனோர் நிலைமைக்கும், இவ்வுறுப்புகளின் உதவி சிறிதும் வேண்டாமலே எண்ணிறந்த உலகங்களையும் அவ் வுலகங்களிலுள்ள எண்ணிறந்த கோடி உயிர்களையுங் "காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி" வரும் எல்லாம்வல்ல ஐயனுடைய நிலைமைக்கும் ஒப்புமை எங்கே! தொன்று தொட்டே பேரிருளாகிய அறியாமையிற் கிடந்து அறிவொளி மழுங்கிப் பின்னர் இறைவன் தந்த உடம்பாலும் அவ்வுடம்பின் உறுப்புகளாலுஞ் சிறிதுசிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்றுவரும் நம்மனோர்க்கே ஊனுடம்பின் கருவிகள் வேண்டப்படுவதன்றி, இக் கருவிகளைப் படைத்துக் கொடுக்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கு இக் கருவிகளும் இவற்றினுதவிகளுஞ் சிறிதும் வேண்டப்படா; இதுபற்றியே.

"செவியினாற் கேளாததாய்ச் செவியினைக் கேட்பிப்பதாய் உள்ளதெதுவோ அதுவே பிரமம் என்றும், வாயினாற்

பேசாததாய் வாயினைப் பேசுவிப்பதாய் உள்ள தெதுவோ அதுவே பிரமம் என்றும் அறி; அதன் பக்கத்தேயிருந்து அதனால் இயக்கப்படுகின்ற நீ பிரமமாகாய்.''

எனக் கேநோபநிடதம் வற்புறுத்துக் கூறுவதாயிற்று. இவ் வுண்மையினையே மாணிக்கவாசகப்பெருமான், 'கேளாதே எல்லாங் கேட்டான்' என்னுஞ் சொற்றொடரால் தெளியக் கூறினார்.

என்று இதுகாறுங் 'கேட்டாரு மறியாதான், கேடொன்றில்லான், கிளையிலான், கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்' என்பனவற்றாற் பெறப்பட்ட கடவுள் இலக்கணங்கள் அவ்வளவும் இந் நிலவுலகத்துள்ள எல்லா மக்களாலும் எல்லாச் சமயத்தாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவனவேயாகும். ஆகவே, எல்லார்க்கும் உடன்பாடான இவை கடவுளுக்குரிய பொது இலக்கணங்க ளெனப்படும். இப்பொது இலக்கணங்களால், இப் பொது விலக்கணங்களை உடையவராக நம்மால் ஆராய்ந்தறியப்பட்ட கடவுள்நிலை, சிற்றறிவினராகிய நமது சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டாதததா யிருக்கின்றது. எப்பொருளுங் கடந்த முதல்வனை, எவராலுங் கேட்டறியப்படாத தலைவனை, எவ்வகை அழிவுக்கும் அகப்படாத ஆண்டவனை, எவ்வகைப் பட்ட கிளைஞருமில்லாத தன்னந் தனியனை, யாமறியாதே யாம்கேளாதே இருக்கவும் எமக்கு வெண்டுவனவெல்லாந் தந்து தலையளித்துவருந் தோன்றாத் துணையை ஏழையேம் எங்ஙனங் காண்பேம்? அவனது அருட்பேரமிழ்தத்தை எங்ஙனம் பருகுவேம்? எம்மை இடையறாது பற்றித் தொடர்ந்துவரும் பிறவித்துன்பத்தை எங்ஙனம் நீக்குவேம்? என்று எண்ணி எண்ணி நெஞ்சங் குழையாநின்ற நேரங்களில் அவனது எட்டாநிலைமையில் எம் மனம் பற்றுவதின்றாய் அவன் திருவுருவினைக் காணவும் அவன் திருவடி

களைப் பற்றிக்கொண்டு தேம்பவும் விழைந்து என்பில்லாப் புழுவினுங் கடைப்பட்ட எம்மையும் கடைக்கணிப்பனோ என்று எமதுள்ளம் ஏங்குகின்றதன்றோ? அத்தகைய அடங்கா ஏக்கத்தின்பாற்பட்ட எம்சிற்றுயிர்க்குக் கடவுளின் எட்டா நிலைமையைச் சொல்லிச் சொல்லிக் காட்டுவதால் எம் ஏக்கந் தீருமோ? தீராதன்றே! அவன், தன்னில் எவ்வளவு பெரியனாயினும் எவ்வளவு எட்டா நிலைமையனாயினும் எம்போன்ற சிற்றுயிர்களுக்கு இரங்கி எளிவந்து தோன்றி அருள்செய்யினன்றோ எமது ஏக்கந் தீரும். அப்போதன்றோ எமதுள்ளம் இவ்வுலகத்தை மறந்து, இங்குள்ள தொடர்புகளை மறந்து மேலெழும்பி அவன் திருவடிகளிற் படியும்; அப்போதன்றோ கடவுளின் உண்மை நிலை எமக்கு விளங்கும். அதுகாறுஞ் சருக்கரையைக் கண்டறியாதவன், அதன் சுவையைச் சுவைத்தறியாதவன் அதன் இனிமையினை வியந்து வியந்து பேசிச் சலிப்படைவதல்லது அதனைப் பெற்றுச் சுவைத்து மகிழும்வகை அவற்குக் கைகூடாதவாறுபோல், யாமும் கடவுளின் எட்டாத நிலைகளை, அவன்றன் பேரின்பப் பெருஞ்சுவையைப் பேசிப்பேசி எண்ணி எண்ணி வாடுவதல்லது அவனைப் பெற்று அவனது பேரின்பவயமாய் நிற்கும் பெரும்பேறு எமக்குக் கைகூடுமோ?

"கடவுள் தாமே தோன்றியவரென்பதும், அவரது இருப்பு இன்றியமையாததென்பதும், மாயையைக் கடந்தவரென்பதும், அவர் எளியர் என்பதும், சிற்றுயிர்களிற் காணப்படும் வரிசைக்கும் உள்வேற்றுமைக்கும் அவர் மேம்பட்டவரென்பதும், பகுக்கப்படாதவரென்பதும், உயிருள் பொருள்களிலும் இயக்கங்களிலும் இன்றியமையாத் தன்மைகளிலும் அவையல்லாத தன்மைகளிலும் மறைந்துள்ள செயல்களிலும் வெளிப்பட்ட செயல்களிலும் உள்ள

வேற்றுமைகள் அவர் உடையரல்லர் என்பதும், அவர் ஓரினத்திற் சேர்க்கப்படுதலில்லாதவரென்பதும், மெய்ம்மை வாய்ந்த அளவிலாத் தன்மையரென்பதுந், தாம் காட்டும் நல்லியல்புகளுக்கு வேறான திருவுருவம் வாய்ந்தவரென்பதுந், தீமையின் இருப்புக்கு இடந்தருவரே யன்றி அத் தீமையினை உண்டு பண்ணுபவர் அல்லரென்பதுந் தாமே எல்லா முடையரென்பதுந், தம்பா லன்பினர் என்பதுந் தம்பால் தனித்த பேரின்பத்தை உடையரென்பதும் ஆகிய அவருடைய இயல்புகள் எமது வாழ்க்கையோடு எவ்வகையான தொடர்புகொண்டு நிற்கின்றன? அவருடைய இவ்வியல்புகள் தனித்தனியே தமக்கு ஒத்த வகையாக எமது ஒழுகலாற்றினைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு இடஞ் செய்யாவாயின், அவை உண்மையே யாயினும் அல்லதவை பொய்யே யாயினும் அவை ஒருவனுடைய சமய வாழ்க்கைக்கு எந்த வகையில் வேறுபட்ட பயனைத் தரக்கூடும்?

"என்னளவில் மேற்குறிக்கப்பட்ட கடவுள் இயல்புகளைப் பற்றிய நினைவுகளுக்கு மாறானவைகளைச் சொல்வதில் யான் வெறுப்புடையேனாயினும், இவைகள் குற்றமில்லாதனவாகவே எடுக்கப்படுமாயினும் நமது சமய வாழ்க்கைக்கு இவை தினைத்துணையாவது பயன்படுமென்று கருதக்கூடவில்லை என்பதைத் திறந்து சொல்கின்றேன். ஆகவே, இவை ஒன்றும் உண்மையாவன அல்ல. கடவுள் எளிமையுடையரா யிருந்தால் அந்த இயல்புக்குப் பொருத்தமாம் படி யான் எவ்வகையான ஒழுகலாற்றில் ஒழுகக்கூடும், அதனைச் சொன்மின்கள்! அவர் தனிப்பட்ட நிறைவான இன்பமுடையரானால், அதனை உணர்வதனால் யான் எனது நடக்கையை எவ்வாறு வகுத்துக்கொள்ளக் கூடுமோ அதனைச் சொன்மின்கள்! அத்தகைய இயல்புகளைப் பற்றிய சொற்றொகுதிகள் கடவுளைப்பற்றிய உண்மையான உணர்ச்

சியை எமக்குத் தருகின்றனவா? கடவுளிருப்பினை நம்பிய கோட்பாடுகள் தொடர்பாக நிலவுமாயினும், உண்மைச் சமயமானது இந் நிலவுலகத்தில் இல்லாமற் பறந்தோடி விடும். ஆனால், பயன்படத்தக்க சமய வாழ்க்கையிலிருந்து நோக்குவேனாயின், மேற்குறித்த வெற்றியல்புகள் கல்விப் புலமை மிக்கோர் கட்டிவிட்ட சிறிதும் பயன்படாத கட்டுப் பாடுகளே யல்லாமல் அவற்றை வேறென்னென்று விளம்பு வேன்!

"இனி, அவை அங்ஙனமிருக்க நமது ஒழுக்கமுறைக்கு ஒத்த கடவுளின் இயல்புகளைச் சிறிது ஆராய்வாம். இவ் வியல்புகளோ அச்சத்தையும் நம்பிக்கையினையும் நிலைபெறச் செய்து. தூய துறவுவாழ்க்கைக்கு அடிப்படை கோலு கின்றன. யாங்ஙனமெனிற், கடவுள் தூயதன்மை யுடைய ரென்று கொண்டால், அவர் உயிர்களின் நன்மையினை யன்றி வேறொன்றனையுங் கருதார். அவர் எல்லாம் வல்ல ரென்றுகொண்டால் அவர் அந் நன்மையினை உயிர்களுக்கு முடித்துத்தர வல்லுநராவர். அவர் எல்லாம் உணர்பவர் என்று கொண்டால் அவர் இருளிலும் நம்மைக் காண வல்லுநராவர். அவர் நடுநிலையாளரென்று கொண்டால் நம்முடைய தவறுகளைக் கண்டு அவர் ஒறுக்க வல்லுநராவர். அவர் அன்புடையரெனக் கொண்டால் நம் இழுக்கங்களை அவர் மன்னிக்கவும் வல்லுநராவர். அவர் மாறாத இயற்கைய ரென்று கொண்டால் அவரது உதவியில் நாம் நம்பியிருக்கக் கூடும். இத்தகைய இயல்புகளே நமது வாழ்க்கையொடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக இருத்தலால், இவை களைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் இன்றியமை யாததாகும். கடவுள் உலகத்தைப் படைத்ததன் நோக்கம் அவர் தமது பேரருட் சிறப்பினை உயிர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்பதே யாகையால் இவ்வியல்பும் நமது வாழ்க்

கையோடு திட்டமான தொடர்புடையதாக விளங்காநிற்கின்றது''[1] எனவும், ''கடந்த நிலையினைக் கூறும் மாயாவாத ஆராய்ச்சியுரைகள் சமய உண்மையினை உலகமெல்லாந் தழுவும்படி செய்யமாட்டாதனவாய் வழுவுகின்றன''[2] எனவும் அமெரிக்காவில் மெய்யுணர்வினராய் விளங்கிய உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்னுஞ் சான்ருேர் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து உரைத்த அறிவுரைகள், கடவுளின் பொதுவியல்பாகிய கடந்த நிலைமையினை வற்புறுத்து உரைக்குங் கோட்பாடுகள் சிற்றுயிர்களாகிய நமக்கு எவ்வாற்ருனும் பயன்படா என்பதையும், அவர் சிற்றுயிர்களெல்லாவற்றிற்கும் வேண்டுவதாகிய அழியாப் பெரும்பேற்றை நல்குதற்கும் அதனை நல்குதற்பொருட்டு எளியராய் வந்து அவை தம்மை ஆட்கொள்ளுதற்கும் அவர்க்கு இயற்கையாயுள்ள அன்பும் அருளும் இரக்கமுமாகிய அரும்பேரியல்புகளே எமக்கு எவ்வாற்ருனும் பயன்படுமென்பதையும் இனிது விளக்குகின்றன.

கடந்த நிலைமையனுய்நிற்கும் இறைவனைச் சிற்றுயிர்களாகிய எம்முடன் நெருங்கத் தொடர்பு படுத்துவன, அன்பும் அருளும் இரக்கமுமாகிய இவ்வியல்புகளேயாம். சிற்றுயிர்களாகிய எமது இவ் வுலகவாழ்க்கையி னுள்ளும் ஒருவரோடு ஒருவரை மனமகிழ இசைவித்து உயிர்வாழச் செய்வதும் அன்பும் அருளும் இரக்கமும் அல்லவோ? அன்பில்லாதவர்கள், பிற உயிர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்காதவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடி உயிர் வாழ்தலும் உதவி வேண்டும் உயிர்களுக்கு உதவிபுரிதலும் உலகத்தில் நிகழக் கண்டதுண்டோ சொன்மின்கள்! இதுபற்றியன்ருே ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுர்,

---

1. Professor William James' 'The Varieties of Religious Experience' pp. 445-447. 2. Ibid p. 454.

''அன்பிலார் எல்லாந் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பு முரியர் பிறர்க்கு''

என்று அருளிச் செய்வா ராயினர். தானீன்ற குழந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்துகையில் ஊணும் உறக்கமுமின்றி அதன்பக்கத்தே இருந்து தாயானவள் கவலைகொண்டு வருந்துமாறு செய்வது எது? போர்மேற் சென்ற தன் கணவன் இறந்தான் எனக் கேட்டு ஏங்கி உயிர்துறந்த காதலியை அங்ஙனம் உயிர்துறக்குமாறு செய்தது எது? தான் வழிபடுகடவுளின் திருவுருவக் கண்ணினின்று செந்நீர் வடிய நோக்கி ஆற்ருது தம் கண்ணை இடந்து அக் கடவுள் வடிவத்தின் கண்ணில் அப்பிய கண்ணப்பரை அங்ஙனம் அப்புமாறு செய்தது எது? ஈன்று அணிய பன்றிக் குட்டிகள் தம் தாயினை இழந்து நிலைக்களன் காணுது தத்தளித்தலைக் கண்டு தாங்காமல் தாய்ப் பன்றி வடிவெடுத்து அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கிய இறைவனை அங்ஙனம் செய்யுமாறு ஏவியது எது? வேடனால் துரத்தப் பட்டுத் தன்னகம் புகுந்த புருவின் அல்லல்கண்டு, அப் புருவின் எடைக்கு ஈடாகத் தன்னுடம்பின் சதையினை அறுத்துக் கொடுத்த சோழமன்னனை அங்ஙனஞ் செய்யுமாறு தூண்டியது எது? என்று நன்கு ஆராய்ந்து உணரின் அன்பும் அருளும் இரக்கமுமே அவ்வாறெல்லாம் செய்வவாயின என்பது புலப்படுகின்றதன்றோ?

ஆகவே சிற்றுயிர்களுக்குச், சிற்றுயிர்களின் அறிவுக்கு நினைவுக்கு எட்டாத நிலையில் நிற்குங் கடவுளை அவ் வுயிர்களின் அறிவுக்கும் நினைவுக்குங் காட்சிக்குங்கூட எட்டிய நிலையிலே எளிதாகக் கொண்டுவந்து காட்டவல்லது கடவுளிடத்துள்ள அருட்டன்மையே என்பது நன்கு விளங்கற்பாலதாம். கடவுள் மற்றை எல்லா உயர்ந்த தன்மைகளும் உடையராயிருப்பினும் அவ்வருட்டன்மை ஒன்றுமட்டும்

இலராயின் இவ்வுலகத்தையும் இவ்வுலகத்துற்ற உயிர்களையும் நாம் காண்டலியலாது. பிறர்படுந் துன்பத்தைக் கண்டு இரக்கப்படாத ஒருவன் அவர்கட்கு ஏதோர் உதவியுஞ் செய்யக் கண்டதுண்டோ? இரக்கமும் ஈர நெஞ்சமும் இல்லாதவர்கள் பிறரோடு அன்பாய்ப் பேசினும் எங்கே அவர்க்கு உதவிசெய்ய நேர்ந்துவிடுமோ என்று நெஞ்சம் நடுநடுங்கிப் பிறரொடு பேசாதும் அவரோடு அளவளாவாதுந் தனித்துறவு நிலையை அடைதலைக் கண்டாமன்ருே? இத்தகைய துறவிகளுள்ளே கடவுளும் ஒருவராய் விடுவராயின், எமது உயிர்வாழ்க்கை இவ்வுலகத்தில் நடைபெறுமென்று கனவிலும் நினைதல் கூடுமோ? ஆதலினுலன்ருே, நம் சைவசமயத் தெய்வமாகிய சிவபிரான் தன்னை இத்தகைய துறவுநிலையிற் சேர்த்துக்கொள்ளாது கங்கையும் உமையுமாகிய இருமனைவியரையும், பிள்ளையார் முருகனென்னும், இரண்டு மக்களையும் உடையனுய்த் தனக்கு அன்பே வடிவென்பதை உணர்த்தலாயினுன். இவ் வரும்பேருண்மை மற்ருேரிடத்தும் நம் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுல்,

> ''தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
> பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
> பெண்பால் உகந்திலனேற் பேதாய் இருநிலத்தோர்
> விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ''

என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது.

அன்பர்களே! இங்கே யாம் கூறியதுகொண்டு எல்லாம் வல்ல முதல்வனுக்கு மனைவிமாரும் மக்களும் உளர்போலும் என நினைந்து நமது முழுமுதற் றெய்வத்தை இழிவாக நினைந்துவிடேன்மின்! மனைவி மக்களென்ற தொடர்பெல்லாம் அன்பினைப் புலப்படுத்தும் அடையாளங்களேயாம். அன்பும் இன்பமுமாகிய தன்னியல்புகள் தன்னேடு

தொடர்புடையாரிடத்துப் புலனுவனவன்றி வேறு தாமாகவே புலனுவனவல்ல. இறைவனுடைய அன்பையும் இன்பத்தையும் பெறுதற்கு உரிமை உடையராய் அவனை நெருங்கி நிற்கும் நாமெல்லாம் அவனுக்கு மனைவியரும் மக்களுமேயாவம். மனைவி மக்களென்ற தொடர்புகளின் உண்மையை ஆழ்ந்து ஆராயுமிடத்து அவை அன்பென்னும் விதையில் முளைத்தெழுந்து ஓங்கிப்படர்ந்த தேமாவின் தேனொழுகு கனிகளேயாம். இன்னும் இதனை நுணுகி நோக்குமிடத்து உலகமெங்கணும் புலனுகாது மறைந்து நிற்கும் ஒளியினையுங் கதகதப்பினையும் புலனுகக் காட்டுந் திங்களும் ஞாயிறுமே அத் தொடர்புகளாம் என்று கருதுதலும் இழுக்காகாது. இந்த முறையிலேதான் கடவுளுக்குஞ் சிற்றுயிர்களாகிய எமக்கும் உள்ள தொடர்பு கருதற்பாற்றென்பதற்கே, சிவபெருமானுக்கு மனைவியரும் மக்களும் உளராக வைத்துப் புனைந்துரை வகையால் ஆன்றோர் கூறுவாராயினர். இதுகொண்டு கடவுள் தாம் எட்டா நிலையினராயினுந், தாம் அந்நிலையிலேயே இருக்கும் விருப்பு இலராய், எமக்குத் தமது பேரின்பத்தை வழங்குதற் பொருட்டு எழுந்த பேர் அருட்டன்மையால் எமக்கு எளியராய் எமக்கு அணுக்கராய் யாம் வேண்டியவாறெல்லாம் வந்து உதவிசெய்யுஞ் சிறப்பியல்பு வாய்ந்தவரென்பதே அறிதல்வேண்டும். இது வெறுஞ் சொல்லளவில் நில்லாது உண்மையாக நிகழ்வதாதலை, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தமக்கு இறைவன் கட்புலனுக எழுந்தருளி வந்து அருள் செய்த உண்மை அருள்நிகழ்ச்சியை ஓரெடுத்துக் காட்டாய்க் கூறுவான் புகுந்து,

"நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டி"

என்று அருளிச் செய்வாராயினர்.

இதன்கண் 'நாட்டார்கள் விழித்திருக்க' என்றது உலகத்திலுள்ள மக்களெல்லாரும் இறைவனைக் காண்டற்கும் அவன்றன் அருள் உதவியைப் பெறுதற்கும் வேட்கை பெரிதுடையராய் இறைவன் தமக்குமுற் புலப்படும் நேரத்தை எதிர்பார்த்து அதிலே கண்ணுங் கருத்துமுடையராய் முனைந்து நிற்றலை விளக்காநிற்கும். மக்களுள் எத்துணை இழிந்தோருங் கடவுளென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்ட அளவானே அவனைக் காண்டலில் வேட்கையுங் கருத்தும் உடையரா யிருக்கின்றனர். அவ்வாறவர் வேட்கை மிகுந்துள்ளாராயினும், அவ்வேட்கையின்படி கடவுளைக் காணும் முயற்சியிலேயே அழுந்தி நிற்கமாட்டாமல் உலக இன்பங்களில் இழுப்புண்டு போதலின், அவர் கொண்ட வேட்கை கைகூடாது ஒழிகின்றது. இவரங்ஙன மொழிய, இப் பொது மக்களின் வேறான சிலர் பெருவேட்கையும் பெருமுயற்சியும் உடையராய்த் தவமுயற்சியிற் புகுந்து கடவுளைக் காண்டலிலேயே கருத்து ஒருங்கி நிற்பர். அங்ஙனம் நிற்பார்க்குங் கூட இறைவன் கட்புலனாய்த் தோன்றி அருள்செய்யாது, தமக்கு அவன் நேரே தோன்றி அருள்செய்த அருட்பெருந் திறத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் 'ஞாலத்துள்ளே நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி' என்று அருளிச் செய்வாராயினர். இங்ஙனமே பிறிதோரிடத்தும்,

"மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
மின்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து
உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க் கொளித்தும்
மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்கு

அத்தந் திரத்தின் அவ்வயின் ஒளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
வாணுதற் பெண்ணென ஒளித்தும் சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறிவு ஒளித்தும்
பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலிற்
றாடளை இடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் தொடர்மின் விடேன்மின்
பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்
தன்னே ரில்லோன் தானேயான தன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்"

என்று அடிகள் திருவாய் மலர்ந்தமை காண்க.

அற்றேல், தவமுயற்சியிற் புகுந்த முனிவராலும் அறியப்படாத முதல்வனை அத் தவமுயற்சியின்றி அரசு வாழ்க்கையிலிருந்த மாணிக்கவாசகர் அவனது அருளை நேரே பெற்றனரென்றலும், தம்மை நோக்கித் தவம்புரிந்த முனிவர்க்கும் அருள் வழங்காது அம் முயற்சிக்குப் புறம்பாய் நின்ற அடிகளுக்கு அவ்வருளை வழங்கினனென்றலும் இறைவனது அருட் டன்மைக்கு இழுக்காகாதோ எனின், கூறுதும் :

தவமுயற்சியைச் செய்வார்களெல்லாந் தாஞ் செய்யும் அம் முயற்சியினாலேயே தாங்கள் எண்ணியவைகளை எண்ணியபடியே பெறுதல் கூடுமென்றும், பிறரை வாழ்வித்தலுந் தாழ்வித்தலுந் தம் சொல்லளவினாலேயே நிகழு

தல் கூடுமென்றும், வேறு எம் முயற்சிக்குங் கிட்டாத கடவுளைத் தமது தவமுயற்சியினாலேயே எளிதிற் கிட்டச் செய்தல் கூடுமென்றும் முனைப்புடன் நினைந்து செருக்குடையராய் நிற்றலால், அவ் வருந்தவத்தோர் காட்சிக்குங் கடவுள் புலப்படாதவனாய்த் தன்னை ஒளிப்பன். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் யான் எனது என்னுஞ் செருக்குடையவர்கள் செய்யுந் தவமுயற்சிகளெல்லாந் தேவர்களுறையுந் துறக்கவுலகங்களிற் செலுத்துமென்றும், அவ் விருவகைச் செருக்கும் அற்று முழுதும் அன்புருவாய் நின்றவர்களே வானோர்க்கும் மேலான இறைவன் றன் பேரின்ப வுலகப்பேற்றினை யெய்துவரென்றும் நன்கு வலியுறுத்தி,

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும்"

என்று அருளிச்செய்தனர். நமது உலகிய லொழுக்கத்திலுந் தம்மையுந் தமதறிவையுந் தமது முயற்சியையுமே பெரியனவாகக் கருதி இறுமாந்து நிற்பவர்கள் பிறர்பால் அன்புடையராய் ஒழுகுதலைக் காண்கிலமன்றோ? அன்பும் செருக்கும் ஒளியும் இருளும்போலத் தம்மில் மாறுபட்ட இயற்கையினவாகும். அன்பு நிகழுமுள்ளத்தில் இறுமாப்பு உண்டாகமாட்டாது; இறுமாப்பு மீதெழுந்து நிற்கு முள்ளத்திலோ அன்பு ஒரெட்டுணையுந் தலைக்காட்டமாட்டாது. ஆதலால் தவமுயற்சியானது மிகவும் பாராட்டற்பாலதொன்றேயாயினும் அஃது ஏனை உலகியல் முயற்சிகளெல்லாவற்றையும்விட மிகச் சிறந்ததே யாயினும் அது நிகழுங்கால் யான் எனதென்னுஞ் செருக்கும் அதனோடு உடன் நிகழுதலின் அம் முயற்சியுடைய முனிவர்க்கும் இறைவன் புலப்பட்டுத் தோன்றாது ஒளிப்ப னென்றார்; இவ்வுண்மை ஆசிரியர் திருமூல நாயனாராலும்,

"என்பே விறகா இறைச்சி யறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே"

என்று நன்கெடுத்துக் காட்டப்பட்டது. பிற்காலத்திருந்த தாயுமானச் செல்வரும்,

"அருளா லெவையும்பா ரென்றான்—அத்தை
அறியாதே சுட்டியென் னறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற்—கண்ட
என்னையுங் கண்டிலென் என்னேடி தோழி"

என்றருளிச் செய்தார். யானெனதென்னுந் தலையெடுப் புடையவர்களுக்கு உலகத்தவர் நேசத்தைப் பெறுதலும் இயலாதிருக்கையில், அதைச் சிறிதேனும் உடையவர்கள் அவ் விருளுக்குள் மறைந்த ஒளிபோற் புலப்படாது நிற்கும் இறைவனை யாங்ஙனங் காண்பர்? அன்பினால் அகங்கரைவா ரிடத்து எத்தகைய இறுமாப்பும் இல்லாமையின், அவர்பால் எல்லாரும் அன்புநிகழப் பெறுகின்றனர். இந் நிகழ்ச்சியோ டொப்பவே எல்லாம்வல்ல இறைவனும் அன்புடையார்க்கு மட்டுமே அணுக்கனாய் நின்று அருள் புரியும் நீர்மைய னுவன். இவ்வாற்றால், அன்புநிலை யொன்றே தவநிலையினும் மேற்பட்டதாகும். அன்புநிலை யொன்றே தவநிலைக்கு மெட்டாத முதல்வனைத் தன்னகப்படுத்துவதாகும். தவ நிலையோ முயற்சியுடையது. அன்புநிலையோ முயற்சி யற்றது. முயற்சியுடையார் முயன்ற பொருளைப் பெறுவது இயல்பாயிருக்கத் தவமுயற்சியுடையார் கடவுளை யெய்தா மையும் அத்தகைய முயற்சியில்லாத அன்பராயினர் ஆண்ட வனைக் காண்டலும் வியக்கற்பாலனவா மல்லவோ? ஆயினும் முயற்சியாற் பெறப்படுவனவெல்லாம் காலத்தினெல்லை யிலும் இடத்தினெல்லையிலும் அகப்பட்ட வரம்புடைப்,

பொருள்களாய் அழியுந் தன்மையவாய் இருத்தலால், காலத்தைக் கடந்தும் இடத்தைக் கடந்தும், அழிவின்றியும், மாறுதலின்றியும் வரம்பிலனாய் விளங்காநின்ற முதல்வனை அத்தகைய முயற்சிகள் எத்துணைச் சிறந்தனவாயிருப்பினும் அவை யாங்ஙனஞ் சென்று பற்றும்? மற்று, அன்போ அத்தகைய முயற்சியின்பாற் படிவதின்றிக் காலத்தானும் இடத்தானும் வரையறுக்கப்படாததாய் அழிவின்றி மாறின்றி என்றும் ஒருபடித்தாய் நிறைந்து நிற்கும் வழி, அந் நிலையில் தன்னோடொத்த இறைவனை அது தான் பெற்று இன்புறுதலும் இயற்கையே யாகும். இப் பெற்றித் தாகிய பேரன்பால் விழுங்கப் பெற்றவர் எவ்வகைச் செயலு மின்றி எவ்வகை முயற்சியுமின்றிப் பெருஞ் சோம்பராய்க் கிடப்பினும் அவரே இறைவன்றன் அருட்பெரு விளக்கங்க ளெல்லாம் எளிதிற் காண்பர் என்பது தெரிப்பார்,

''சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடம்
சோம்பர் கண்டார்அச் சுருதிக்கட் டுக்கமே''

என்றும்,

''தூங்கிக் கண்டார்சிவ லோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்சிவ யோகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்சிவ போகமுந் தம்முள்ளே
தூங்கிக் கண்டார்நிலை சொல்வ தெவ்வாறே''

என்றுந் தெய்வத் திருமூலரும் அருளிச்செய்தார். ஆகவே, தவமுயற்சியில் நின்ற முனிவரர்க்கும் புலனாகாத முதல்வன் அத் தவ முயற்சிக்கும் மேம்பட்ட பேரன்பின் பெருக்கான மாணிக்கவாசகப் பெருமானை விழுக்கப்பட்டு அவர்க்கு எளி வந்து அருள்புரிந்தது பெரிதும் பொருத்தமே யாமன்றோ? எல்லாம்வல்ல இறைவன் இங்ஙனமாக நான்முகன் முதலான

சிறந்த தேவர்களுக்குந் தவமுயற்சியிற் சிறந்த முனிவர்களுக்கும் எட்டாத அருவத் தன்மையனு யிருந்தும், தன்னை அன்பாற் குழைந்து குழைந்துருகும் மெய்யடியார்க்கு மிக எளியனுய் உருவுகொண்டு வந்து அருளும் இயல்பினன் என்பதை நம் சமயாசிரியர் மெய்வரலாறுகளில் மட்டுமே ஐயமின்றித் துணியப் பெறுகின்ருேம். நம் சமயாசிரியர்களுள்ளுந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்கும் இறைவன் தன் உண்மையுருவில் வந்து அருள் செய்தமையே மிகவும் போற்றற்பாலதொன்ருயிருக்கின்றது. உலகியலறிவு நிரம்பப்பெருத மூன்ருண்டுச் சிறு குழந்தையா யிருந்தபோதே திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இறைவனையும் இறைவியையும் நேரேகண்டு அவர் தம்மால் அருட்பால் ஊட்டப்பெற்று எல்லாம் வல்ல ஞானுசிரியராய்த் திகழ்ந்து தாம் பெற்ற அவ் வருளமிழ்தத்தைச் செந்தமிழ்த் தெய்வப்பாக்களில் நிரப்பி அவை வாயிலாக நம்மனேரெல்லாம் அவ்வருளமிழ்தத்தைப் பருகி உய்யச் செய்தனரன்ருே? அங்ஙனமே மாணிக்கவாசகப் பெருமானுந் தாம் அமைச்சராயிருந்த காலத்தே இறைவனையும் இறைவியையும் நேரேகண்டு அவர் தம்மால் ஆட்கொள்ளப்பட்டனரென்பது,

"கருவாய் உலகினுக்கு அப்புறமாய் இப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயில் அந்தணனு யாண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

"நானூர்என் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோ னுண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
றேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்று அவர்தாமே அருளிச்செய்த அருமைத் திருப்பாட்டுக்களால் இனிது விளங்கா நிற்கின்றது.

இவ்வாறு கடவுளை நேரே கண்டதும், கண்ட அக் காட்சியினைக் கண்டவர் தாமே தெளித்தெடுத்துச் சொல்லுதலும் நம் ஆசிரியன்மாரிடத்தன்றி மற்றச் சமய குரவர்கள் பாற் சிறிதுங் காண்ட லியலாது. நம் ஆசிரியன்மார் கடவுளை நேரேகண்ட அருங்காட்சிகளே உண்மையானவை. இவ்வாறாகவும் ஆரியர் வழிப்பட்ட பார்ப்பனர்கள் 'கடவுள் அதோ அவருக்கு நேரேவந்து அருள்புரிந்தார். இதோ இவருக்கு நேரேவந்து அருள்புரிந்தார்' என்னும் பொய்யான புராண கதைகள் பலவற்றைக் கட்டிவிட்டு அவை தம்மால் நம் சமயாசிரியர் கடவுளைக் கண்ட அருங்காட்சிகளையும் மிக எளியனவாகவுஞ் சிறப்பில்லாதனவாகவும் பலர் கருதும்படி செய்துவிட்டனர்.

என்றாலும், நம்மாசிரியன்மார் கண்ட தெய்வக் காட்சிக்கு அவர்தம் அருட்செம் பாடல்களிலேயே மெய்ச் சான்றுகள் இருத்தல்போலப் புராணகதைகளிற் கடவுளைக் கண்டவராகச் சொல்லப்படுவோர் தங் காட்சிகளுக்கு மெய்ச் சான்றுகள் சிறிதுமில்லையென்பதை உண்மையாராய்ச்சி செய்பவர்கள் தெளிந்துகொள்ளல் வேண்டும். மாணிக்க வாசகப் பெருமான் எவ்வளவு உறுதியாக எவ்வளவு உண்மையாக இறைவனும் இறைவியுந் தமக்குக் காட்சியளித்ததை மேலைச் செய்யுட்களில் எடுத்துக்காட்டி, எம் போல்வார்க்குங் கடவுளின் எளிவந்த அருட்டன்மையை விளக்கியிருக்கின்றார்!

இனி, மாணிக்கவாசகப் பெருமான் கண்ட இத் தெய்வக்காட்சியானது அதனைக் காண்டலில் வேட்கைமீதூர்ந்து விழிப்பாயிருந்த ஏனை எத்திறத்தார்க்கும் எட்டாதாயிற்றென்றும், அங்ஙனம் விழிப்பாயிருந்தார்க்கு உள்ள முயற்சியுந் தகுதிப்பாடுஞ் சிறிதுமில்லாத் தமக்கு அத் தெய்வக்காட்சி தோன்றுவதாயிற்றென்றும், அவ்வாறு

தோன்றிய அத் தெய்வக் காட்சியாற் பிறரெவர்க்குங் காட்டப்படாத அருட்பெரும் புதுமைகளெல்லாம், பிற ரெவருங் கேளாத அருமறைப் பொருள்களெல்லாந் தமக்குக் காட்டப்பட்டன, சொல்லப்பட்டன என்றும்,

''நாட்டார்கள் விழித்திருக்க ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
னெம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே.''

என்னுஞ் சொற்றொடர்களால் நன்கெடுத்து அருளிச்செய் திருக்கின்றார்.

இன்னும், இத் திருப்பாட்டின்கண் ''நாயினுக்குத் தவி சிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி'' என்று அடிகள் தம்மை நாயினுக்கு ஒப்பிட்டுச்சொல்லி இருப்ப தன் நுட்பமும் உற்றுநோக்கற்பாலதாகும். எத்துணையும் பெரிய இறைவன் எத்துணையுஞ் சிறிய மக்கட்குத் தானே வலியவந்து தனது பேருளை வழங்கும் பேரிரக்கத்தின் இயல்பையும் அப் பேருளைப் பெறுவாரான மக்களின் பிறப் பிழிபையும் நன்கு விளங்கவைத்தற்பொருட்டு மக்களை நாய்ப்பிறவிக்கு ஒப்பிடுவாராயினர். நாய்ப்பிறவியினிடத்து நன்றியறிதலாகிய ஒரு சிறந்த இயல்பு இருப்பினும், அத னிடத்துக் காணப்படும் மற்றைப் பல இயல்புகள் மிக இழிந்தனவாயிருக்கின்றன. எல்லா உயிர்க்கும் பசியுங் காமமும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன; என்றாலுஞ் சில சிற்றுயிர்கள் அப் பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் முறையி லுங் காமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் முறையிலும் அன்பும் நாகரிக ஒழுக்கமும் வாய்ந்தனவா யிருக்கின்றன; மற்றைச் சில உயிர்களோ அத்தகைய அன்பும் நாகரிகமும் வாயா

தனவாயிருக்கின்றன. இவ்வகையிற் காக்கையின் நடையானது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாகும். யாங்ஙனமெனின், ஒரு காக்கையானது தனது கொடும்பசியினைத் தீர்க்கும் இரையினைக் கண்டவிடத்தும், அஃது அதனைத் தானாகவே உண்ணாது! தன்னினமான மற்றைக் காக்கைகளையுங் கூவியழைத்து அவற்றோடு ஒருங்கிருந்து அதனை உண்ணுகிற்கும். இவ்வாறு தன் இனத்தோடுண்ணும் இச் சிறந்த இயற்கையை ஏனைப் பல்லுயிர்களிடத்துக் காண்டல் அரிதினும் அரிது. இங்ஙனமே, தன்காமத்தைத் தீர்க்க அது தன் துணையோடன்றிப் புணராதும், அங்ஙனம் புணருங்காலும் பிறவுயிர்களின் கண்ணிற்படாதும் ஒழுகும் இயற்கையையும் பிறசிற்றுயிர்களிடத்துக் காண்டல் அரிது. ஆனால் நாய்ப் பிறவியிலோ இத்தகைய அன்பும் இத்தகைய நாகரிகமுங் காணப்படுதல் சிறிதுமில்லை. ஒரு நாய் தனக்குக் கிடைத்த எச்சிற்சோற்றைத் தான் விரைந்து கௌவி உண்ணுங்காலையில், தன்மருங்கே பிறநாய்களைச் சிறிதும் அணுகவிடாமல் உறுமும்; அல்லது அவை அணுகுமாயின், அவற்றைச் சண்டையிட்டுத் துரத்தும். இவ் விழிந்த இயற்கையோடு, ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் புணருங்காலத்தும், பலருங்காணப் புணர்ந்து துன்புற்றுச் சிறுவர்களாலலைக்கப் படுதலுங் காண்கின்றோம். மேலும், நாய்ப்பிறவியானது எளிதிலே சொரியும் புண்ணுங்கொண்டு புழுத்து அழிவதாயும் உள்ளது. இங்ஙனமாக மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்ப் பிறவிகளுள் நாய்ப்பிறவியினும் இழிந்தவொன்றனைக் காண்டல் யாண்டும் இயலாது.

ஆனால் ஆறறிவு வாய்ந்த மக்கட்பிறவி எடுத்தாருட் பெரும்பாலாரோ நாய்ப்பிறவியிற் காணப்படும் இழிந்த இயற்கை மூன்றும் உடையவராயிருக்கின்றனர். தமக்குக் கிடைத்த உணவைத் தாம் உண்ணநேருங்காலத்திற் பசித்து

வரும் ஏனையோரைத் தம்பால் அணுகவிடாமற் கத வடைத்துக்கொண்டு தாமாகவே இருந்துண்கின்றனர். ஓரோ ஒருகால் தமக்குரிய சுற்றத்தவரோடு உடனிருந்து அவர் உண்ணுதலையுங் காண்கின்றேமே என்றால், மக்கட் பிறவி எடுத்தாரெல்லாம் ஒரேவகையான உடம்பினமைப்பும் ஒரே வகையான பகுத்தறிவுணர்ச்சியும் உடையராயிருக்க, அப் பெருந்தொகையினரில் ஒருசிலரைத் தமக்குச் சுற்றத்தவ ரென்றும், ஏனைப்பலரைத் தமக்குச் சுற்றமல்லாதவ ரென்றும், ஒருசிலரை உயர்ந்த சாதியாரென்றும், ஏனைப் பலரை இழிந்த சாதியாரென்றுந், தமக்குள்ளே பலபிரிவு களையும், பலவேற்றுமைகளையுந் தாமாகவே கற்பித்துக் கொண்டு, உயர்ந்த நோக்கமும் உயர்ந்த செயலுமின்றி வெறுஞ் சோற்றுப் பேச்சுப்பேசிப் பெருஞ் சோற்றுச் சண்டை யிடுதலையும், அதனால் ஒன்றுகூடி உழைத்தலும் பொதுநன்மைக்காகப் பாடுபடுதலும் இலராய் வாணாளை வீணாளாய்க் கழித்து மாள்கின்றனராதலின், அன்பில்லா இத்தகைய மக்கட் பிறவி நாய்ப்பிறவியோ டொப்ப இழிந்த தாதலைக் காண்கின்றன மல்லமோ?

இங்ஙனமே அவர்கள் காமப்பசிதீர்க்க முயலும் முயற்சியி லும் ஒருபெண்ணை அவளுக்கேற்ற கணவனொடு பொருத்தாம லும், ஓராணை அவனுக்கேற்ற மனைவியொடு பொருத்தாம லுந், தத்தம் இனத்திலேயே தத்தஞ் சுற்றத்திலேயே பெண்கொள்ளலுங் கொடுத்தலும் வேண்டுமெனத் தாந் தாமே கற்பித்துக்கொண்ட போலிக் கட்டுப்பாட்டாற், கற்று வல்ல ஓர் இளைஞனுக்குக் கல்லாதவளொருத்தியையுங், கற்றுவல்ல ஒருத்திக்குக் கல்லாதானொருவனையும், அழகு மிக்க ஒருவனுக்கு அழகில்லாளொருத்தியையும், அழகு மிக்க ஒருத்திக்கு அழகில்லான் ஒருவனையும், பேதைப் பருவச் சிறுமிக்குக் காதலில்லாக் கிழவனையும் பிணைத்து

விட்டு அவர்தம்மையெல்லாஞ் சாகுமளவும் நாய்போற் சண்டையிட்டு நலமிழந்து நிற்கச் செய்கின்றனர்களல்லரோ? இன்னும் பலர் பிறர்க்கு அடிமையாகி அவரிட்ட எச்சிற் சோற்றையுண்டும், அவர்பொருட்டு அவர்க்குப் பகையாயினாரோடு போர்செய்து அவர்களைச் செந்நீர் ஒழுக மடித்தும் நாய்ப்பிறவியோடொப்ப நாட்கழிக்கின்றார்களல்லரோ? இன்னும் பற்பலர் பிறவுயிர்களின் துன்பத்தைச் சிறிதுங் கருதிப்பாராது, அவ் வுயிர்களைக் கொன்று அவ் வாற்றால் வரும் ஊனையுண்டு உண்டு வன்னெஞ்சராய் வாணாட் கழிக்கின்றனரல்லரோ? மேலும் பலர் தமக்கியைந்த மனைவியரோடு அன்பால் அளவளாவி வாழாது வரைதுறையின்றி வேசியரையும் பிறரையும் கூடிக்களித்துப் புண்ணும் படையுந் தொழுநோயுங் கொண்டு புழுத்தழிகின்றன ரல்லரோ? இவ்வாறெல்லாம் மக்கட் பிறவியெடுத்தார் அப் பிறவிப்பேற்றைப் பாழாக்கி நாய்ப் பிறவியோடொப்ப நலனிழந்து நிற்றலை நாம் நம் கண்ணெதிரே காண்கின்றனமாகலின், இத்தகைய மக்கட் பிறவியானது நாய்ப் பிறவியோடொப்ப இழிந்ததாதல் கண்டே, நம் பெருமான் மாணிக்கவாசகர் இம் மக்கட்பிறவியை நாய்ப்பிறவியோடொப்புமைப்படுத்திக் கூறுவாராயினர்.

அங்ஙனங் கூறியவிடத்தும், அத் தன்மையரான மக்களைத் தாம் இழித்துப் பேசுதற்கு மனம் பொருந்தாராய், அவர்களின் இயற்கையைத் தம்மேலேற்றித் தம்மையே இழித்துப்பேசி அவர் பாடியிருப்பது மிகவும் பாராட்டற்பாலதாயிருக்கின்றது. கடவுளிடத்து மெய்யன்பு பூண்டு ஒழுகும் அருளாளர்கள் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லா மக்களிடத்தும்—அவர்கள் எத்துணை இழிந்தோராயினும் அல்லது எத்துணை உயர்ந்தோராயினும் அவர்கள்பால் விருப்புவெறுப்புக் கொள்ளாது, அன்பும் இரக்கமுமே

கொண்டு ஒழுகுவரென்பதற்கு ஈது ஒரு பெருஞ் சான்றாய் விளங்குகின்றது. மாணிக்கவாசகர் மக்களுடம்பில் தோன்றினாராயினும் அவர் ஏனைமக்களைப் போலாது, அம் மக்களின் வேறான தனிப்பெருஞ் சிறப்புந் தனிப்பெருந் தெய்வமாட்சியும் உடையரென்பது அவரருளிச் செய்த திருவாசகத்தை ஒருசிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கும் நன்கு புலனாம். மாணிக்கமுங் கூழாங்கல்லும் கல்வடிவில் ஒத்திருப்பினும், மாணிக்கங் கூழாங்கல்லின் வேறான தனி ஒளியும் அழகும் பெருவிலையும் உடைத்தாதல் போலவும், நெகிழ்ந்த வடிவில் நீருந் தேனும் ஒத்திருப்பினுந் தேனானது நீருக்கில்லாத தீஞ்சுவையுந் தெளிவும் நிறனு முடைத்தாதல் போலவும், ஒளியுடன் மின்னும் வான்மீன்களும் முழுமதியும் ஒருசிறிது ஒப்புமையுடையவாயினும் முழுமதியானது வான்மீன்களுக்கு இல்லாக் குளிர்ந்த தனிப்பேரொளியும் அழகுமுடைத்தாய் விளங்குதல் போலவும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் ஏனைமக்களுக்கில்லா அருட்பேரொளி வீசி அருள்விசும்பிற் குறையாது திகழும் முழுமதியமே ஆவரென்பது திண்ணம். எல்லாம் வல்ல சிவத்தைக் கண்டு சிவமாயே அமர்ந்த இப் பெருந்தகையாரே தம்மோடொத்த மக்களுடம்பிலிருக்கும் உயிர்களை ஒரு சிறிதும் இழித்துப் பேசுதற்கு மனம் ஒருப்படுதலில்லாராய் அவர்க்குள்ள குறைபாடுகளை யெல்லாந் தம்மேலேற்றிக் கொண்டு, இறைவனைக் குறையிரந்து அழுதழுது பாடாநிற்க, எல்லாக் குற்றங்களுமுடைய மக்களுட் சிலர் இப் பெருந்தகையாரையும், இவரையொத்த மற்றைப் பெரியார்களையும், பொறுமையும் நுண்ணறிவுங்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கும் நல்வினையும் நல்லறிவுமிலராய்த் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் இகழ்ந்து பேசிப் பழிபாவங்களுக்கு ஆளாய் ஒழிகின்றனர். அதுகிடக்க.

இனி, எல்லாவகையாலும் நாய்ப்பிறவியோடொத்த மக்கட்பிறவியினரையும் இறைவன் அருவருத்துத் தள்ளி விடாமல் அவரையும் பதப்படுத்தி அவர்க்குந் தனது அருட் பெருஞ் செல்வத்தை வழங்கும் அருள்வள்ளலாய்த் திகழும் பெற்றியினை மாணிக்கவாசகர் "நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே, காட்டாதனவெல்லாங் காட்டி" என்னும் முழுமணிச் சொற்றொடரால் நன்குதெருட்டி அருளினார். கடவுள் எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களையுங் கடந்துநிற்குந் தன்மையர் என்னும் பொது இலக்கணத்தை உலகத்தின்கட் பரந்துபட்டுக் கிடக்கும் எல்லாச் சமயத்த வரும் உடன்பட்டுக் கூறுவாராயினும், அங்ஙனங் கடந்த நிலையினனாகிய இறைவன் மக்களாகிய நம்பொருட்டு நம் போல் வடிவுகொண்டு வந்து நம்மை ஆட்கொள்வன் என்னும் உண்மையினைக் கண்டறிந்தாரல்லர். அவ் வரும் பேருண்மையானது மாணிக்கவாசகர் திருஞானசம்பந்தர் முதலான பெருந்தகையார் ஒரு சிலர்க்குக் கட்புலனாய்த் தோன்றி அவரை ஆட்கொண்ட மெய் வரலாறுகளினாலே தான் ஐயுறவுக்குச் சிறிதும் இடனின்றி நன்கு தெளியப் படுவதாகின்றது. இவரல்லாத ஏனையோர் கடவுளைக் கண்டார், கண்டு அவனருளை முற்றப்பெற்றார் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகளில்லாமையால் ஏனைச் சமயத்தார் கூறுவன எல்லாம் வெறுங்கதைகளாகவே இருக்கின்றன.

மற்று, மாணிக்கவாசகர் தாங்கண்ட கடவுட் காட்சி யினையும் அக் காட்சியாற் பெற்ற அரும்பெரும் பேறு களையுந் தமது திருப்பாட்டில் வலியுறுத்திக்கூறி எம்போல் வாரை வாழ்வித்த அரும்பெருதவியினை எங்ஙனம் புகழ் வேன்! எவ்வாறு வாழ்த்துவேன்! எங்கும் எக்காலத்துங் காணலாகாத காட்சியினைத் தாங் காணக் கிடைத்த அஞ் ஞான்றே, இதற்குமுன் தாங் கண்டிராத மேலுலகக் காட்சி

'கோட்டாரும் அறியாதான்' என்னுஞ் செய்யுளின் உரை சங

களையும், ஆங்காங்கு இறைவனருள்விளக்கந் திகழும் வகைகளையும், உயர்பதம் பெற்ற சான்றோர் அவ் வுயர்பதங்களில் இன்புற்று வைகும் வரலாறுகளையுங், குழலொலி யாழொலியினும் இனிய தீங்குரலால் அச் சான்றோர் உரையாடும் மெய்ப்பொருள்களையுந் தாம் கண்டுகேட்ட புதுமைகளைக் குறிப்பாகக் ''காட்டாதன வெல்லாங் காட்டி'' ''கேளாதன வெல்லாங் கேட்பித்து'' என்னுஞ் சொற்றொடர்களால் அடிகள் அறிவுறுத்தருளியதனை அன்பர்களே உற்றுக் காண்மின்கள்! இவ்வளவு உறுதியோடு, இவ்வளவு உண்மையோடு, இவ்வளவு மனவுருக்கத்தோடு அருளிச்செய்த அடிகளின் அருளுரைகளை நல்வினைவாய்ந்த எந்த அறிஞனேனும் எள்ளளவும் ஐயுறுதற்கு உடன்படுவனோ? கூறுமின்கள்! இத்துணை உறுதியான, இத்துணை மெய்யான தெய்வமொழிகளை வேறெங்கேனும், வேறெந்த மொழியிலேனும், வேறெந்தச் சமயத்திலேனுங் காணல்கூடுமோ ஆராய்ந்து பார்மின்கள்!

இனி, எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்து நிற்குங் கடவுளை, எத்தகையோர் நினைவுக்குஞ் சொல்லுக்கும் எட்டாத இறைவனைச், செயற்கருந் தவங்களைச் செய்தமுனிவர்களின் முயற்சிக்கும் அகப்படாத முதல்வனைக் கட்புலனாற் காணவும் அவன் திருவாய்மலர்ந்த அருமறைமொழிகளைச் செவிப்புலனாற் கேட்கவும் பெற்ற பெரும்பேறுடையார்க்கு வருவதாகிய பெறலரும் பயன் ஈதென்பது உணர்த்துவார் ''என்னை மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட்கொண்டான்'' என்னுஞ் சொற்றொடரை அருளிச்செய்தார். பிறவிவட்டத்திற் கிடந்துழலும் உயிர்களிற் பிறவித்துன்பத்தை உணர்தற்குரிய அறிவுவாய்ந்தோர் மக்கட்பிறவியினர் மட்டுமேயாவர். என்றாலும், அடுத்தடுத்துவரும் பிறவிகளாற் பிறந்தும் இறந்தும் நோய்கொண்டுங், கவலை

கொண்டும் மூத்தும் படும் அளவிறந்த துன்பங்களை ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நொடியும் நுகர்ந்துகொண்டே அத் துன்பங்களைத் துன்பங்களாகக் கருதாமல் இன்பங் களாக மயங்கி நினைந்து அவற்றிற் கிடந்துழலுதலையே மக்களெல்லாரும் மிக விழைந்து நிற்கின்றனர். இப்பிறவித் துன்பத்தை உள்ளத்தில் உறுத்த நினைந்து அதனி னின்றும் விடுபடுதலை வேண்டுவார் மிக அரியராய்க் காணப்படுகின்றனர். ஒரோவொருகாற் பிறவியை அஞ்சி அதனை ஒழிக்க விரும்புவார் ஒரு சிலர் இடையிடையே காணப்படினும், அவர்தாமும் அப் பிறவிநோய் தீர்த்தற் குரிய மெய்ம்மருந்தினை யறியாராய் மெய்யல்லாதவற்றைச் சொல்லித், தாமுந் தஞ்சொற்கேட்பாரும் அந்நோய் தீரப் பெறுது மீண்டும் மீண்டும் அப் பிறவி நோயினுற் பற்றப் பட்டே துன்புறு நிற்கின்றனர்.

௪. பௌத்த சமண மதங்களின் ஒழுக்கமுறைகள்

பௌத்தசமயத்தைத் தோற்றுவித்த கௌதமசாக்கி யருஞ் சமண்சமயத்தைத் தோற்றுவித்த மகாவீரரும் பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்தல் வேண்டும், அதனை வேரறக் களைதல்வேண்டும் எனப் பலகாலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி அதற்கு நல்லொழுக்கமொன்றே மருந்தாவதெனக் காட்டின ராயினும், அவர் காட்டிய அம் மருந்து பிறவிநோய் தீர்க்க வல்லதன்று. யாங்ஙனமெனின், அவர்காட்டும் நல்லொழுக்க மாவன: மனத்தாற் பிறர்க்கு நல்லனவே நினைதலும் அவர்க்கு நலமாவனவே சொல்லுதலும் அவர்க்கு நன்மை யாவனவே செய்தலும் என்னும் மூன்றுவகையுள் அடங் கும். இவ்வாறு பிறர்நலம் பேணவே தாமுந் தூயராவர் என்பது அவர் கருத்து. இனிப் பிறர்க்கு நல்லவற்றை நினைவதென்பது என்னையென்ருற் பிறர்படுந் துன்பங்களை

னீக்குதற்குத் தக்கவழிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தலேயாம். இனி அவ்வழிகள்தாம் யாவையோவெனின், பிறர்துன்பங்களைக் களையுங் கொல்லாமை பொய்யாமை திருடாமை குடியாமை காமுறாமை முதலிய அறங்களேயாகும். இவ்வறங்களைச் சொல்லுதலே பிறர்க்கு நலங்கூறுவதாகும். இவ்வறங்களிற் பிறழாமல் அவர்களை அவற்றின்கண் நிலைபெறச் செய்தலே அவர்க்கு நலஞ்செய்வதாகும். இனி இவ்வாறன்றி வேறுஏதும் நினையாதும் வேறுஏதுஞ் சொல்லாதும் வேறு ஏதுஞ் செய்யாதும் ஒழுகுவார்க்கு அவ்வொழுக்கமே தூய்மையைத் தரும்; இங்ஙனமன்றித் தம்மையும் பிறரையுந் தூய்மைசெய்தற்கு வேறு கடவுள் நினைவும் கடவுள்வணக்கமும் வேண்டா என்பதும், ஒழுக்கத்தால் தூயரானவர்க்குப் பிறவி தானே அற்றுப்போமென்பதும் பௌத்த சமணசமயத்தார்க்கு ஒத்த கருத்தாகக் காணப்படுகின்றன. மேற்காட்டிய நல்லொழுக்கங்கள் மக்களுயிரைத் தூய்மைசெய்யுமென்பது, பௌத்த சமணசமயத்தவர்க்கேயன்றி நிலவுலகத்தின்கண் பண்டுதொட்டு உள்ள பலவகை மக்கட்பிரிவினர்க்கும் பலவகைச் சமயப்பிரிவினர்க்கும் நன்கு விளங்கக் கிடந்ததொன்றேயாம். இதனை அவ்வத் தேயமக்களின் ஒழுகலாற்றானும் ஆங்காங்குள்ள சமயத்தவர் எழுதிவைத்திருக்கும் நூல்களைப் பயிலுதலானும் நன்கறிந்துகொள்ளலாம்.

ரு. பௌத்த சமண ஒழுக்கமுறைகள் உலகத்தவரைத் திருத்தமாட்டாமை

ஆனால், இந் நல்லொழுக்கங்களில் தம்மை நிலைபெறச் செய்வதும் பிறரை நிலைபெறச்செய்வதுமே கைகூடாத முயற்சியாய்த் தொன்றுதொட்டுக் காணப்பட்டு வருகின்றன. எத்தனையோ அறிஞர்களும் எத்தனையோ சான்

ரோர்களும் எத்தனையோ முனிவர்களும் எத்தனையோ சமய குரவர்களுங் காலங்கடோறுந் தோன்றித் தோன்றி நல்லொழுக்க முறைகளையும் அவற்றின் நலங்களையும் மக்கட்குப் பலகாலும் பலவிடத்தும் பலவழியும் எடுத்தெடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லி மிகமிக வற்புறுத்தியும் எண்ணிறந்த மக்களுள் விரல்விட்டு எண்ணிச் சொல்லத்தக்க ஒரு சிலரன்றி மற்றைப் பெரும்பகுதியோரெல்லாம் நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைநிற்கமாட்டாராயுந் தீயவொழுக்கத்தையே விரும்பிச் செய்வாராயும் நடந்துவருதலை இன்றுகாறுங் கண்டுவருகின்றனமல்லமோ? ஆகவே, நல்லொழுக்கமானது மக்களைப் புனிதப்படுத்துமென்பது உண்மையேயாயினும், அந் நல்லொழுக்கத்திற் பிறழாமல் மக்களை அதன்கண் நிலைப்பிக்கச் செய்யும் பேராற்றல் ஒன்று தோன்றினாலன்றி அந் நல்லொழுக்கம் மக்களுக்குச் சிறிதும் பயன்றராதென்பதனை இனிது காண்கின்றோமல்லமோ? எனவே, நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பதோடு அந் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைப்பிக்கும் ஆற்றலையும் உடன் வருவித்தலே இன்றியமையாது செயற்பால அறிவுமுறையாகும். மேற்காட்டிய பௌத்த சமணசமயத்தவர் ஏனையோரைப்போல் நல்லொழுக்கத்தை மட்டும் எடுத்துக்காட்டினரே யல்லாமல் அந் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைப்பிக்கும் ஆற்றலைக் காட்டினாரல்லர். அதனாலன்றோ அவர்காட்டிய நல்லொழுக்க அறிவு பயன்படா தொழிந்ததோடு அவர்தம் சமயத்தைப் பின்பற்றுவார் தொகையும் இவ்விந்தியநாட்டின்கண் வரவரச் சுருங்கி ஒழிவதாயிற்று. இந்தியநாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ள இலங்கையிலும் பர்மா சீயம் சப்பான் சீனம் முதலிய இடங்களிலும் பௌத்தசமயத்தைப் பின்பற்றுவோர் தொகை மிகுதியா யிருப்பினும் அவர்கள் பேரளவிற் பௌத்தர்களாகக் காணப்படுகின்றனரேயன்றி, உண்மையிற் பௌத்த

சமயக் கோட்பாடுகளைச் சிறிதுந் தழுவினவர்களாயில்லை. எந்த உயிர்க்கும் எந்த ஏதுவினாலும் எவ்வகைத் தீங்கும் செய்யலாகாதென்று பௌத்தசமயத்தைத் தோற்றுவித்த கௌதமசாக்கியர் தம்வாழ்நாள் எல்லையளவும் மடித்து மடித்துச் சொல்லிவந்தாராயினும், மேற்கூறிய நாடுகளில் இப்போதுள்ள பௌத்தசமய மக்கள் அவர் சொன்ன அறிவுரையைச் சிறிதாயினும் பின்பற்றி நடப்பவர்களாய் இல்லை. அவர்களெல்லாரும் எந்தவகையான சிற்றுயிரையுங் கொன்று அவற்றின் ஊனைத் தின்பதில் மிகுந்த முயற்சியுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; அதுவேயுமன்றித், தம் போன்ற மக்களையுஞ் சிறிது சினம்வந்தாலும் முன்பின் பாராமற் குத்திக் கொலை செய்துவிடும் இரக்கமில்லா வன்னெஞ்சர்களாயு மிருக்கின்றார்கள்; அவர்க்குள்ள காம வேட்கையோ, அவ்வேட்கையால் உண்டாகுந் தீங்குகளோ எம் ஒரு நாவினாற் சொல்லியடங்கா. இங்ஙனமாக இப் பௌத்தசமயமக்கள் வரைதுறையின்றித் தீயசெயல்களைச் செய்துவரும்போது இவர்களைப் பௌத்தசமயிகள் என்று சொல்லலாமோ? அறிஞர்களே கூர்ந்து பார்மின்கள்! இவ்விந்திய நாட்டின்கண்ணுள்ள சைவசமயத்தவரிற் பெரும்பாலார் உயிர்க்கொலை செய்யாதவர்களாயும், ஊனுண்ணாதவர்களாயுங், காமவேட்கை மிகுந்தில்லாதவர்களாயும், அன்பும் இரக்கமுந் தூய்மையும் வாய்ந்து இனிய வாழ்க்கை உடையவர்களாயிருக்க, மற்றை அயல்நாடுகளிலுள்ள பௌத்தரும் பிறரும் கொலைக்கஞ்சாக் கொடு நெஞ்சர்களாய் இருப்பதேன்? சைவசமய ஆசிரியர்களும் நல்லொழுக்கத்தை எல்லாருங் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கின்றார்கள். பௌத்த சமய ஆசிரியர்களும் அங்ஙனமே நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்திப் பேசியிருக்கின்றார்கள். ஆனாற், சைவசமய மக்கள்

மட்டும் இன்றுகாறுங் கொல்லாமை, புலாலுண்ணுமை முதலான அறவொழுக்கத்தின்கண் மாருமல் நின்று அமைதியாய் வாழ்ந்துவரப், பௌத்தசமயமக்களோ அவ்வொழுக்கத்தின்கட் சிறிதும் நிலைநிற்கமாட்டாராய் வன்னெஞ்சராய் வாழ்வதேன் ? இப்போதுள்ளபடி இவ்விருதிறத்தார் நிலைகளையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின் ஒரு திறத்தார் தூயவொழுக்கத்தின்கண் நிலைபெற்று வாழ்தற்கும், மற்ருெரு திறத்தார் அதன்கண் நிலைபெற்று வாழாமைக்கும் முதன்மையான ஏது வேருென்று இருக்க வேண்டுமென்பது புலனுகின்றதன்ருே? வெறு நல்லொழுக்கத்தைமட்டும் அறிவுறுத்தும் பௌத்த சமயமானது தன் மக்களை நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைப்பித்துக்கொள்ள மாட்டாதாயின், வெறு நல்லொழுக்கத்தை மட்டும் எடுத்துரைக்கும் எந்த மதமும் மக்கட்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்பது தெற்றென விளங்குகின்றதன்ருே? மற்றுச், சைவ சமயமோ நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்திச் சொல்வதோடு அமையாது, அந் நல்லொழுக்கத்துக்குத் தலைவனும், அந் நல்லொழுக்கத்தின் பயனைக் கொடுப்பவனும் அவ்வொழுக்கத்தினின்று தவறுவாரைத் துன்புறுத்துபவனும் ஆகிய எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒருவன் உளன் என்பதையும், அவன்பால் எல்லாமக்களும் அச்சமும் அன்புங்கொண்டு ஒழுகுதல் இன்றியமையாததென்பதையும் உடன் வலியுறுத்திச் சொல்லாநிற்கின்றது. அதற்கேற்றபடியாகவே சைவ சமய நன்மக்களும் இறைவன்பால் அச்சமும் அன்புங்கொண்டு ஒழுகுதலின் அறவொழுக்கத்தின் வழுவாராய் அமைதியாய் வாழ்ந்துவரா நிற்கின்றனர். எனவே, அறவொழுக்கத்தை வற்புறுத்துவதோடு, அவ்வறவொழுக்கத்தில் வழுவாதொழுகும் ஆற்றலைத்தருங் கடவுள் நினைவில் மக்களை நிலைபெறச் செய்தலும் இன்றியமையாததாகும்.

இவ்வாறு செய்யவல்ல மதமே மக்கள் வாழ்க்கைக்கு மெய்யாகவே பயன்படுவதுடன், தானும் என்றுமழியாதாய் நீடு நின்று விளங்கும்.

சு. சைவசமயம் நல்லொழுக்கத்துக்குக் கடவுள் உணர்ச்சி முதன்மை என்கின்றது

இவ்வுண்மையை நன்கு ஆராய்ந்து உணரமாட்டாதார் சிலர் அறவொழுக்கத்திற்குங் கடவுள் நினைவுக்கும் யாது தொடர்பு உளது? கடவுளை எவருங் காணுதிருக்கையிற் கடவுளை நினைத்தல் எங்ஙனம்? அங்ஙனம் நமது நினைவுக்கு எட்டாத ஒருபொருளை நினைத்தலால் நாடோறும் நமது நினைவோடு கூடிச் செய்யும் ஒழுக்கங்களைச் சீர்திருத்துதல் எப்படி? என்று எல்லாம் வினவி நல்லொழுக்கத்தில் நிற்றற்குக் கடவுள் நினைவு ஒரு சிறிதும் வேண்டாம் எனக் கிளந்து ஆரவாரம் புரிகின்றனர். ஆதலின், அவர்தங் கூற்றினை ஆராய்ந்து அது பொருந்தாமையைச் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

எ. நல்லொழுக்கம் இன்னது என்னும் ஆராய்ச்சி

இந் நிலவுலகத்தின்கண்ணுள்ள மக்களெல்லாரும் பசி காமம் என்னும் இருபெரு வேட்கையுடையவர்களாய் அவ் வேட்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதலிற் பெரு முயற்சியுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். தமது பசிவேட்கையைத் தணித்தற்கு உணவுப் பண்டங்களைத் தேடுதலிலுந், தேடிய அவற்றுற் பசி தணிந்தபின் எழும் காம வேட்கையைத் தணித்தற்குத் தமக்கியைந்த மகளிரைக் கூடுதலிலுமே இவ்வுலகத்தின்கண் உள்ள எல்லாமக்களின் எல்லாவகையான முயற்சிகளும் வந்தடங்குகின்றன. தமது வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளைத் தேடித் தொகுத்துக்

கொள்வதிலும், தமக்கிசைந்த மகளிரைக் கூடுதலிலும் முயன்று முனைந்து நிற்கையில், மக்களெல்லாருந் தமது நலத்தையே கருதிநிற்கின்றாரல்லாமற் பிறர்நலத்தை ஒரு சிறிதுங் கருதுகின்றாரில்லை. தாம் செய்யும் இவ்விருவகை முயற்சிக்கும் இடையூறாய் இருப்பவர்களைக் காலமும் இடமும் வாய்த்தால் தொலைத்துவிடுதற்குஞ் சிறிதும் பின்வாங்குகின்றார்களில்லை. எவ்வளவு அறிவிற் சிறந்தவர்களும், எவ்வளவு நல்லியற்கையிற் சிறந்தவர்களும், எவ்வளவு கன்னிலையிற் சிறந்தவர்களுந் தமது கருத்து நிரம்பும் பொருட்டுத், தமது வாழ்க்கை இன்பமாய் நடைபெறும் பொருட்டுப் பிறரது கருத்துக்கு மாறாய்ப் பிறரது வாழ்க்கைக்குத் துன்பம் விளைப்பவர்களாய் ஒழுகிவிடுகின்றனர். மிகுந்த செல்வமும், அதனால் மிகுந்த ஆட்களின் றுணையும், அதனால் மிகுந்த வலிமையும் படைத்தவர்கள் எத்தகைய தீயசெயல்களையுந் தாம் விரும்பியபடியே செய்துவிடுகின்றார்கள்! எத்தனை குடிகளையுந் தாம் வேண்டியபடியே கெடுத்து விடுகின்றார்கள்! எத்தனையோ நன்மக்களின் வாழ்க்கைகளையெல்லாம் பாழாக்கிவிடுகின்றார்கள்! தமக்கு மேற்பட்ட ஆற்றலும் அறிவுஞ் செல்வமும் நிலைமையும் வாய்ந்தவர்கள் இல்லாதபோது, எவரும் எத்தகைய தீங்குஞ் செய்யப் பின்னிடாமையினையும், அந் நான்கினும் தமக்கு மேற்பட்டவர்கள் தம்பக்கத்தே இருக்கும்போது அவர்கட்கு அஞ்சி நல்லராய் ஒழுகுதலையும் மக்கள் வாழ்க்கையில் நாம் நாடோறுங் கண்டுவருகின்றனம் அல்லமோ? இவ்வியற்கையை உற்றுநோக்குங்கால், மக்கள் நல்லொழுக்கமுடையவர்களாய் நடப்பதெல்லாம், அவர்கள் தம்மோடொத்த அல்லது தமக்கு மேற்பட்ட மக்களால் தாம் சூழப்பட்டிருப்பது பற்றியேயாம். பிறர்க்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லாத காலத்திலும், பிறராற் சூழப்படாத இடத்திலும்

மக்கள் நல்லொழுக்க முடையவர்களாய் நடப்பர்களாயின், அப்போதுதான் அவர்களை உண்மையான நல்லொழுக்க முடையவர்களென்று சொல்லுதல் தகும். ஆனல், 'மற்ற மக்களின் சேர்க்கையும் அவர்களுக்கு அஞ்சும் அச்சமும் இல்லாதபோது, நாம் விரும்பியபடியே ஏன் நடக்கக் கூடாது?' என்று ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொருத்தியும் எண்ணுவராயின், உலகத்தில் நல்லொழுக்கமென்பதே தலைக்காட்டாதொழியும். மேலும், அஞ்சத்தக்க மக்களும் அஞ்சத்தக்க அரசும் இருந்தவிடத்தும், அம் மக்களும் அரசும் அறியாமல் தாம் வேண்டியபடி நடக்கத்தக்க கள்ளமுஞ் சூழ்ச்சியும் நாளுக்கு நாள் புதிய புதியவாய்க் கண்டுபிடித்துப், பலர் பலகாலுந் தமது தீய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதலையும் நாம் நாடோறுங் கண்டு வருகின்றேம். இங்ஙனம், தீய எண்ணத்துக்குந் தீய செயலுக்கும் ஏற்ற கள்ளமுஞ் சூழ்ச்சியும் பெருகப்பெருக, உலகின்கண் நல்லொழுக்கம் நிலைப்பது எங்ஙனம்? அறிஞர் களே கூர்ந்து பார்மின்கள்! இவ்வாறு மக்கள் தமது தீய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுவதற்குக் கள்ளத்தை யுஞ் சூழ்ச்சியையுந் தமக்குத் துணையாகப் பற்றுதல் ஏனென்று ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின், மற்றவர்கள் தமது கள்ளத்தையுந் தமது சூழ்ச்சியையுங் கண்டுகொள்ள மாட்டார்களென்னுந் துணிவினாலேயாம். ஒருவருள்ளத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றொருவர் அறிய மாட்டாதவராயும், ஒரு காலத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றொரு காலத்திலிருப்பவர் தெரியமாட்டாதவராயும், ஓரிடத்தில் நிகழ்வனவற்றை மற்றோரிடத்திலிருப்பவர் உணர்ந்துகொள்ள மாட்டாதவரா யும், எல்லாமக்களுங் காலத்தினாலும் இடத்தினாலும் அறியாமையினாலும் மறைக்கப்பட்ட சிற்றறிவு வாய்ந்தவர் களாய் இருக்கின்றனர். அதனால், ஒருவர் மற்றொருவர்

அறியாமல் தமது தீய விருப்பத்தைத், தமது தீய எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இடம் பெறுகின்றார்கள்; அதற்கேற்ற கள்ள ஏற்பாடுகளையுங், கள்ளச் சூழ்ச்சிகளையுஞ் செய்யத் துணிவு கொள்கின்றார்கள்.

இனி, இவ்வாறன்றி, எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எத்தகையோருஞ் செய்யுஞ் செயல்களையும் அவர் எண்ணும் எண்ணங்களையும் அக்காலத்திலும் அவ்விடத்திலும் அவருள்ளத்திலும் நிறைந்துநின்று பார்க்கக்கூடிய பெரும் பார்வையும் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்த ஒருவன் இருப்பனாயின், அவன் எதிரே தீயதொன்றை எண்ணவுந் தீயதொன்றைச் செய்யவும் எவரேனுங் கனவினுந் துணிவரோ சொன்மின்கள்! மக்களிற் பெரும்பாலார் பிறர்பால் வைத்த அச்சத்தினாலேயே தீதுசெய்யாது நல்லராய் ஒழுகுகின்றனரென்பது, ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

> "அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம் எச்சம்
> அவாஉண்டேல் உண்டாம் சிறிது"

என்று அருளிச் செய்தமையாலும் நன்கு விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு பிறர்க்கஞ்சி நல்லராய் ஒழுகும் மக்கள் அங்ஙனந் தாம் அஞ்சி ஒழுகவேண்டாதபோது, நல்லொழுக்கத்தில் நிற்கமாட்டாரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளிதின் விளங்கி நிற்றலால், இப் பெற்றியினரான மக்கட்கு வெறு நல்லொழுக்கத்தைமட்டும் எடுத்துக் கூறுவதாற் சிறிது பயன்றானும் விளையுமோ சொன்மின்கள்! தமக்குள்ள செல்வச் செருக்கினாலும் ஆட்களின் துணையாலும் நிலையின் உயர்வாலும் பிறர்க்கு அஞ்சவேண்டுவது இல்லாத செல்வர்களும் அரசர்களும் மடங்களின் றலைவர்

களும் எவ்வளவு கொடுமையான தீச் செயல்களையெல்லாஞ் சிறிதுமஞ்சாமற் செய்துவிடுகின்றனர்! அவர்கள் செய்யுந் தீச் செயல்களை அறிந்துவைத்தும், எவரேனும் அவர் எதிரே சென்று, அவரைக் கடிந்துபேச ஒருப்படுகின்றனரா? அவர்க்கு இடித்து நல்லுரைகூறத் துணிகின்றனரா? ஒரு சிறிதும் இல்லையே. அவர்பாற் பொருள்பெற வேண்டும் புலவர்களும் பிறரும் அவர் முன்னிலையிற்சென்று, அவர் தங் காலில்வீழ்ந்து வணங்கி அவரைப் புகழ்ந்து பாடியும்பேசியும் பாராட்டியல்லவோ வருகின்றனர்? கல்வியுங் கடவுணுணர்ச்சியும் வாய்ந்து உலகத்துக்கு நன்றூற்றும் நல்லோர் சிலர், செல்வமும் ஆள்வலியும் அரசியல் நிலையும் இலராயின், மேற்சொன்ன புலவரும் பிறரும் அந் நல்லோர்பாற் குற்றங்களைத் தேடியாராய்ந்து, சிறுகுறைகளிருந்தால் அவற்றைப் பெருங்குறைகளாக்கி வாய்ப்பறை யறைந்து, அவர் தம்மைப் பழி தூற்றி அலகைகளாக வல்லவோ திரிகின்றனர்! இத் தன்மையராகிய மக்கள் நிறைந்த இவ்வுலகத்தில், வெறு நல்லொழுக்கத்தை மட்டும் எவ்வளவுதான் வற்புறுத்திப் பேசினாலும், அதனைக் கடைப்பிடித்து அந் நல்லொழுக்கத் தின்கண் உண்மையாகவே நிற்பார் உளராவரோ சொன்மின்கள்!

நல்லொழுக்கத்தான் வரும் நன்மை உடனே இன்பந் தருவதன்றாய் நீண்டகாலஞ் சென்று தனது அழியாப்பேற்றினை நல்குவதாயிருத்தலின், அதனை அளந்துபார்த்து, அவ்வழியி லொழுகுவார் மிக அரியராகவே இருக்கின்றனர். மற்றுத், தீயொழுக்கமோ தன்பயனாகிய சிற்றின்பங்களை உடனே தந்து மக்களை ஏமாற்றிவிடுதலின், அவர்கள் எல்லாரும் அதன்வழி நடத்தலில் முயற்சியுஞ் சுருசுருப்பும் மிகுதியும் உடையராய் நிற்கின்றனர். இதுபற்றியன்றோ, குமரகுருபர அடிகளும்,

"சிற்றின்பம் சின்னீர தாயினும் அஃதுற்றார்
மற்றின்பம் யாவையுங் கைவிடுப"

என்று அருளிச் செய்தனர். இங்ஙனந் தீயொழுக்கமாகிய கொடுவேங்கைப்புலி பசித்து அலையும் இவ்வுலகின்கண், நல்லொழுக்கமாகிய அழகுசால் இளமான்கன்று எங்ஙனம் உயிர் வாழும்? ஆகவே, அக் கொடும்புலியைத் தொலைக்கும் வகை கண்டபின்னன்றோ அவ் விளமான்கன்றை வளர்க்கும் வகையுண்டாம்? கொலைக்கஞ்சாக் கொடும்புலியைத் தொலைப்பது எவர்க்கும் எளிதில் முடிவதன்று. விற்றொழிலிற் கைதேர்ந்த ஒருவன் றுணையாலன்றி அதனைத் தொலைத்தல் மற்றையோரால் முடிவதன்று. அதுபோற் சிற்றின்பவேட்கையை அடக்குதற்குத் தக்கதொரு பெருந்துணை கிடைத்தாலன்றி, எவரும் நல்லொழுக்கத்தில் நிலை பெற நிற்றல் இயலாது. சேற்று நிலத்திற் செல்வோனுக்குத் தக்கதோர் ஊன்றுகோல் கிடைத்தாலன்றி, அவன் அதனைக் கடக்கமாட்டாதவாறு போலவும், கொடுநோய் கொண்டு வருந்துவோன் ஒருவனுக்கு விழுமிய மருந்தூட்டும் சிறந்த மருத்துவன் ஒருவன் றுணையின்றி அவன் அந்நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள மாட்டமைபோலவுங், கொடு விலங்குகளும் பலவகை மரங்களுமடர்ந்த ஒரு கருங்காட்டினுள் வழிச்செல்வோனொருவனுக்கு அதன்கண் வழிகாட்டுவான் றுணையின்றி அவன் அதனைக் கடந்து செல்லல் இயலாமைபோலவும், சிற்றின்பப் பொருள்கள் நிறைந்த இந் நிலவுலகின்கண் உயிர்வாழுஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுகிய ஆற்றலும் உடைய நம்மனோர்க்குப், பேரின்பப் பொருளைக் காட்டுவான் ஒருவன் துணையின்றி நல்லொழுக்கத்தின்கண் நிலைநிற்றலும் இயலாதாம்.

அ. நல்லொழுக்கத்துக்குக் கடவுள் உணர்ச்சி இன்றியமையாமையும் அதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளும்

எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்வளவு மறைவான ஏற்பாடுகளிலுந் தான் மறைக்கப்படாமல் நின்று, யாம் எண்ணும் எண்ணங்களையும் யாஞ் செய்யுஞ் செயல்களையும் எப்போதுங் கண்டுகொண்டு இருப்பானாகிய எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுள் ஒருவன் எங்குமுளன் என நினைந்து அவனுக்கு அஞ்சினாலன்றி, யாம் நல்லொழுக்கத்தில் வழுவாமல் நிலைநிற்கமாட்டுவேமோ? எம்மால் அன்பு வைக்கப் படுவாரும் எம்பால் அன்பு வைப்பாரும், எம்மால் இன்பம் அடைவாரும் எமக்கு இன்பந் தருவாரும் ஆகிய எல்லாரும் பிணிப்பட்டும் வறுமையுற்றும் மூத்தும் மடிந்தும்போக, யாம் துன்பத்துக்கே ஆளாகி உழல்கின்றேமாதலால், அங்ஙனம் எம்மனோரைப்போற் பிணிப்படாதும் வறுமையுறாதும் மூவாதும் மடியாதும் நிற்கவல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுளால் அடையப்படும் அழியாத பேரின்பம் ஒன்று உண்டென்பதனை நினைந்து, அதனை எளியேமுக்குத் தரவல்ல அம் முதல்வன்பால் யாம் ஆரா அன்பு மீதூரப் பெற்றாலன்றி, யாம் நல்லொழுக்கத்தில் மாறாமல் நிற்க மாட்டுவேமோ? அன்பர்காள் ஆராய்ந்து சொன்மின்கள்! ஆகவே, சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுஞ் சிற்றின்பவேட்கையும் உடைய நிலையில்லா மக்கட் பிறப்பினேமாகிய யாம், எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா முதன்மையும் எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடைய ஆண்டவனுக்கு அஞ்சி, அவன்பால் அன்புபூண்டு ஒழுகினாலன்றி, எம்போன்ற மக்களிடத்தும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களிடத்தும் இரக்கமும் அன்பும் எமக்கு உண்டாகா; இப் பேருண்மையினைத் தெளிய உணர்ந்தே,

"ஈசனுக்கு அன்பில்லார் அடியவர்க்கு அன்பில்லார்
எவ்உயிர்க்கும் அன்பில்லார் தமக்கும் அன்பில்லார்
பேசுவதென் அறிவில்லாப் பிணங்களைநா மிணங்கில்
பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
ஆசையொடும் அரனடியார் அடியாரை அடைந்திட்டு
அவர்கருமம் உன்கரும மாகச் செய்து
கூசிமொழிந்து அருண்ஞானக் குறியி னின்று
கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே"

என்று அருணந்தி சிவனுரும் சிவஞானசித்தியாரில் அருளிச் செய்தார் என்க.

என்று இத்துணையும் விரித்து விளக்கியவாற்ருல், மக்களாகிய நாம் கடவுளுணர்ச்சியுடையராய் அக் கடவுளிடத்து அன்பும் அச்சமும் உடையராய் ஒழுகினுலன்றி, நாம் நல்லொழுக்கத்தில் பிறழாது நிற்றல் இயலாதென்பது நன்கு பெறப்பட்டது. இதற்கு உண்மையாக நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்:

ஒருகாற் பள்ளிக்கூடத்திற் கல்விபயிலும் ஒரு சிறுவன் தன்னூர்க்குப் புறத்தேயுள்ள ஒரு மாந்தோப்பினுட் புகுந்தான். அப்போது, அங்குள்ள மாமரங்களில் தேனெழுகக் கனிந்த மாம்பழங்கள் குலைகுலையாய்த் தொங்கக் கண்டான்; கண்டதும், அவனுக்கு வாய்ஊறியது. ஆனுலும், அவன் தான் படித்த பள்ளிக்கூடப் பாடம் ஒன்றிற் "பிறர்க்குரிய பொருள் எதனையுந் திருடாதே" என்று கற்பிக்கப்பட்ட அறிவுரை அவனது நினைவுக்கு வந்தது. அந் நினைவு வந்ததும், அவன் 'இம் மாம்பழங்கள் பிறர்க்கு உரியன ஆகையால் இவற்றை நாம் திருடுதல் கூடாது' என்று முதலில் எண்ணினுன். ஆனுலும், அம் மாம்பழங்களிற் சிலவற்றைத் தின்னவேண்டும் என்னும் அவா அவனுல் அடக்க முடியாமல் மேன்மேல் எழுந்தது. பிறகு நினைப்

பான் : 'இத் தோப்பிற்கு உரியவர்கள் எவரையுங் காணேன். வேறு ஆட்கள் எவரும் இங்கு நடமாடவுமில்லை. ஆதலால், யாருங் காணாத இந்நேரத்தில் யான் இவற்றிற் சில பழங்களைப் பறித்துண்டாற் குற்றமென்னை? குலைகுலையாய்த் தொங்கும் இப்பழங்களிற் சிலவற்றை யான் பறித்துத் தின்றாலும் அதனை எவருமே கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆதலால், இவற்றிற் சில பழங்களை என் அவா அடங்கும்மட்டும் பறித்துத் தின்னக்கடவேன்'' என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, ஒரு மரத்தின்மேலேறி ஒரு பழத்தைப் பறிக்கக் கைநீட்டினான். அந்நேரத்தில், தான்படித்த பள்ளிக்கூடத்துப் பாடத்திலிருந்து மீண்டுமோர் அறிவுரை நினைவுக்கு வந்தது. 'எவருங் காணவில்லை என்று பிறர்க்குரிய எதனையுந் திருடாதே, ஏனென்றால், எங்குமுள்ள கடவுள் நீ செய்யுந் திருட்டுத்தொழிலைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்' என்பதே அவ்வறிவுரையாம். இது நினைவுக்கு வந்ததும் அச் சிறுவன் உளம் நடுநடுங்கி நீட்டின கையை மடக்கிக்கொண்டு, 'கடவுளே என்பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும்' என்றுசொல்லி வணங்கினவனாய் அத் திருட்டுத் தொழிலுக்குத் தப்பி நல்லவனாய் இல்லஞ்சேர்ந்தான். பார்மின்கள் அன்பர்களே! இவ் உண்மைக்கதையிற் கடவுள் நினைவினால் தீச்செயலுக்குத் தப்பி அச் சிறுவன் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றமைபோல, எல்லாம்வல்ல எங்குமுள்ள கடவுளை நினைந்தொழுகுவார்க்கே நல்லொழுக்கத்தில் நிலைநிற்றல் கைகூடுமென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ?

இன்னும், மேனாட்டில் அரசாண்ட ஒரு முகமதிய மன்னன் காதலிற்சிறந்த தன் அழகிய மனைவிமேல் தானுங் காதல் கொள்ளாமல் தன் மனைவியின் றோழியான மற்று ஓர் அழகிய மாதின்மேல் மையல்கொண்டான். அந்த மாதோ மணமாகாத கன்னிப்பெண்ணாயினும் அவள் அம் மன்னன்

மேற் சிறிதுங் காதல்கொண்டிலள். அது தெரிந்தும், அவ்வரசன் அவள்மேல் ஆராத மையலுடையனாய் அவளை எப்படியாவது வலிந்துபற்றிப் புணர்வதற்குக் காலம் பார்த்திருந்தான். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் அத் தோழிப்பெண் அவ்வரசன் இருந்த மாளிகையிற் சில ஒழுங்குகள் செய்வதற்கு வந்து அவ் வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது அம் மாளிகையிலிருந்த மற்ற வேலைக்காரர்களெல்லாருந் தத்தம் வேலையைச் செய்துமுடித்துவிட்டு வெளியே போய்விட்டனர். அதனாலும், அத் தோழிப்பெண் அங்கே செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகள் இன்னுஞ் செய்து முடிக்கப்படாமையாலும் அவளும் அம் மன்னனும் அங்கே தனியிருத்தல் நேர்ந்தது. இவ்வாறு தனக்கு நேரம் வாய்த்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்த அவ்வரசன் அப் பணிப்பெண்ணை அருகழைத்து 'நங்காய்! யான் நெடுநாளாய் நின்மேல் மையல்கொண்டேன். அம் மையலை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கு இப்போது தக்கநேரம் வாய்த்திருத்தலால் நீ என் கருத்துக்கு இணங்குதல் வேண்டும்' என்றான். மன்னன் இங்ஙனங் காமவெறிகொண்டு பேசுவதைக் கண்ட அம்மாது இப்போது இவனை மறுத்தால் என்னைத் துன்புறுத்துவான் என நினைந்து அவனுக்கு உடன்படுவாள்போல் அவனை நோக்கி 'மன்னர்பெருமானே! அதற்கென்ன தடை? அடியேன் தங்கள் கருத்தின்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றேன். இப்போது யான் யாது செய்தல்வேண்டும்?' என்று வினாயினாள். அதற்கு அவ்வரசன் 'அம்மாளிகை நாற்புறத்துமுள்ள கதவுகளையெல்லாம் நம்மை எவருங் காணாதபடி அடைத்து விடு' என்றான். அவள் அவ்வாறே எல்லாக் கதவுகளையும் அடைத்துவிட்டு அவன் எதிரே வந்துநிற்க, அவன் அவளைநோக்கி 'எல்லாக் கதவுகளையும் அடைத்து வந்தனையா?' என்று கேட்டான். அதற்கவள்

'ஆம் மன்னனே! எல்லாக் கதவுகளையும் அடைத்து விட்டேன்; ஆனால், ஒரு கதவைமட்டும் என்னால் அடைக்க முடியவில்லை. அதன்வழியாக நம்மை ஒருவர்மட்டும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். என்செய்வேன்! என்றாள். அச் சொற்கேட்டு அரசன் திடுக்கிட்டு, 'மாதராய்! அங்ஙனம் அடைக்கக்கூடாமலிருப்பது எந்தக் கதவு? அதன்வழியாக உற்றுப்பார்ப்பவர் யார்?' என்று வெருண்டு வினவினான். அதற்கவள் 'எங்குமுள்ள கடவுளின் கண்களாகிய கதவுகளை என்னால் அடைக்க முடியவில்லை. அவற்றின் வழியாக அவர்தாம் நம்மை உற்று நோக்குகின்றார்,' என்று அமைதியாக மொழிந்தாள். அதனைக் கேட்டதும், அவ்வரசன் கடவுள்நினைவு வரப் பெற்று, அச்சமுடையவனாகி 'நங்காய்! நீ இவ்விடத்தை விட்டுப் போய்விடு' என்று சொல்ல, அவளும் அவன் கொடுமைக்குத் தப்பி மீண்டாள். பாருங்கள் அன்பர்களே! அந்நேரத்தில் அப் பெண் தன்கூர்த்த அறிவினால் கடவுள் நினைவை அவ்வரசற்கு வருவித்தமையாலன்றோ, தான் விரும்பியதை எவ்வகையாலேனும் முடித்தற்கு அஞ்சாத அவ்வரசன் கடவுளுக்கஞ்சித் தான்கொண்ட தீய கருத்தை அறவே விட்டொழிப்பானானான். அந்நேரத்தில் அவன் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவனாயிருந்திருப்பானாயின், தான் கருதிய தீச்செயலைக் கட்டாயம் முடித்திருப்பானல்லனோ! ஆனதுபற்றியே மக்களியற்கையை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த நம் தொல்லாசிரியர்கள் நல்லொழுக்கத்தை எடுத்து வற்புறுத்துங்கால்,

> "தன்னெஞ்சு அறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
> தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்."

என்றும்,

"வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும்."

என்றும்,

"வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தோ மென்று மகிழன்மின் — வஞ்சித்த
எங்கு முளனொருவன் காணுங்கொல் லென்றஞ்சி
அங்கங் குலைவ தறிவு."

என்றும் தம் உள்ளத்து உள்ளுணர்வாய் மறைக்கப்படாமல் விளங்கிநின்று நல்லது தீயது பகுத்துக்காட்டும் இறைவ னொருவன் உளன் என்பதை நினைந்து அஞ்சி ஒழுகுக என்று அருளிச் செய்வாராயினர். எனவே, நம் சைவ ஆசிரியன்மார் எல்லாம்வல்ல இறைவனைச் சான்றாகவைத்து நல்லொழுக்கமுறைகளை அறிவுறுத்திய அறிவுரைகளே மக்களுக்கு உண்மையிலே பயன்படுவனவாதலும், பௌத்த சமண் ஆசிரியர் எங்கும் எல்லாருள்ளத்திலுஞ் சான்றாய் உள்ள இறைவனை அறவே விடுத்துக்கூறிய அறிவுரைகள் மக்களை நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்துதற்கு ஒரு சிறிதும் பயன்படுவன ஆகாமையுந் தெள்ளிதின் விளங்கா நிற்கும்.

௧. கடவுளிடத்து அன்பும் அச்சமும் உடையோர் நல்லராய் ஒழுகுதல்

இவ்வாற்றால், நல்லொழுக்கமானது மக்களுயிரைத் தூய்மைசெய்யுந் திறத்ததேயாயினும், அது கடவுணர்ச்சி உடையாரிடத்தன்றி நிலைபெறமாட்டாமையால் அதற்கு ஆற்றலையும் நிலைபேற்றினையுந் தருவது கடவுள்பால் வைத்த மெய்ந்நம்பிக்கையும் அச்சமும் அன்புமேயாமென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். உயிர்கள் தாமேயறிந்து கேளாதிருக்கையிலும், அவர்கட்கு வேறு எவராலுந் தர

முடியாத அரிய உடம்புகளையும், அவ்வுடம்புகளோடு கூடிய அவை உயிர்வாழ்தற்கு எண்ணிறந்த உலகங்களையும், அவ்வுயிர்கள் நுகர்தற்கு எண்ணிறந்த அரும்பண்டங்களையும் படைத்து வகுத்துக்கொடுத்திருக்கும் ஆண்டவன்றன் எல்லையற்ற இரக்கத்தையும் அருளையும் ஆற்றலையும் ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து நினைந்து நினைந்து உருகுவார்க்கு எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் அன்பும் இரக்கமுங்கொண்டு ஒழுகும் நல்லெண்ணமும் நன்முயற்சியுமே வாய்க்குமல்லாமற் பிறவுயிர்க்குத் தீதுசெய்யுந் தீயஎண்ணமுந் தீயமுயற்சியும் ஒரு தினைத்தனையும் உண்டாகா; கடவுளை நம்பாதவர்க்குக், கடவுளிடத்து அன்பில்லாதவர்க்குக், கடவுளிடத்து அச்சமில்லாதவர்க்குத் தாமுந் தம்மைச் சார்ந்தாரும் நலமெய்துதலிலேயே எண்ணமும் முயற்சியும முனைந்து நிற்குமல்லாமற் பிற உயிர்களின் நலத்தை எண்ணும் எண்ணஞ் சிறிதும் உண்டாகாது; அதுவேயுமன்றித் தமது நலத்துக்குத் தமது கருத்துக்குத் தமது முயற்சிக்கு மாறுன எவரையும் எவ்வகையினுலேனுந் தொலைத்துவிடுந் துணிவும் எண்ணமுங் கடுமுயற்சியும் அவர்பாற் குடிகொண்டு நிற்கும். ஆகவே, அவர் நல்லெண்ணமுடையராதலும் நல்லொழுக்கமுடையராதலும் யாங்ஙனம்? தீய எண்ணங்களைத், தீய வினைகளைக் கோடிக்கணக்காய்ப் பெருக்கும் அவர்க்குப் பிறவித்துன்பம் அறுதலும் யாங்ஙனம்? கடவுள்பால் மெய்யன்பிலார்க்கு, நல்லொழுக்கம் இல்லையாமாகலானும், அஃதில்லையாமாகவே அவர்க்கு அடுத்தடுத்து வரும் பிறவித்துன்பம் அறுதலும் இல்லையாமாகலானும், அவரெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் பிறவாதுஇரார். மற்றுக், கடவுள்பால் மெய்யன்புடையார்க்கோ நல்லொழுக்கம் நிலைபெறுதல் திண்ணமாதலின், அவர் அதனுல் மனந் தூயராகி, அதனுற் பிறவித்துன்பம் வேரோடு

அறப்பெற்று இறைவன் திருவருள் இன்பத்தைப் பெறுதல் திண்ணம். இது தெரித்தற்கே, நம்பெருமான் மாணிக்க வாசகர் "என்னை மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட்கொண் டான் எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சைதானே" என்று அருளிச்செய்தார். கடவுளை நேரேகண்டு, அவர் அருளை நேரே பெற்று, அவர்பால் வைத்த மெய்யன்பால் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்குருகி, அதனால் எல்லா உயிர்கள்மாட்டும் எல்லையற்ற அன்பும் இரக்கமும் நிகழப்பெற்று, அதனால் இனிப்பிறவி எடாத அரும்பெரும் பேற்றினையும் பெற்றுத், தாம்பெற்ற அவ் வுண்மைப் பேற்றினையும் ஐயந் திரிபுக்குச் சிறிதும் இடனின்றி நம்பால்வைத்த அருட்பெருக்கால் நம் பெருமான் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கும் இம்மெய்யுரை கொண்டே, கடவுளருளைப் பெற்றார்க்கு அவ்வருளே பிறவியறுக்கும் உண்மைமருந்தாதல் கண்டுகொள்ளப் படும். என்று, இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுள், எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களின் உணர்ச்சிகளையுங் கடந்துநின்று இருவினை யற்றவராய், அவ் விருவினையால் வரும் ஊனுடம்பு இல்லாதவராய் ஊனுடம்பு இல்லாமையாற் பிறப்பு இறப்புகள் இல்லாதவராய்ப், பிறப்பிறப்புகளில்லா மையால் தாய் தந்தையர் சுற்றத்தவர் முதலான தொடர்புக ளில்லாதவராய், என்றும் விளங்கிய அறிவினராய், என் றும் மாறாத இன்பத்தினராய், எங்குமுள்ளவராய், எல்லா ஆற்றலும் வாய்ந்தவராய், எல்லா முதன்மையும் உடையவ ராய் இருப்பரென்பதூஉம்; அங்ஙனமிருப்பாராகிய அவர், அறியாமை இருளிற் புதைந்துகிடந்தேமாகிய யாமும், எம்மினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுந் தம்மையறிந்து தம்மை வேண்டிக் கேளாதிருக்கையிலும், எமது அறிவை விளக்கி எமக்கு இன்பத்தைத் தருதற்கு, மிகவும் வியக்கத்தக்க

வான இவ்வுடம்புகளையும், உடம்புகள் உலவுதற்கு இவ்வுலகத்தையும், இன்பத்தை நுகர்தற்குப் பலவேறு அரும்பண்டங்களையும் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கும் வகைகளை உற்றுநோக்க நோக்க, அவர் உயிர்களெல்லாரிடத்தும் அளவிறந்த அன்பும் இரக்கமும் அருளும் உடையராயிருக்கும் உண்மை விளங்குமென்பதூஉம்; அங்ஙனமவர் உயிர்களிடத்து அளவிறந்த இரக்கமுடையராயிருத்தலால் தம்மையுந் தமது இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்து காணமாட்டாத நம்மனோர்க்குத் தாயினுஞ்சிறந்த தலையளி உடையராய் அவர்தாமே ஓர் அருளுருக்கொண்டு நம்மனோர் கண்ணுக்கு நம்மனோரையொப்பத் தோன்றி நம்மை யாட்கொண்டருளுவரென்பதூஉம்; மாணிக்கவாசகப் பெருமானுக்குக் குருவடிவிற் றோன்றி அவரை யாட்கொண்டு மின்னொளி தோன்றி மறைந்தாற்போல் மறைந்தருளின மெய்ந்நிகழ்ச்சி அடிகள் தாமருளிச்செய்த திருவாசகச் செந்தமிழ்ச் செழும்பாடல்களில் திண்ணமாக எடுத்து அறிவுறுத்தினமையே அரும்பெருஞ் சான்றுமென்பதூஉம்; அவ்வாறு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு இறைவனருளிற் றோய்ந்த பின் பிறவியும் அப் பிறவியால் வருந்துன்பங்களும் முற்றும் அற்றொழியுமென்பதற்கு அடிகளே தாம்பெற்ற அவ்வரும் பேற்றினைக் கட்டுரைத்துச் சொல்லுதலே சான்றுமென்பதூஉம்; இவ்வாறன்றி வெறு நல்லொழுக்கத்தினாலேயே பிறவிநோய் தீருமாகலின் இதன்பொருட்டுக் கடவுளுணர்ச்சியுங் கடவுள்வழிபாடும் வேண்டாமென்பாருரை ஒரு சிறிதும் மக்கட்குப் பயன்படாத வெற்றுரையேயா மென்பதூஉம் நன்கு விளக்கப்பட்டன. இவ்வாற்றால், கடவுளின் உண்மைநிலையாவது இன்னதென்பதனை எவரும் நன்குணரற்பாலர்.

௰. கடவுள் நிலைக்கு மாறான புராணங்களும் மாறாகாத சில பழம் புராணங்களும்

இனிக், கடவுள் நிலைக்கு மாறுவன இவை என்பதை ஒரு சிறிது எடுத்து விளக்குவாம். இஞ்ஞான்று புராணங்களென்று வடமொழியி லெழுதப்பட்டும், வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும் வழங்கும் நூல்களிற் பெரும்பாலன, கடவுள் நிலைக்கு மாறான கதைகளைக் கட்டிச் சொல்லுவனவாய்க், கடவுளின் உண்மையை யறியவொட்டாமல் மக்களறிவைத் தடைசெய்து, அவர்களை அறியாமைப் படுகுழியிலாழ்த்தி, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பினால் அளவளாவி வாழாமல் தம்முளே இடைவிடாது கலாம் விளைத்துத் துன்பவாழ்க்கையிற் கிடந்துழலச் செய்வனவாய் இருக்கின்றன. புராணங்களுட் பெரும்பாலன இத்தகைய தீய தன்மையுடையவாயினும், ஏனைச் சில பழம் புராணங்கள் கடவுள் உண்மையை நுண்ணறிவில்லார்க்கு விளங்கச் செய்தற்பொருட்டு அறிவுடை மேன்மக்களாற் கட்டப்பட்ட நல்ல கதைகளை உள்ளடக்கினவாகவும் இருக்கின்றன. இச்சிறந்த பழம் புராணங்கள் சிலவற்றின் நல்ல கதைகளையும், பின்வந்த தீய அறிவினர் தத்தம் தீய கருத்துக்கு வேண்டியபடியெல்லாந் திரித்து அவற்றின் உயர்ந்த நோக்கங்களையும் பாழ்படுத்திவிட்டனர், இப்போது வழங்கும் புராணங்களெல்லாம் பழைய சில புராணங்களின் உயர்ந்த கருத்துக்களைத் திரிபுசெய்தவைகளும், அவற்றுக்கு மாறாய் எழுந்தவைகளும், அவற்றின் உண்மை நோக்கத்தைப் பாழ்படுத்த முனைந்தவைகளுமேயாகும். இப் புராணப் பெருங் குப்பைக் குவியல்களிற் பழம் புராண உண்மைக் கருத்துக்களாகிய விழுமிய மணிகள் சிற்சில புதைந்துகிடக்கின்றன. இப் பெருங் குப்பை

யைக் கிளறி, அவ்வரும்பெறல் மணிகளைப் பொறுக்கி எடுத்தல் உண்மை அறிவு நூலாராய்ச்சியில் நெடுக ஆழ்ந்து பயின்று தேர்ச்சி பெற்றூர்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு எளிதில் முடியாது. முடியாதாகவே, இஞ்ஞான்றுள்ளவர்கள் சைவரென்றும் வைணவரென்றும் வேதாந்திகளென்றும் சாத்தேயரென்றும் கௌமாரரென்றும் காணுபத்தியரென்றும் பல்வேறு பிரிவினராகிப், பல்வேறு கொள்கையினராகி ஒருவரோடொருவர் பெரிதும் மாறுபட்டுத் தத்தமக்கு ஏற்ற புராணங்களைக் கணக்கில்லாமற் பெருக்கியெழுதியிருக்கின்றனர்கள்.

இங்ஙனம் அச் சமயப் பிரிவினர் தாந்தாம் கற்பித்துக் கொண்ட புராணங்களில் தாந்தாம் வழிபடும் கடவுளர்களை உயர்த்துதற்பொருட்டுப் பழம் புராணங்களில் எல்லாம் வல்ல ஒரு முழுமுதற் கடவுள்மேல் வைத்து எழுதப்பட்ட கதைகளைத் தமக்கேற்றபடியெல்லாந் திரித்தும், முன்னில்லாதவைகளைப் புதிது புகுத்தியும், முன்னுள்ளவைகளுக்கு மாறுனவைகளைச் சேர்த்தும், முன்னுள்ள இறைவனியல்புகளை முற்றும் இழிவு படுத்தியும் புரட்டுகள் செய்வாராயினர். இப் பொல்லாப் பெரும் புரட்டுகளையும் முன்னுள்ள பழம் புராணங்களின் நற்பெருங் கதைகளையும் வேறு பிரித்துக் காணும் பகுத்தறிவும் ஆராய்ச்சியுமின்றி, முன்னுள்ள சிறந்த கதைகளையும் பின்வந்த புரட்டுக் கதைகளையும் பின்வந்தோர் ஒன்று சேர்த்து எல்லாவற்றையும் ஒரே வகையாக வைத்துப் பாராட்டப் புகுந்தமையாற் புராணங்கள் என்னும் பெயர்க்கே புரட்டுகள் என்னும் பொருள் சிறிது ஆராய்ச்சியுடையார் குழுவிலும் வழங்கிவரா நிற்கின்றது. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாருங் கடவுளைப்பற்றிய எல்லாக் கதைகளையும் பொய்யென்று இகழ்பவரா யிருத்தலால், அவரும் ஆராய்ச்சி யுணர்வின்றிப் பின்வந்த புரட்டுக்

கதைகளோடொப்பவே முன்னிருந்த நற்பெருங் கதைகளை யும் இழித்துப் பேசிவிடுகின்றனர். இவ்வாறாகக், குருட்டு நம்பிக்கையுடையார் எல்லாக் கதைகளையும் வரைதுறை யின்றிக் கொண்டாடுங் கொண்டாட்டும், சிறிதாராய்ச்சி யுடையார் பலகதைகள் புரட்டாயிருத்தல் கண்டு சில நற் கதைகளையும் விலக்கிவிடும் விலக்கும், கடவுள்நம்பிக்கை இல்லாதார் எல்லாவற்றையும் ஒருங்குசேர்த்து இகழ்ந் தொதுக்கும் ஒதுக்கும், மக்களின் அறிவுவளர்ச்சி அன்பு வளர்ச்சிக்குத் தீதுபயப்பனவாய் இருத்தலாற், பொது மக்களின் நன்மையையும் முன்னேற்றத்தையுங் கருதும் நல்லறிஞர்கள் அக் கதைகளை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்துக், கொள்ளத்தகுவன கொண்டும், தள்ளத்தகுவன தள்ளியும் இவ்வாறு கொள்ளத்தகுவன தள்ளத்தகுவன இவ்விவை என்பதைப் பொதுமக்களுக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டியுந் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்பட ஒழுகுதல் இன்ஞான்று இன்றியமையாது செயற்பாலதோர் அரும்பெருங்கடமை யாகும். ஆனதுபற்றி, இப் புராண கதைகளுட் கொள்ளத் தகும் பழங்கதைகள் சில இவையென்பதூஉந், தள்ளத்தகும் பிற்கதைகள் இவையென்பதூஉம் ஈண்டு ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

கக. கடவுளைப் பற்றி அறிவுடையோர் கதைகள் அமைத்த கருத்து

முதலில் முழுமுதற்கடவுளைச் சிவன் என்னும் பெய ரால் வழிபட்டுவந்த பண்டைச் சான்றோர்கள், அவ்விறைவன் உயிர்களுக்கு உதவியாகச் செய்துவருஞ் செயற்கருஞ் செயல்களை ஆழ்ந்தறியும் நுண்ணறிவில்லாத பொதுமக்க ளுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டாகவே, அவை தம்மைக் கதைகளாக அமைத்து வைப்பாராயினர். ஏனென்றாற்

கைக்கும் மருந்து உண்ணாத சிறுகுழந்தைக்கு, அதன் தாய் அம் மருந்தை ஒரு சிறு கருப்பங்கட்டியின் உள்வைத்து ஊட்டி அக் குழந்தையின் நோய் தீர்த்தல்போலப், பழைய அறிஞர்களுங் கடவுளைப்பற்றிய உயர்ந்த உண்மைகளை உணரமாட்டாத பொதுமக்களுக்கு அவர்கள் எளிதிலே உணரத்தக்க இனிய நல்ல கதைகளிலே அவ்வுண்மைகளைப் பொதிந்துவைத்து அமைத்துப் புகட்டுவாராயினர். ஏனெனிற், கற்றவர்முதற் கல்லாதவர் ஈறான எத்திறத்தவர்க்கும் கதைகள் கேட்பதில் மிகுந்த ஆவல் இருக்கக் காண்கின்றோம். எல்லாத் தேயத்தின்கண் உள்ள எல்லா மக்களும் பண்டைக்காலந்தொட்டுக் கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்வதிலும் அக்கதைகளைத் தொடர்ந்த செய்யுள்வடிவில் எழுதிப் பயின்று மகிழ்வதிலும் மிகுந்த கருத்துடையவர்களாய் இருந்துவருகின்றனர். கிரேக்க தேயத்தில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டு வழங்கும் இலியட் (Iliad), ஒடிசி (Odyssey) என்னும் இருபெருஞ் சிறந்த காவியங்களும், உரோம தேயத்தில் வழங்கும் ஈனிட் (Æneid) டிவைன் காமடி (Divine Comedy) என்னும் இருபெரு விழுமிய காவியங்களும், ஐஸ்லாந்துதேயத்தில் வழங்கும் சாகாக்கள் (Sagas) என்னுங் காவியங்களும், ஆங்கிலதேயத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் (Shakespeare) எழுதிய நாடகக் காவியங்களும், மில்டன் எழுதிய 'துறக்கநீக்கம்', 'துறக்கப்பேறு' (Paradise Lost and Paradise Regained) என்னும் இருபெருந் தீஞ்சுவைக் காவியங்களும், ஆரிய நாட்டில் வழங்கும் பாரதம், இராமாயணம், பதினெண்புராணங்களும், செந்தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, சிந்தாமணி, பெரியபுராணம் முதலிய அருந்தமிழ்க் காவியங்களும், இஞ்ஞான்று எல்லாத்தேயங்களிலும் எல்லா மொழிகளிலுங் கணக்கில்லாமல் உரைநடையில் எழுதப்பட்டு வெளிவந்து

வழங்கும் 'நாவல்க' ளென்னும் புதுக்கதைகளும், ஆகிய இவையெல்லாங் கதைகள் கேட்பதிலுங், கதைகள்படிப் பதிலும் மக்கள் மட்டுக்கடங்கா ஆர்வமுடையராயிருத்தலை இனிது புலப்படுத்துகின்றன அல்லவோ? இவ்வாறு கதைகள் கற்பதில் ஆர்வம் மிகுதியும் உடையராயிருக்கும் மக்களின் மனஇயற்கையை நன்கு உணர்ந்து பார்த்தே பௌத்தசமயத்தைப் பரப்பிய ஆசிரியர்கள் 'ஜாதக காதைகள்' என்னுங் கதைத் தொகுதியினையும் உண்டாக்கினார்கள். கிறித்துவமதத்தை நாட்டிய ஏசுகிறித்து என்னும் ஆசிரியரும் தாம் அறிவுறுத்துதற் கெடுத்துக் கொண்ட அரிய பெரிய உண்மைகளைச், சிறுசிறு கதைகளிலமைத்து அவைதம்மை மக்களுக்கு மொழிந்திட்டார். இங்ஙனமே ஒவ்வொரு சமய ஆசிரியருந் தாந்தாம் அறிவுறுத்தும் உண்மைகளில் மக்கள் உள்ளமானது பதிந்து நிற்றற் பொருட்டு, அவை தம்மை எல்லாரும் எளிதில் உணரத் தக்க இனிய கதைகளில் அமைத்து அறிவுறுத்திவந்திருக்கின்றனர். ஆகவே, மக்களின் இம் மனவியற்கையினை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்களான சைவசமயச் சான்றோர்களுந் தாம் அறிவுறுத்துதற் கெடுத்துக்கொண்ட இறைவனருள் நிகழ்ச்சிகளையும் அரும் பேருண்மைகளையும் உயர்ந்த பல கதைகளின் வாயிலாகவே அமைத்துவைத்து மக்களுக் குணர்த்துவாராயினர். இவ்வாறு பண்டைக்காலந்தொட்டு இன்றுகாறும் அறிவுடையோரெல்லாருங் கதைகளின் வாயிலாகவே தாம் ஆராய்ந்து கண்ட அரும் பேருண்மைகளை அறிவுறுத்தி வந்திருக்கின்றனர்களாதலால், மக்களுள்ளத்தில் இம்மை மறுமை வாழ்க்கையின் உண்மைகளை எளிதிலே பதியவைத்தற்குக் கதைகள் பெரிதும் பயன்படுவன என்பது பிறர்நலங் கருதும் அறிஞர்கள் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

கஉ. புராணகதைகள் முற்றும் பொய்யென்பாருரை பொருந்தாமை

நன்று சொன்னீர்கள்! கதைகளெல்லாம் பொய்யும் புளுகும் புனைந்துகட்டிச் சொல்வனவாதலால், அவை தம்மை வழங்கவிடுதல் குற்றமாம்; ஆதலாற், கதைக ளெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி விடுதலே வேண்டுமென, எல்லார் அறிவினுந் தம்மறிவையே பெரிதாகக் கருதி இறுமாந்திருக்கும் இஞ்ஞான்றைச் சீர் திருத்தக்காரர் சிலர் புகலாநிற்கின்றனர். இவர் தந் துணிவுரைகள் மக்கள் மனப்பான்மையினைச் சிறிதாயினும் உணர்ந்துபாராக் குறைபாடுடையனவாதலால், அவை மக்க ளுக்குப் பெருந்தீங்கு பயப்பனவாகும். இனிக், கதைகள் எல்லாம் பொய்யும் புளுகுமே நிறைந்தன என்று சொல்லும் அவர் கூற்று உண்மையன்று. ஏனென்றாற், கதைகளின் அமைப்புப் பலதிறப்பட்டதாகும். சில கதைகள் உண்மை யாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையே திறம்பட அமைத்து, அவற்றின் வாயிலாக அரிய உண்மைகளை உணர்த்துவன வாகும்; இவ்வகையிற் சேர்ந்த காவியங்கள்: சிலப்பதிகாரம், பெரியபுராணமாகும். வேறு சில கதைகள் உண்மையாக நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளை வைத்து மற்றுஞ் சில புனைவுகள் கூட்டி உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்துவனவாகும்; இவ் வகையிற் சேர்ந்தவை: மணிமேகலையும், ஓமர் எழுதிய இரேக்க காவியங்களுமாகும். ஒருகாலத்தில் இக் கிரேக்க காவியங்களிற் சொல்லப்பட்டவை முற்றும் பொய்யென நினைந்த ஆசிரியர்கள், பின்னர் நிலத்தின்கீழ்ப் புதைந்து கிடந்த பண்டைக்கால அரண்மனைகளைக் கிளறிக்கண்ட ஆராய்ச்சியிலிருந்து அக் காவியங்களின் முதன்மையான பகுதி உண்மையேயென்றும், அதனொடு பிற்சேர்க்கையாய்

வந்தவைகளே புனைவுகளென்றும் அறிந்து மகிழ்வாராயினர். இன்னுஞ் சில கதைகள் முற்றும் நடவாத நிகழ்ச்சிகளை நடந்தனபோல் வைத்துப் பலவாறு அவை தம்மைப் புனைந்து உரைப்பனவாகும்; இவ்வகையிற் சேர்ந்தவை; சூளாமணி, சிந்தாமணி முதலிய செந்தமிழ்க்காப்பியங்களும், வடமொழியிற் பிற்காலத்தெழுந்த சைவ வைணவ புராணங்களும், தலபுராணங்களுமாகும். இனி, மற்றுஞ் சில கதைகள் கடவுள் நிலை, உயிர்நிலை, மலங்களின் நிலை என்னும் மெய்ம்மைகளை உருவகவகையாற் பலபடப் புனைந்து உரைப்பனவாகும்; இவ்வகையிற் சேர்ந்தன: மிகப் பழைய சைவபுராணங்களும், பிரபுலிங்கலீலை, பிரபோத சந்திரோதய நாடகம் முதலியனவும் ஆகும். இங்ஙனம் இந் நால்வகையில் அமைக்கப்படுங் கதைகளின் கூறுபாடுகளை நம் ஆசிரியர்கள் முன்னரே நன்கறிந்திருக்கின்றனர். இது, சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுகாதையின் உரையில், உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் இந் நால்வகைக் கதையமைப்புகளையும் "உள்ளோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற்செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக உள்ளதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், உள்ளோன் தலைவனாக, இல்லதோர் பொருண்மேற் செய்தலும், இல்லோன் தலைவனாக இல்லதோர் பொருண்மேற் செய்தலும்" என நால்வகைப் படுத்து அடக்கினமைகொண்டு நன்கு உணரப்படும். இவ்வாற்றால் நம் முன்னாசிரியர்கள் எல்லாக் கதைகளையும் மெய்யெனவாவது பொய்யெனவாவது கொள்ளாமல், மெய்யை மெய்யென்றும் பொய்யைப் பொய்யென்றும் பகுத்தறிந்து ஒழுகினார்களென்பது இனிது புலனாகின்றதன்றோ? மற்று, இக் காலத்தவரோ ஆழ்ந்த கல்வியும் உண்மையாராயும் அறிவும் உடையரல்லாமையால் எல்லாக் கதைகளையும் மெய்யென்று குருட்டுத்தனமாய் நம்பிக் கைக்கொள்

வாரும், அல்லது அங்ஙனமே குருட்டுத்தனமாய் எல்லாக் கதைகளையும் பொய்யென்று இகழ்ந்து ஒதுக்குவாருமாய்ப் பிளவுபட்டு நிற்கின்றனர். எனவே, புராண கதைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே மெய்யென நம்புதலும் அல்லவற்றை ஒருங்கே பொய்யென இகழ்தலும் உண்மையறிவு பெறவேண்டுவார்க்கு ஒரு சிறிதும் இசையாமையால், இப்போது வழங்குங் கதைகள் பலவற்றுள் உண்மையாவன சிலவும் பொய்ம்மையாவன சிலவும் இங்கே சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டுவாம். இச் சிறு நூலிற் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டவைகளின் விரிவுகளை **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமுமென்னும் எமது பெருநூலிற் கண்டுகொள்க.**

கரு. தக்கன் வேள்வி அழித்த கதையின் உண்மையும் பொய்ம்மையும்

பண்டைக் காலத்திருந்த அறிவான்மிக்க சான்றோர்கள், பிறப்பு இறப்பு இல்லா எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளைச் சிவம் என்னும் பெயரால் வைத்து வணங்கியும் வாழ்த்தியும் வந்த வரலாற்றினை மேலே நன்குவிரித்து விளக்கி இருக்கின்றோம். அங்ஙனம் அச் சிவத்தை வழிபட்டுவந்த சான்றோர்கள், அச் சிவத்துக்கு மாறாகச் சிறு தேவர்களை வணங்கி அவர்பொருட்டு வெறியாட்டு வேள்விகளெடுத்த ஆரியரின் ஒழுகலாறுகள், பொதுமக்களுக்குப் பெருந் தீங்கு பயப்பனவாயிருத்தலை உணர்ந்து, சிவ வணக்கமே நன்மை பயத்தலும் சிவத்துக்கு மாறாகச் செய்யுஞ் சிறுதெய்வ வணக்கம் அதனைச் செய்வார்க்கும் பிறர்க்குந் தீங்குபயத்தலும் பொதுமக்களுக்குத் தெளிவாக உணர்த்தும் பொருட்டே தக்கன்வேள்வியழித்த கதையை அமைத்துவைத்தார்கள். தக்கன் என்னும் ஓர் அரசன் ஆரியர் வலையிற் சிக்கி, அவர் வணங்கிய இந்திரன் முதலான

சிறுதெய்வங்களைத் தானும் வணங்கி, அத்தெய்வங்களுக்கு ஊனுங் கள்ளும் படைத்தற்பொருட்டு அவ் வாரியர் சொல் வழியே சிவபிரானை இகழ்ந்து பெரியதொரு வெறியாட்டு வேள்வி எடுத்தான். எடுக்க, அதனையுணர்ந்த சிவபிரா னடியவரான வீரபத்திரரென்னும் போராற்றல்மிக்க ஒரு முனிவர் பெருமான், அவன் செய்த வேள்வியினைத் தகர்த்து அவனுக்கு நல்லறிவு வருவித்தார்; என்னும் அத்துணையே அக் கதையாகும். இவ்வளவே பழைய எசுர்வேத தைத்திரிய சங்கிதையிலும் சதபதபிராமணத்திலும் மகாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப் பழநூல்களிற் கூறப் பட்ட அளவில் இக் கதையின்கண் கடவுள்நிலைக்கு மாறானது ஏதுங் காணப்படுகின்றிலது. ஆனல், அந்நூல் களுக்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்குப் பின்னெழுதப்பட்ட கந்தபுராணத்திலோ கடவுள் நிலைக்கு மாறான பல புதுக் குறிப்புகள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சிவபிரான்றன் அருள்வடிவான உமையம்மையார் தக்கனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தனளென்றும்; அம் மகளைச் சிவபிரான் மணந்து கொண்டனரென்றும்; 'பிறர் அருவருக்கத்தக்க எலும்பை யும் பாம்பையும் மாலையாகப் பூண்டு புலித்தோல் உடுத்துக் கையில் மண்டையோடு தாங்கித் தேவர்கள்பால் ஐயம் ஏற்று உழல்பவராகலின், அவரை யான் எனக்கு மருமக னகக் கருதேன்' என்று இகழ்ந்து அவரையும் அவர்தம் மனைவியாரான அம்மையையுந் தக்கன் தான் செய்த வேள் விக்கு வருவித்திலனென்றும்; தன் தந்தை செய்த இவ் விகழ்ச்சியினல் அம்மை மனம் வருந்தித் தானகவே தக்கன் அரண்மனைக்கு வலியவந்தனளென்றும்; வந்த அவளைக் கண்டு தக்கன் வெகுண்டு 'நீ சிவன் மனைவி யாதலின் என் வேள்வியைப் பார்த்தற்குத் தகுதியுடையையல்லை; நின் கணவனும் எனக்கு மருமகன் அல்லன்; நீ என் புதல்வியும்

அல்லை ; உன் கணவனுக்குச் சிறந்த அவிசைக் கொடுப்பே னல்லேன் ; ஆதலின், நீ பேசாது போய்விடு' என்று கடிந்துகொண்டனனென்றும்; இவ்வாறு தக்கன் இகழ்ந்த இகழ்ச்சியுரைகளைத் தெரிந்துகொண்ட சிவபிரான் தக்கன் மேற் பெருஞ்சினங் கொண்டு தன் மகனான வீரபத்திரனை யேவ, அவன் தக்கனது வேள்விக் களத்திற் போந்து அங் கிருந்த தேவர்களையுந் தக்கனையுஞ் சின்னபின்னமாகச் சிதற அடித்து, அவ் வேள்வியினை அழித்தனனென்றும்; கந்தபுராணம் கட்டிச்சொல்லுகின்றது. கந்தபுராணம் கூறும் அக் குறிப்புகள் அத்தனையும் பழைய எசுர்வேதத் திலும் சதபதபிராமணத்திலுங் காணப்படாமையின், அவை பின் வந்த குறும்பர்களாற் புதிதுசேர்க்கப்பட்டனவேயல் லாமற் பழைய சான்றோர்களால் அமைக்கப்பட்டன அல்ல என்பது எவர்க்கும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெள்ளி தின் விளங்காநிற்கும்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! இப் புதுக் கந்தபுராணப் புளுகுகள், முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தின் நிலைக்கு எவ் வளவு மாறுபட்டனவா யிருக்கின்றன! சிவமும் சிவத்தின் அருள் வடிவமான அம்மையும் பிறப்பு இறப்பில்லா முழு முதல்களாகும். இங்ஙனமிருக்க, இரக்கமில்லா வன்னெஞ்சக் கொடியனாகிய தக்கனுக்கு அம்மையார் மகளாய்ப் பிறந் தனளென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? பிறவாத அருள் வடிவில் நிற்கும் அம்மை இருவினையிற் பட்டுழலும் எம் போல் ஊனுடம்பிற் புகுந்து பிறத்தல் கூடுமோ சொன் மின்கள்! நம் சைவ சித்தாந்தத்தின் முதற்பெருங் கொள்கையாவது: இறைவன் பிறப்பு இறப்பில்லான் என் பதே யன்றோ? மாணிக்கவாசகப் பெருமான் "தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடி" என்று அருளிச் செய்ததனையும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் "தந்தை

யாரோடு தாயிலர் தம்மையே, சிந்தியா எழுவார்வினை தீர்ப் பரால்'' என்று அருளிச் செய்ததனையும் உற்று நோக்கு மின்கள்! இறைவன் எங்ஙனம் பிறப்பிறப் பில்லானாய்த் தூய அறிவுவடிவாய் இருக்கின்றனனோ, அங்ஙனமே அம்மை யும் பிறப்பு இறப்பு இல்லாளாய் அவனின் வேறின்றி அருள் வடிவாய் நிற்பள். இவ்வுண்மை, சைவசித்தாந்த நூலாகிய திருக்களிற்றுப் படியாரில்,

''பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையும்—செந்நிறத்தன்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு''

என்றும், சிவஞான சித்தியாரில்,

''மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவ மாகும்
ஆயஆ ணவம் அகன்ற அறிவொடு தொழிலை ஆர்க்கும்
நாயகன் எல்லா ஞானத் தொழில்முதல் நண்ண லாலே
காயமோ மாயையன்று காண்பது சத்தி தன்னால்,''

''வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும்
இருமையும் போல மன்னிச் சிவத்தினோ டியைந்து நிற்கும்,''

''யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வ மாகி யாங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள்
வேதனைப் படும் இறக்கும் பிறக்கும்மேல் வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலால் இவையி லாதான் அறிந்துஅருள் செய்வ னன்றே''

என்றும் நன்கெடுத்து வலியுறுத்தப்பட்டமை காண்க. இங்ஙனம் வலியுறுத்தப்பட்ட இச் சைவசித்தாந்தப் பேர் உண்மைக்கு முழுமாறாக, முழுமுதற் றெய்வமாகிய சிவ சத்தியே தக்கனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்தனளென்று சைவ சித்தாந்தம் நன்குணர்ந்த எந்த அறிஞனேனுங் கூறத் துணிவனோ சொன்மின்கள்! அல்லாமலும், எல்லாம் வல்ல அம்மையை அவன் மகளாகப்பெற்றது உண்மையாயின்,

அவன் எவ்வளவு தவமும் எவ்வளவு மெய்யுணர்வும் எவ்வளவு அன்பும் உடையவனா யிருந்திருக்கவேண்டும்! அங்ஙனமின்றி, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவத்தின் முதன்மையையும் அம்மையின் அருமையையுஞ் சிறிதும் அறியாது, அவர் தம்மை இகழ்ந்துரைத்தான் என்பதனால் அவன் அம்மையை மகளாகப் பெறுந் தகுதியுடையனல்லன் என்பது புலனாகின்றதன்றோ! இன்னும், அவன் கூறிய இகழ்ச்சியுரையைக் கேட்டுச் சிவபிரான் தம் புதல்வராகிய வீரபத்திரரை யேவி, அவனையும் அவன் வேள்வியையும் பாழ்படுத்தினரென்பதுங் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறாய்க் காணப்படுகின்றது. ஏனென்றால், எல்லா ஆற்றலும் எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் இயல்பாகவே உடைய இறைவனைச் சிற்றறிவும் சிறுவாணாளுமுடைய எம்மனோர் இகழ்ந்து பேசுதலால் அவற்கு ஏதேனுங் குறைபாடு வந்து விடுமோ? அன்றி அவனை எம்மனோர் புகழ்ந்து பேசுதலால் முன்னில்லாத பெருமை அவற்கு வந்துவிடுமோ? மாய்ந்து போம் மக்களின் இழிவுரைகளைக் கேட்டு, அவன் மனம் வருந்துதலும், அவர்தம் புகழுரைகளைக் கேட்டு அவன் மனம் மகிழ்தலும் உண்டுகொலோ! கடவுள் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் என்பதை அறியாதார் யார்! ஆதலால், தக்கன் கூறிய இகழ்ச்சியுரைகளைக் கேட்டுச் சிவபிரான் மனம்வருந்தி அவனை மாய்ப்பதற்கு வீரபத்திரரை ஏவினானென்பது சிறிதும் பொருந்தாது. இஞ்ஞான்று உள்ளாரிற் பலர் தக்கனிலுங் கொடுமையாகச் சிவபிரானை இகழ்ந்து பேசாநிற்க, அவ்விகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக எண்ணி அவர்களை அழிப்பதற்கு வீரபத்திரரை அடிக்கடி ஏவுகின்றனனா? சிறிதுமில்லையே. இகழ்வாரும் புகழ்வாரும் இந் நிலவுலகத்திருக்க, அவர்களெல்லார்க்கும் பொதுமையனாயன்றோ இறைவன் இருக்கக் காண்

கின்றோம். ஐயனை இகழ்வார் தமக்குத் தாமாகவே தீங்கு தேடிக்கொள்ளுகின்றனரல்லாமல், ஐயனே அவர்கட்குத் தீங்கு செய்கின்றிலன் என்பதும், அங்ஙனமே அவனைப் புகழ்வாருந் தமக்குத் தாமாகவே நன்மை தேடிக்கொள் கின்றனரல்லாமல், அவர் புகழ்ச்சிக்கு உவந்து ஏமாந்து அவர் வேண்டியவைகளையெல்லாங் கொடுக்கின்றில னென் பதும் மெய்யுணர்வினர் நன்கு அறிந்தனவேயாம். ஆகவே, சிவபிரான் தக்கன் இகழ்ந்ததைக் கேட்டு வெகுண்டு வீர பத்திரரை ஏவினானென்பது எட்டுணையுங் கொள்ளற்பாற றன்று. ஆகவே, இக் கதையின் உண்மை யாதென்றால், எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளையன்றி வேறெதனையும் வணங்காத பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர்க்கு மாறாய் ஆரியர் வலைப்பட்ட தக்கன் என்பான் ஒருவன் புரிந்த வெறியாட்டு வேள்வியை அத் தமிழ்ச் சான்றோரில் ஒருவர் அழித் தொழித்தார் என்பதேயாகும்.

இங்ஙனமே தாருகாவனத்தில் இருந்த ஆரியக்குருக் கள்மார் முழுமுதற்கடவுளை இகழ்ந்து ஆற்றிய வெறியாட்டு வேள்வியினையும், ஆற்றலிற் சிறந்த தமிழ் முனிவர் ஒருவர் சென்று அழித்தமையும் நினைவுகூரற்பாற்று. இவ்வா றெல்லாம் ஆரியர் எடுத்த இரக்கமற்ற வெறியாட்டு வேள்வி களைச் சிவனடியார்களான தமிழ்முனிவர்களுந் தமிழ்வேந்தர் களும் அழித்த நிகழ்ச்சிகளையே சிவபிரான் செய்தனவாகப் புராணநூல் எழுதினோர் கதைகள் கட்டிவைத்தனர். அங் ஙனம் முதலிற் சுருக்கமாய்க் கட்டிவைத்த கதைகளை, வர வரப் பெருக்கி யெழுதிய பின்னவர்கள், கடவுளிலக்கணங் களை நன்காராய்ந்து பார்க்கும் அறிவாற்றலில்லாமையால், அவ் விலக்கணங்களுக்கு மாறான பலவற்றையுஞ் சேர்த்து விடுவாராயினர். சைவசித்தாந்த உணர்ச்சியில்லாத சைவர் களும் இன்னோரன்ன கதைகள் கடவுளிலக்கணத்திற்கு

முற்றும் மாறுயிருந்தும், அவை சைவபுராணங்களென்னும் பெயரால் வழங்குதல்பற்றி அவை தம்மை முன்பின் ஆய்ந்து பாராமல் முற்றும் உண்மையாகவே நம்பிவருகின்றனர். இதனால், உண்மையான சைவசமயத்துக்கு வந்த கேடுகள் பல. மெய்யுணர்விற் சிறந்த ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள், போலிச்சைவர்கள் கூறும் இப் பாழுங்கதைகளைக் கேட்டாற் சைவத்தைப் பழியாது ஒழிவரோ? ஆகவே சிவபிரான் முழுமுதற்றன்மைக்கும், அவனோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் அம்மையின் தூய அருட்பெரு நிலைக்கும் முற்றும் மாறுன இன்னோரன்ன கதைகளைச் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கைக்கு உடன்பாடென்று கொள்ளன்மின் அன்பர்களே!

கச. விநாயகக் கடவுளைப்பற்றிய கதைகளின் பொய்ம்மை

இனி, மூத்தபிள்ளையாராகிய விநாயகக் கடவுளைப் பற்றிக் கட்டிவைத்திருக்குங் கதைகளின் குழறு படைகளையும், அவைகள் சைவத்துக்கு முற்றும் மாறுயிருத்தலையும் அன்பர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளல்வேண்டும். அவையெல்லாம் இங்கு முற்றுமெடுத்துக்காட்டுதல் இயலாது. ஆயினும், அன்பர்கள் எமது சொல்லின் உண்மையை உணரும்பொருட்டு ஒருசில இங்கு எடுத்துக்காட்டுதும். ஆறறிவு உடைய மக்களின் மன உணர்வு மேன்மேல் விளங்கி எல்லையற்ற இன்பத்தைத் தருதற்கு ஒரு பெருங் கருவியாயிருப்பது ஒலிகளின் றெகுதியாகிய தமிழ் ஆங்கிலம் முதலான மொழிகளேயாகும். இம் மொழிகளாகிய கருவிகளே இல்லாவிட்டால் ஒருவர் தாம் எண்ணிய எண்ணங்களைப் பிறர்க்குத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பதும், பிறரறிந்தவைகளைத் தாம் தெளிய அறிந்து அறிவுவிளங்கப் பெறு

தலுந் தினைத்தனையுங் கைகூடா. ஆகவே, மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி முழுதும் மொழிகளின் வாயிலாகவே நடைபெறு கின்றதென்று ஓர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். இத்துணை யின்றியமையாதனவான ஒலிகளின் தோற்றமும் இயக்க மும் நம் உடம்பினகத்தும் அதன்புறத்துங் கடவுள் அமைத்திருக்கும் மிகவியப்பான அமைப்புகளினாலேயே நடைபெறுகின்றன. நமது மூளையில் ஒரு கடுகளவு பகுதி பழுதுபட்டாலும், அல்லது தொண்டைக்குழாயில் அமைந்த அமைப்புச் சிறிது பழுதுபட்டாலும், அன்றி நமது செவியி னுட் சமைந்த நுண்ணிய அமைவுகள் சிறிது சீர் குலைந்தா லும் நாம் சொற்களைப் பேசவும் பிறர் பேசியவைகளைக் கேட் கவும் வலியற்றவர்களாய் விடுவமல்லமோ! ஆக, ஒலியின் தோற்ற இயக்கங்களின் அமைப்புகள் அத்தனையும் இறை வனால் வகுக்கப்பட்டிருத்தலானும், புறத்தும் அகத்தும் நிகழும் ஒலியின்றோற்ற இயக்கங்கள் எல்லாம் இறைவன் அருளாலன்றி நிகழப்பெறாமையானும், இறைவனுக்கு ஒலி அல்லது பிரணவமும் ஒரு வடிவெனச் சைவசித்தாந்த நூல்கள் நுவலாநிற்கும். எல்லா ஓசைகளுக்கும் எல்லா ஒலிகளுக்கும் முதலோசையாய் நிற்பது 'ஓ' என்று இரையும் ஒலியேயாகும். இங்ஙனம் இயற்கையாய் நிகழும் இவ்வொலியினைக் காதிற் கையை வைத்து அடைத்த லாலுஞ், சங்கைக் காதில் வைத்து உணர்தலாலுங், கட லொலியினை உற்றுக்கேட்டலாலும் எவரும் நன்கறியலாம். இவ்வாறு எல்லா ஓசைக்கும் முதலோசையாய் நிகழும் இவ் வோங்கார ஒலி இடைவெளியிலுள்ள அணுக்களின் இயக்கத்தால் உண்டாவதாகும். அணுக்களோ புள்ளி வடிவினவாகும். அவ்வணுக்களின் இயக்கமோ ஒரு வரி வடிவினதாகும். இங்ஙனம் புள்ளியும் வரியுஞ்சேர்ந்த சேர்க்கையே, பிள்ளையார் சுழி எனவும், வரியை வளைத்

தெழுதி ஓங்கார எழுத்தெனவுங் கொள்ளப்படா நிற்கின் றது. இங்ஙனம் வட்டமும் வரியுங் கூடிய அமைப்பே சிவலிங்கமெனவும் நுவலப்படுகின்றது. யானையின் முகமும் அம் முகத்திலிருந்து தொங்குந் தும்பிக்கையும் வட்ட வடிவும் வரிவடிவுஞ் சேர்ந்த ஓகாரவடிவாயிருத்தலின்' அவ் ஒலிவடிவில் நிற்குங் கடவுளை யானைமுக முடையராக வைத்து அறிவு நூல்கள் கூறுகிற்கின்றன. நல்ல பாம்பின் படம் வட்ட வடிவாயும் அதன் உடம்பு நீண்ட வரிவடிவா யும் இருத்தல்பற்றி நமதுடம்பினகத்தே நிகழும் இவ் வோங் கார ஓசையின் இயக்கத்தைப் பாம்பாட்டமென்று சிவராச யோக நூல்கள் புகலாநிற்கும். இறைவன் பாம்பை அணி கலனுய்ப் பூண்டனனென்பதும், அவன் பாம்பின்மேற் பள்ளிகொண்டனனென்பதும், அவன் ஓங்கார வடிவின னுய் இருக்கின்முன் என்பதனையே அறிவுறுத்துவனவாகும். இவ்வாறெல்லாம் ஓங்காரவடிவின் மேன்மையும் பயனும் உணர்ந்த சான்ருேர்கள், அவ் வடிவின்கண் இறைவனை வைத்து எளிதாக வழிபட்டு உய்தற்பொருட்டாகவே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வழிபாட்டை உண்டாக்கி ஞர்கள். இவ்வளவிற் கடவு ளிலக்கணத்துக்கு மாருன தொன்றும் பிள்ளையார் வணக்கத்திற் காணப்படவில்லை.

ஆனுல், பின் வந்தவர்களோ மெய்யுணர்வுக்கு இட மாகிய இதனை அறிவுடையோர் அருவருக்கத் தக்கதான ஒரு கதை வடிவிற் கட்டிவிட்டார்கள். யாங்ஙனமெனிற் கூறுதும்; திருக்கைலாயத்தின்கட் சிவபிரானும் அம்மையும் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்திருக்கையிற், கோயிலின் ஒரு பக்கத் துச் சுவரில் ஆண் பெண் யானைகளின் வடிவங்கள் தீட்டப் பட்டிருந்தனவாம். அவற்றைப் பார்த்ததும் அவ் வியானை வடிவெடுத்து அம்மையைப் புணரவேண்டுமென்னுங் காம விருப்பம் இறைவனுக்கு உண்டாயிற்ரும். அக் குறிப்பினைத்

தெரிந்துகொண்ட அம்மையார் உடனே ஒரு பெண்யானை வடிவெடுக்க, இறைவனும் ஓர் ஆண் யானை வடிவெடுத்து அவளைப் புணர்ந்தனனும். அப்புணர்ச்சிமுடிவில் யானை முகமுடைய பிள்ளையார் பிறந்தனராம். இவ்வாறு கந்த புராணத்தின்கட் சொல்லப்பட்டது. பாருங்கள் அறிஞர்களே! உணர்ந்து பார்க்கும் எந்த உண்மைச் சைவர்க்கேனும் இக் கதை அருவருப்பினையும் மானக் குறைவினையும் விளைவியாது ஒழியுமோ? மக்களுள்ளும் இழிந்தவர் செய்யாத இக் காமச்செயலினை இறைவன் செய்தானென்பது எவ்வளவு அடாததாயிருக்கின்றது! தேவவடிவில் நின்று புணருமின்பத்தைவிட, இழிந்த விலங்குவடிவில் நின்று புணரு மின்பம் சிறந்ததென்று கூற எவரேனும் ஒருப்படுவரோ? அத்தகைய இழிந்த காம இன்பத்தினை இறைவன் விரும்பினனென்றல், பேரின்ப உருவாயே நிற்கும் கடவுளிலக்கணத்துக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டதாய், எவ்வளவு தகாததாய், எவ்வளவு பழிக்கத்தக்கதாய் இருக்கின்றது! உணர்ந்து பார்மின்கள்! இக் கதை, விலங்கின் புணர்ச்சியைக் கண்டு வரம்பு கடந்து காமங்கொண்ட ஓரிழிந்த ஆரியனால் வடமொழியிற் கட்டப்பட்டு வழக்கத்தில் வந்துவிட்டது. திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுங்கூட இக் கதையைப்,

"பிடியதன் உரு உமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதுஅடி வழிபடும் அவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன்"

என்று தாமருளிய அருமைத் திருப்பதிகத்தில் அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். அற்றேல், ஓதாதுணர்ந்த இப்பெருமானும் இவ் அருவருப்பான கதையைத் தழுவிப் பாடியது குற்றமன்றோ வெனிற், குற்றமின்று. புள்ளிவடிவான விந்துவும் வரிவடிவான நாதமும் சேர்ந்த ஒலியின் சேர்க்

கையை இழிந்தவனான ஆரியனொருவன் யானையின் புணர்ச்சியில் வைத்துக் கட்டிவிட்டானாயினும், உயர்ந்தோனாகிய ஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு அக்கதையின் மேற்பரப்பிலிருந்த அருவருப்பின்கட் கருத்துச் செல்லாதாய், அதன்கட் பொதிந்து கிடந்த உயர்ந்த உண்மையிலேயே கருத்துச் சென்றமையின் அவன் அதனைத் தழுவிப் பாடுவானாயினன். இவ்வாற்றால், உயர்ந்தோர்னுக்கு இழிந்தவற்றிலும் உட்பொதிந்த உயர்ந்த உண்மையிலேயே நாட்டஞ் செல்லுமென்பதூஉம், இழிந்தோனொருவனுக்கோ உயர்ந்தவற்றிலும் இழிந்தபொருளே தோன்றுமென்பதூஉம், இனிது அறியக் கிடக்கின்றன. உலகத்தின்கண் நிகழும் இழிந்த நிகழ்ச்சிகளை ஓர் உயர்ந்தோன்பால் எத்துணைமுறை எடுத்துச் சொல்லினும், அவன் அந் நிகழ்ச்சிகளில் உயர்ந்தவற்றையே ஆராய்ந்து கொண்டு நிற்பன். மற்று, இழிந்தவனோ உயர்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பலமுறை காணினும், அவற்றின்கண் எல்லாம் இழிந்தவற்றையே எடுத்து ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பன். இவ்விரு வேறு நாட்டங்களும் அவரவர் உயர் விழிவிற்கேற்ப நடைபெறுவனவாகும். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் உலகத்து இழிபுகளைச் சிறிதுமே உணராத தூய உள்ளமுடையோனாதலால், அவன் தன்காலத்து வழங்கிய இக் கதையின் மேலுள்ள இழிவினைக் காணாது, அதன்கண் ஊடுருவி நிற்கும் விந்துநாத உண்மையினையே கண்டு பாடியருளினன் என உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனிப், பிள்ளையார் பிறப்பினைக் கூறுங் கதைகள் இன்னும் அருவருக்கத் தக்கனவாய்க், கடவுளிலக்கணத்திற்குப் பெரிதும் மாறுகொண்டனவாய் நிற்கின்றன. அவற்றுள் இரண்டு கதைகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்: ஒருகாலத்தில் அம்மையார்க்கு மூத்தபிள்ளையார் ஒருவர் பிறந்தனராம். அப் பிள்ளையைக் காணும் பொருட்டுத் தேவர்க

ளெல்லரும் அங்கு வந்தனராம். வந்த அவருட் சனிய னெனுந் தேவனும் ஒருவனும். இச் சனியன் தான் அப் பிள்ளையைப் பார்த்தால் அதற்குத் தீதுண்டாகு மென்று நினைந்து; தலைகுனிந்து அதனைப் பாராதிருக்க அவன் கருத்தறியாது அம்மை அவன் தன்மகவினைப் பாராது இகழ்ந்தன னென்று சினங்கொள்ள, அதற்கஞ்சி அவன் அப்பிள்ளையைப் பார்த்தனனும். பார்த்த உடனே, அப் பிள்ளையின் தலை எரிந்து சாம்பராய்ப் போயிற்றாம். ஐயோ! அதனைக் கண்டதும் ஆற்றாமை மிகப் பெற்ற உமையம்மை யார் அச் சனியன்மேல் மிகுந்த சினங்கொளல் ஆயினராம். அது கண்ட நான்முகன் முதலான தேவர்களெல்லாரும் அம்மையை வேண்டி அவனை மன்னிக்கும்படி அவனுக் காகப் பரிந்து பேசினராம். அதன்மேற் சிவபிரானும் அம்மையின் சினத்தைத் தணிவித்து வடக்கு நோக்கிப் படுத்திருக்கும் ஒரு யானையின் றலையை வெட்டிக் கொணரும்படி தேவர்களுக்குக் கட்டளையிட, அவர்களும் அவ்வாறே சென்று ஒரு யானையின் தலையைக் கொண்டுவர, அத் தலையை அப் பிள்ளையின் முண்டத்திற் பொருத்தி அதனை உயிர்பெற்றெழச் செய்தனராம். அதுமுதற்றான் பிள்ளையார்க்கு யானைமுகம் உண்டாயிற்றென்பது ஒரு கதை. இங்ஙனமாக இக் கதை 'பிரமவைவர்த்த புராணத்' தின்கட் சொல்லப்பட்டது. இக் கதையின்கண் உள்ள மாறுபாடுகளையும் இழிவுகளையும் ஒரு சிறிது உற்று நோக்கு மின்கள் அன்பர்களே! எல்லாம்வல்ல சிவபிரானுக்கும் அம்மைக்கும் ஒரு பிள்ளை பிறந்ததென்றால், அஃது எவ் வளவு தெய்வத்தன்மையும் எவ்வளவு பேராற்றலும் உடை யதாயிருக்கவேண்டும்! அத்துணைச் சிறந்த தெய்வப்பிள்ளை யைச் சனியன் என்னும் ஓர் இழிந்த தேவன் நோக்கின உடனே அதன் தலை எரிந்து சாம்பராய்ப் போயிற்றென்

ருல் அப் பிள்ளை தெய்வத் தன்மையுடைய தாகுமோ கூர்ந்து பாருங்கள்! மேலும், அத் தெய்வப் பிள்ளையை விடச் சனியனன்ருே வல்லமையிற் சிறந்த பெருந் தெய்வ மாய் விடுகின்ருன்? அதுவேயுமன்றி, முழுமுதற்கடவுளான அம்மையப்பர் தம் பிள்ளையைப் பார்த்த சனியனின் பார் வைக் கொடுமையைத் தடை செய்ய மாட்டாமற் போயின ரென்ருல், அச் சனியனல்லனே அவர்களிலும் மேலான தெய்வமாய் விடுகின்ருன்? அல்லாமலும், சனியனின் பார் வையால் எரிந்துபோன தம் பிள்ளையின் தலையை மீண்டும் உண்டாக்கிக்கொள்ளும் ஆற்றல் அம்மையப்பர்க்கு இல்லாது போயிற் றென்றன்ருே சொல்லல்வேண்டும்? அது வல்லாம லும், அழகிற் சிறந்த தேவவடிவங்களின் தலைகளெல்லா மிருக்க, அவை தம்மை யெல்லாம் விட்டு அழகற்ற ஒரு யானையின் தலையை வெட்டிக் கொணர்வித்துப் பொருத்தின னென்பது கடவுளின் இறைமைத் தன்மைக்கு இழுக் கன்ருே? இத்துணை மாறுபாடுகளும் இத்துணை இழிபுகளும் இத்துணைப் பொல்லாங்குகளும் நிறைந்த இப் பொல்லாத கதையை நம்புவோ னெவனும் உண்மைச்சைவ ருவனே சொன்மின்கள்! ஆழ்ந்து பார்க்குங்கால் எல்லாத் தேவர் களினும் மேலாகச் சனியனைக் கொண்டாடி அவனை உயர்த்து தற்கு விரும்பிய ஓர் ஆரியப் பார்ப்பனனே இக் கதையைக் கட்டிவிட்டு, எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானையும் உண்மையிற் சிறந்த சைவசமயத்தையும் இழிவுபடுத்தி விட்டானென்பது உங்களுக்குப் புலப்படவில்லையா? இவ்வாறு சைவத்துக்கும் சிவபிரான்றன் முழுமுதற்றன்மைக்கும் முழு மாருன பொல்லாக் கதைகளை நம்பவேண்டாமென்னும் எமது அறிவுரையினைக் கண்டு குறைகூறுங் குருட்டுச் சைவர்களே உண்மைச் சைவத்துக்குப் பெரும்பகைவர்களென்று தெரிந்து கொண்மின்கள்!

இனிப், பிள்ளையார் பிறப்பு 'சிவமகாபுராணத்'தின் கண் வேறொரு வகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனையும் அதன் மாறுகோளினையும் இங்கு ஒருசிறிது காட்டுதும். ஒருகால் உமையம்மையார் குளிக்கப் போயினராம். போகுமுன் தமது உடம்பிலுள்ள அழுக்கையெல்லாந் திரட்டி எடுத்து, அதனைத் தமது கையாற் பிடித்துத் தமது குளியலறையின் முன்வாயிலில் வைத்துச், 'சிவபிரான் வந்தனராயின் அவரை உள்ளே விடாது தடை செய்க' என்று கட்டளையிட்டுத், தாம் உள்ளே குளிக்கச் சென்றனராம். அங்ஙனம் பிடித்து வைக்கப்பட்ட அவ்வழுக்குத்திரளை உடனே உயிருள்ள பிள்ளையாராகி, அக்குளியலறையின் வாயிலிற் காவலாய் இருந்ததாம். இருக்கச் சிவபிரான் அம்மையைத் தேடிக்கொண்டு அங்கு வந்தனராம். அவரைக் கண்டதும் அவ் வழுக்குப் பிள்ளையார் அவரை உள்ளே போகவேண்டாமெனத் தடைசெய்ய இருவருக்கும் போர் மூண்டதாம். நெடுநேரம் போராடிக் கடைசியாக்ச் சிவபிரான் அப் பிள்ளையாரின் தலையை வெட்டிவிட்டனராம். அப்போது உள்ளிருந்து வந்த உமையம்மையார் 'ஐயோ! என் பிள்ளையை வெட்டி விட்டனரே!' என்று கரைந்து ஆற்றாமல் அழுதனராம். அது கண்ட சிவபிரான் தாமும் ஆற்றாதவராகி 'நம் பிள்ளை என்று அறியாமல் இவனை வெட்டிவிட்டேன். ஆயினும், நீ வருந்தாதே. இப்போது இதனை உயிர் பெற்றெழச் செய்வம்' என ஆறுதல் மொழிந்து, வடக்குநோக்கிப் படுத்திருந்த ஒரு யானையின் தலையை வெட்டிக் கொணர்வித்து, அதனை வெட்டுண்ட அப்பிள்ளையின் உடம்பிற் பொருத்தி உயிர் பெற்றெழச் செய்தனராம். அங்ஙனம் எழுந்த பிள்ளையாரே விநாயகக் கடவுளாம். அன்பர்களே! இக் கதை எவ்வளவு அருவருக்கற்பாலவான மாறுபாடுகள்

நிறைந்ததாய் இருக்கின்றது! எல்லாம் வல்ல இறைவியான உமைப் பிராட்டியார், வினைவயத்தாற் பிறக்கும் நம்போல் ஊனுடம்பு உடையரல்லர்; அவர்தம் திருமேனி சொல்லொணு அருளொளி வீசித் துலங்குவதென்று 'கேனோப நிடதம்' நன்கெடுத்து மொழியாநிற்க, அவ் வறிவு நூலுக்குங் கடவுளிலக்கணத்துக்கும் முற்றும் மாருக அம்மையார் திருமேனியில் அழுக்கு நிரம்பி இருந்ததென்றும், அவ் வழுக்கினைத் திரட்டி எடுத்துப் பிள்ளையாரைச் சமைத்தனளென்றுங் கூறும் அழுக்குப் புராணம் 'சிவமகா புராண' மெனப் பெயர் பெறுதற்குத் தகுதியுடையதாமோ? ஆராய்ந்து கூறுமின்கள்! ஊனுடம்பு படைத்த மக்களுள்ளும் அழகும் நாகரிகமுந் தூய்மையும் வாய்ந்தார் சிலரின் உடம்புகள் அழுக்கில்லாதனவாய் மினு மினுவென்று மிளிராநிற்கத், தூய அருட்பேரொளிவடிவாய் விளங்கும் அம்மையின் திருமேனி அழுக்குடையதாயிருக்குமோ? சொன்மின்கள்! மேலுந், தம் மனைவியாரைத் தேடிக்கொண்டு வந்த சிவபிரான், தமக்குப் பிள்ளையென்று அறியாமல் அதன் தலையை வெட்டிவிட்டனரென்பது கடவுளிலக்கணத்துக்கு எவ்வளவு முரண்பட்டதாய் இருக்கின்றது. எல்லா உயிர்க்குமுயிராய், எல்லார் அறிவுக்கு மறிவாய் எல்லா உலகங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கே உணரும் பெருமான் தம் பிள்ளையைத் தாமே அறியாமல் வெட்டினரென்ருல் அஃது அறிவுடையோரால் ஒப்பத்தகுந்ததாமோ? இன்னும் பாருங்கள்? வெட்டுண்ட பிள்ளையைத் தலையும் உடம்பும் பொருத்தி உயிரோடு எழுப்பிவிடலாகாதா? வெட்டுண்ட தலையை விடுத்து வேருெரு யானைத் தலையை வருவித்துப் பொருத்தினரென்பது எவ்வளவு தகாத செயலாய் இருக்கின்றது! இத்துணைத் தகாத தொன்றை

இறைவன் செய்தனனென்பது கடவுளிலக்கணத்துக்கு அடுக்குமா? உண்மையான் நோக்குங்காற், சிவபிரானையும் அருள் வடிவான பிராட்டியையும் ஓங்கார ஒலி வடிவில் விளங்கும் இறைவனையும் இழித்துப்பேச விரும்பின எவனோ ஓர் ஆரியப் பார்ப்பனன் இக் கதையைச் 'சிவமகா புராணம்' என்னும் பெயராற் கட்டிவிட்டனன் என்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும். இப் பொல்லாத பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியினை ஆராய்ந்து பார்க்கும் அறிவு மதுகை இல்லாத குருட்டுச்சைவர்கள் இவ் வழுக்குப் புராணத்தைச் சிவமகாபுராணமெனக் கொண்டாடிச் சைவ சமயத்துக்குக் கேடு சூழ்வது பெரிதும் வருந்தற்பாலதா யிருக்கின்றது. அதுநிற்க.

கரு. கந்தன் பிறப்பினைக் கூறும் கதைகளின் ஆராய்ச்சி

இனிக், கந்தன் பிறப்பினைக் கூறும் புராணகதைகள் சிலவற்றின் இழுக்கினைச் சிறிது இங்கு எடுத்துப்பேசுவாம். கந்தன் அல்லது கார்த்திகேயன் அல்லது சுப்பிரமணியன் என்னுங் கடவுளின் பிறப்பைக் கூறும் நூல்களில் மிகவும் பழைமையானது தமிழிலுள்ள பரிபாடலேயாகும்; அதற்கு அடுத்த பழைமையுடையது வடமொழியிலுள்ள மகாபாரதக் கதையாகும்; அதற்கடுத்த பழைமையுடையது வடமொழி வான்மீகி இராமாயணக் கதையாகும்; அதற்குப் பின் வந்தது கந்தபுராணக் கதையாகும்; இந் நான்கு நூல்களிலும் வந்த கந்தன் கதையின் மாறுபாட்டினை இங்கு அடைவே எடுத்துக் காட்டுவாம். முதற்கண் தமிழிலுள்ள 'பரிபாடல்' ஐந்தாம் பாட்டிலும் பத்தொன்பதாம் பாட்டிலுஞ் சொல்லப்பட்ட கதையினை எடுத்துரைப்பாம். ஒரு காலத்திற் சிவபெருமான் உமையம்மையை நீண்டநாள் தொடர்பாகப் புணர்ந்துகொண்டிருப்ப, அதனைக் கண்ட

இந்திரன் அச்சமுடையனுகிச் சிவபெருமான்பாற் சென்று வணங்கி 'இப் புணர்ச்சியாற் றோன்றிய கருவை அழித் தருள்க' என்று வேண்டினுனுக, அவனது வேண்டுகோளுக் கிசைந்த பெருமானும் தோன்றிய அக்கருவைப் பலதுண் டங்களாக வெட்டி எறிந்துவிட்டனனென்றும், அதனைக் கண்ட தெய்வமுனிவர்கள் எழுவரும் 'இக் கரு தேவர்களின் படைக்குத் தலைவனுதற்கு உரித்து' என்றுணர்ந்து, அதனை எடுத்துப்போய்த் தம் மனைவியர் கையிற்கொடுக்க, அவருள் அருந்ததி ஒழிய, ஏனைமகளிர் அறுவரும் அதனை விழுங்கிச் சூன்முதிர்ந்து இமயமலை உச்சியிலுள்ளதொரு புல் லடர்ந்த சுனைக்கண்ணதான ஒரு தாமரைப் பூவிலே ஈன்றன ரென்றும், அங்ஙனம் ஈன்ற அவ்வாறு மகவும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருருவாகித் தன்னைக் காணவந்த இந்திரனைப் புடைக்க, அவன் அப் பிள்ளைக்குத் தோற்று அப் பிள்ளையைத் தன் படைக்குத் தலைவனுய் அமைத்துக் கொண்டனனென்றும், பின்னர் அப் பிள்ளை தென்கடலகத்து மாவின்வடிவா யிருந்த சூர் என்னும் ஒரு கொடிய உயிரை மாய்த்தன னென்றும், அதன்பின் இந்திரன் மகள் தெய்வயானை என்பாளையுந் தமிழ்நாட்டு ஒரு வேட்டுவன் மகள் வள்ளி என்பாளையும் மணந்துகொண்டனனென்றும் அக் கதை நுவலா நிற்கின்றது. மிகப் பழையதாகிய இக் கதையின் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் இஃது ஓர் அரசன் மகனைப் பற்றிய உண்மைக்கதையாய்க் காணப்படுகின்றதே யல்லாமற் கடவுளைப்பற்றிய கதையாய்ச் சிறிதுங் காணப் படவில்லை. ஏனென்றுற், சிவபிரானும் உமையும் ஊனுடம்பு வாய்ந்த நம்மனோரைப்போற் புணர்ந்துகொண்டிருந்தன ரென்பதும், இந்திரன் என்னும் ஒருவன் வேண்டுகோளுக் கிரங்கிச் சிவபிரான் அப் புணர்ச்சியிற்றோன்றிய கருவைத் துண்டுதுண்டுகளாக வெட்டி வீசினனென்பதும் ஊனுடம்

பில்லாது அருள்வடிவாய் அருவாய்நிற்குங் கடவுளிலக் கணத்துக்கு எங்ஙனம் பொருந்தும்? அதுவேயுமன்றி, வெட்டுண்ட அக் கருவை முனிவர் மனைவியர் அறுவரும் விழுங்கிச் சூன்முதிர்ந்து ஒரேகாலத்தில் ஒரு சுனையிலுள்ள தாமரைப்பூவில் ஈன்றனரென்பதும் எவ்வளவு பொருத்த மற்றதா யிருக்கின்றது? உலகத்தில் ஆண் பெண் புணர்ச்சி யாற் பெண் கருக்கொண்டு மகவு ஈனக் காண்கின்றனமே யன்றி ஆண் கருவைப் பெண் வாயினுலுண்டு சூன்முதிர் தலை எங்குங் கண்டிலமன்றே? இன்னும், இலங்கையிற் சூரபத்மன் என்னும் அரக்கன் தேவர்களுக்குப் பகைஞனய் அரசு புரிந்தனனென்றும், அவனையே வடக்கிருந்துவந்த கார்த்திகேயன் போர்புரிந்து கொன்றனனென்றும் பிற் காலத்துக் கந்தபுராணங் கட்டிவிட்ட கதை, பழைய பரிபாடலிற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. அதன்கட் சொல் லப்பட்ட தெல்லாம்: தென்கடற்கண் ஒரு தீவகத்தில் விலங்கு வடிவாயிருந்த 'சூர்' என்னும் ஒரு கொடிய உயிரை முருகவேள் மாய்த்தனன் என்பதேயாகும். மிகப் பழையகாலத்தே, இப்போதுள்ள யானையினும் நூறுமடங்கு பெரிய யானைகளும், ஒரு பட்டாக்கத்தியின் அகல நீளமுள்ள பற்கள் வாய்ந்த பெரும்புலிகளும், ஒன்பதடி நீளமும் அதற்கேற்ற அகல உயரமும் வாய்ந்த கடல் தேள்கள் நிலத் தேள்களும் இருந்தன. அவைகளால் அக் காலத் திருந்த மக்களுக்கு வந்த இடர்களும் துன்பங்களும் எம் ஒருநாவால் எடுத்துரைத்தல் இயலாது. அத்தகைய மிகப் பெரிதான உருவமுங் கொடுஞ்செயலும் வாய்ந்த விலங்கு களில் மிகப் பொல்லாத தொன்றை வடக்கிருந்துவந்த கார்த்திகேய னென்னும் ஓர் அரசிளைஞன் கொன்று தொலைத்துத், தென்னுட்டிலிருந்த பண்டைத் தமிழ்மக்க ளுக்கு நன்மை புரிந்தவனுதல் வேண்டும். அதுபற்றியே

பேராற்றலுடைய அவ் விளைஞனைச் சிவபிரான்றன் மகனாக வைத்து வழிபாடு ஆற்றுவா ராயினர். இத் துணையே தான் பழைய பரிபாடற்கதையாற் புலப்படும் உண்மை நிகழ்ச்சி யாகும்.

இனி, மாபார தக் கதையிற் போந்த கந்தன் பிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுதும். ஒரு காலத்தில் தீக்கடவுளானவன் (அக்கினிதேவன்) தெய்வமுனிவரர் எழுவர் மனைவிமாரின் பேரழகைக் கண்டு அவர்மேல் அளவிறந்த காதல் கொண் டனனும். என்றாலும், அவர்கள் முனிவரின் கற்பிற் சிறந்த மனைவிமாராய் இருத்தலினாலும், தாம் அவர்கள்மேற் காதல் கொண்டதுபோல் அவர்கள் தம்மேற் காதலுறாமையாலும், அவர்களைப் பெறும் விருப்பத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போயினனும். அப்போது தக்கன் மகளாகிய 'சுவாகா' என்பவள் அத் தீக் கடவுளைக் கணவனாகப் பெறுதற்கு மிக விழைந்து அவன்மேற் பெருங் காதல் கொண்டனளாம். அத் தீக்கடவுளோ முனிவரரின் மனைவியர்மேற் பெருங் காதல் கொண்டிருந்தமையின் சுவாகா என்பவளை விரும்பிற் றிலனும். அதுதெரிந்த சுவாகா என்பவள் அம் முனிவர் மனைவியர் ஒவ்வொருவரின் வடிவையுந் தானெடுத்து, அவ் வாற்றால், அத் தீக்கடவுளைப் புணர்ந்து அப் புணர்ச்சியிற் றோன்றிய கருவை ஒரு கலத்தில் இட்டு வைத்தனளாம். முனிவர் மனைவியர் எழுவரில் அருந்ததி என்பவள் வடிவை மட்டும் அவள் தான் எடுக்கமுடியாமையால், ஏனை அறுவரின் வடிவை அடுத்தடுத்துப் பெற்று அவனைப் புணர்ந்து அப் புணர்ச்சியால் வந்த கருவை ஆறுமுறை அவள் ஒரு கலத்தில் இட்டு வைத்தமையின், அவ் ஆறு கருவும் 'ஸ்கந்தன்' எனப் பெயரிய ஒருமகவாய் ஆறு திரு முகங்களுடனும் பன்னிரண்டு கைகளுடனுந் தோன்றிற்றும். இதுவே பழைய மாபாரதத்திற் போந்த கந்தன் பிறப்

பாகும். இக் கதை முன்சொன்ன பரிபாடற் கதைக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டதாய் இருக்கின்றது. அதுவேயு மன்றித், தீக்கடவுள் கந்தனுக்குத் தந்தையாயின், கந்தனை யொப்ப அவனும் முழுமுதற்கடவுளாகவன்றோ இருத்தல் வேண்டும்? ஆனால், தீக்கடவுளோ முனிவர் மனைவியரைக் காதலித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றான். வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாத கடவுள் ஊனுடம்புவாய்ந்த முனிவர் மனைவியரை விழைந்தா னென்றல் எவ்வளவு இழிந்ததாய்க் கடவுள் நிலைக்கு மாறானதாய் இருக்கின்றது! அல்லாமலும், முனிவர் மனைவியர்போல் வடிவெடுத்த சுவாகா என்பவளைக் கூடிப் பெற்ற கந்தனென்னும் மகவு முழுமுதற் கடவுளாதல் யாங்ஙனம்? இவ்வாறெல்லாங் கடவுளிலக்கணத்துக்குப் பலவகையால் மாறுபட்டு நிற்கும் இக் கதை, களவுப் புணர்ச்சியிற் பிறந்த ஒரு முனிவர் மகன்றன் கதையாய் இருக்கக் காண்டுமே யன்றிப், பிறப்பு இறப்பு இல்லா முழுமுதற் கடவுளான முருகப்பிரான்றன் தெய்வ முழு முதன்மையை அறிவிக்கும் உண்மைக்கதை யாகுமோ? கூர்ந்து பார்மின்கள் அறிஞர்களே? இத்தகைய பொல்லாக் கதையை நம்புங் குருட்டுச் சைவர்தம் பாழ்த்தஉரை சைவத்துக்குப் பகைமையா, இதுபோன்ற ஆரிய அருவருப்புகளைத் தொலைத்து, முருகப்பிரான்றன் உண்மை இயல்பை யறிந்து அவனை வழிபடல்வேண்டும் என்றுரைக் கும் எமது மெய்யுரை சைவத்துக்குப் பகைமையா என்பதை ஆராய்ந்து தெளிமின்கள்!

இனி, வான்மீகி இராமாயணத்திற் சொல்லப்பட்ட கார்த்திகேயன் பிறப்பை இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும். முன்னொருகாலத்திற் சீகண்டராகிய சிவபிரான் உமா தேவியை மணந்து கொண்டபின், ஆயிரம் தேவயாண்டுகள் வரையில் அம்மையைப் புணர்ந்துகொண்டிருந்தனராம்.

அப்போதும் உமையம்மையார்க்கு மகன் பிறந்திலனும். ஆனாலும், இனி மகாதேவர்க்குப் பிறப்பதாகிய பிள்ளையின் அஞ்சத் தக்க பேராற்றலை நினைந்து பெருந்திகில் கொண்ட தேவர்கள் சிவபிரானையும் அம்மையையும் புணர்ச்சி தவிர்கவென்று வேண்டிக்கொண்டனராம். அதற்கியைந்த சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி 'முன்னமே வெளியாக்கப் பட்ட கருவை என்செய்வது' என்று தேவர்களைக் கேட்டனராம். அப்போது தேவர்கள் அக்கினிதேவனையும் வாயுதேவனையும் அக் கருவை ஏற்கும்படி வேண்டினராம். அவ்விருவரும் அவ்வாறே செய்ய, உடனே ஒரு வெள்ளை மலை உண்டாக, அம் மலையின்கட் கார்த்திகேயன் பிறந்தனனும். தேவர்கள் அம்மையைப் புணர்ச்சி தவிர்கவென்று வேண்டினமையின், அவள் அவர்கள்மேற் சினந்து 'நும் மனைவிமார் எல்லாரும் வறடிகளாகுக'வென்று சபித்தனளாம். அதன்பிற் சிவபிரான் தவத்திலமரத், தேவர்களெல்லரும் நான்முகனை யணுகிச் 'சிவபிரான் தவத்திலமர்ந்தமையின், எம்முடைய படைகளுக்குத் தலைவனிலன்; ஆதலால், எமக்கு வேறொரு படைத்தலைவனைத் தந்தருள்க' என வேண்டினராம். அப்போது நான்முகன் 'உமைப் பிராட்டியின் சாபத்தால் நும் மனைவிமார் எவரும் புதல்வர்ப் பெறார்; என்றாலும், அக்கினிதேவன் மட்டுங் கங்கையின்கண் ஒரு புதல்வனைப் பிறப்பிக்க வல்லன்; அப் புதல்வனே நும்படைக்குத் தலைவனாவன்' என மொழிந்தனனும். அது கேட்ட தேவர்கள் கயிலை மலைக்குச் சென்று தமது கருத்தை நிறைவேற்றுமாறு அக்கினிதேவனை அமர்த்தி வைத்தனராம்; அக்கினிதேவனும் அவர் வேண்டியபடியே கங்கையைக் கருவேற்றி வைக்கக் கங்கையானவள் கார்த்திகேயனைக் கருவுயிர்க்கக், கருவுயிர்த்த மகவைக் கிருத்திகைகள் என்னுந் தேவமாதர்கள் பாலூட்டி வளர்க்க, அதுபற்றி

அப் பிள்ளை 'கார்த்திகேய'னெனப் பெயர்பெற்றனனும். என்று இவ்வாறு கார்த்திகேயன் பிறப்பை வான்மீகி இராமாயணம் நுவலாநிற்கின்றது.

இக் கதையின்கண் ஆயிரந் தேவயாண்டுகள் வரையிற் சிவபிரான் உமைப்பிராட்டியைப் புணர்ந்திருந்தன னென்பது கடவுள் இலக்கணத்துக்குப் பெரிதும் மாறுய் நிற்கின்றது. ஏனென்றால், இறைவனும் இறைவியும் எஞ்ஞான்றும் இன்ப உருவினராயே பிரிப்பின்றி நிற்குந் தன்மையர் ஆவர். அங்ஙனமிருப்ப, ஆயிரந் தேவயாண்டுகள் மட்டும் அவர் இன்பம் நுகர்ந்தனரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும் ? அங்ஙனம் புணரும்முன் இன்பமின்றி இருந்தனராயினன்றே, அவர் புணர்ச்சி யின்பத்தை விழைதல் வேண்டும்? எக்காலுமே இன்ப உருவினராயிருப்பார்க்குப் புணர்ச்சியின்பம் எற்றுக்கு? ஊனுடம்புடைய எம்மனோர் பெரும்பாலுந் துன்பவயத்தராய் இருத்தலினாலன்றே அவர் புணர்ச்சியின்பத்தை இடையிடையே வேண்டுகின்றனர். துன்பமே இல்லாது இன்பமேயாய் நிற்கும் இறைவற்கும் புணர்ச்சியின்பம் நிகழ்ந்த தென்னுமிக்கதை கடவுளின் இன்பநிலையைக் குலைப்பதாய் இருக்கின்றதன்றே ! மேலும், எம்போன்ற சிற்றுயிர்க ளெல்லாம் நிலையின்றி மறைந்துவிடும் ஊனுடம்பின் வாயிலாகவன்றி இன்பநுகர்தலை அறியமாட்டா. எல்லாம்வல்ல முதல்வனோ ஊனுடம்புடையன் அல்லன். அவன் அருளையே திருமேனியாகவுடையன். அவ்வருளே அம்மை வடிவாய் அப்பனை எஞ்ஞான்றும் பின்னி நிற்குமென்பது,

'அருளுண்டாம் ஈசற்கு அது சத்தியன்றே
அருளும் அவனன்றி இல்லை—அருளின்று
அவனன்றே இல்லை அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு
இரவிபோல் நிற்கும்அரன் ஏய்ந்து''

என்னும் சிவஞானபோதத் திருவெண்பாவால் நன்கு வலி யுறுத்தப்பட்டமை காண்க. இவ்வாறு பிரிப்பின்றி என்ஞ் ஞான்றும் இன்ப உருவாய் நிற்கும் இறைவனையும் இறை வியையும் பிரித்துவைத்து, ஊனுடம்பில்லா அவர் ஊனுடம்புடைய எம்மனோரைப்போற் புணர்ந்து கிடந்தா ரென்னும் இவ்விராமாயண கதையின் பொய்யுரை எவ்வளவு இழிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது பார்மின்கள்! இன்னும் எல்லா உயிர்களையும், எல்லா உலகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்த அப்பனும் அம்மை யும் நெடுநாட் புணர்ந்தும் புதல்வர்ப்பேறு வாய்ந்திலரென் பதும், பின்னர் அம்மை வயிற்றிற் கருப் பாய்ந்திருந்த தென்பதும், அதனையறிந்து தேவர்கள் பெருந்திகில் கொண்டன ரென்பதும், எவ்வளவு இழிவான கதைகளா யிருக்கின்றன. மேலும், பேராற்றலும் பேரருளும் வாய்ந்த இறைவன்றன் மகவும், பேராற்றலும் பேரருளும் உடைய தாய் இருக்குமன்றோ! அங்ஙனமிருக்க, அத்துணைச் சிறந்த மகப்பேற்றை யுணர்ந்து தேவர்கள் மகிழவேண்டி யவரா யிருக்கத் திகில்கொள்ள வேண்டுவதென்னை? அல்லதூஉம், அம்மை வயிற்றினிலிருந்த கருவை அக்கினி தேவனும் வாயுதேவனும் ஏற்றல் எங்ஙனம்? ஏற்றுக் கொண்டுபோய் வெள்ளி மலையின்கட் கார்த்திகேயனைப் பிறப்பித்தன ரென்பதூஉம் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? அக்கினி வாயுவென்னுந் தேவர்களிருவரும் ஆண்களா பெண்களா? ஆண்களாயின் அம்மையின் வயிற்றிலிருந்த கருவை அவர்கள் ஏற்பதும் பிறப்பிப்பதும், ஒரு கருவை இருவர் ஏற்றுப் பிறப்பிப்பதும் ஆகிய இவை எல்லாம் எவ் வாறு செய்தல் கூடும்? பெண்களாயின் ஆணொடு கூடி யல்லது கருவேற்றல் இயலாதா யிருக்க, இவர்கள்மட்டும் அக் கருவை ஏற்றனரென்பது எத்துணைப் பெரும் புளுகா

இருக்கின்றது! அல்லாமலும், அம்மையின் ஒரு கருவை மாதரிருவர் ஏற்றன ரென்பதுதான் எவ்வாறு பொருந்தும்? மேலும், தேவர்களின் வேண்டுகோளின்படி அக்கினி தேவன் கங்கையைக் கருவேற்றினுன் என்பதும் எவ்வாறு பொருந்தும்? கங்கை என்பது வெறுந் தண்ணீரா? அல்லது தண்ணீர்க் கரையிலிருந்த ஒரு பெண்ணு? கங்கை கார்த்திகேயனைப் பெற்றன ளென்ருல், பெற்ற அம் மகவுக்கு அவளே பாலூட்டவேண்டி யிருக்கக், கிருத்திகைக ளென்னுந் தேவமாதர் அறுவர் அம் மகவுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்தன ரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும்? ஈன்ற கங்கைக்குப் பாலில்லாமற் போயிற்ரு? ஊனுடம்புடைய மக்கட் பெண்டிரெல்லாம் தாம் ஈன்ற மகவினை வளர்க்கத் தாமே பாலூட்டக் காண்டுமன்ருே? ஊனுடம்பு உடையார்க் குள்ள பால்வளந்தானும் இல்லாத கங்கையைத் தேவ மாதென்றலும், அவள் வயிற்றில் எல்லாம்வல்ல இறைவனுன கார்த்திகேயன் பிறந்தன னென்றலும் எத்துணைப் பொருத்தமற்ற பொய்க்கதைகளா யிருக்கின்றன! இனிக் கிருத்திகை மாதர்கள் அறுவரால் வளர்க்கப்பட்டமை பற்றிக் கார்த்திகேயன் அறுமுகக்கடவுள் எனப்பட்டனு? அல்லது முதலில் ஆறுகுழந்தைகளா யிருந்து பிறகு ஒரு திருவுருவங் கொண்டமையால் அப் பெயர் பெற்றனு என்பதும் ஆராயற்பாற்று. கதையின் போக்கையும் மற்றைப் புராணங்கள் கூறும் அறுமுகன் பிறப்பையும் உற்றுநோக்குமிடத்து, முதலில் ஆறு குழந்தைகளாயிருந்து, பின்னர் அவ் ஆறும் ஒன்ருய்க் கூடி ஆறு திருமுகங்க ளுடைய பிள்ளையாயிற் றென்பதே புலனுகாநிற்கின்றது. இவ்வாறு கொள்ளுமிடத்துத், தனித்தனி ஆறுகுழந்தைக ளாய் இருந்தபோது ஆறு உடம்புகளில் நின்ற ஆறு உயிர்கள் ஒருயிராகிய ஒருடம்பின்கண்நிற்றல் எவ்வாறு

பொருந்துமென்பது வினவப்படுமன்றோ? ஏனென்றால், உடம்புகள் அருவல்லாமாயையிற் றிரட்டப்பட்டன ஆகும். ஆகையால் அவற்றுள் ஒன்று மற்றொன்றாய்த் திரிதல் கூடும்; ஆனால் உயிரோ உருவில்லாத அறிவுப்பொருளாத லால் அது மற்றொன்றாய்த் திரிதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும்? சைவசித்தாந்த நூற்படி ஒவ்வோருயிரும் எக்காலத்தும் அழிவுபடாதுள்ள தனித்தனி முதல்களல்லவோ? இவ் வுண்மை ஆசிரியர் மெய்கண்ட தேவநாயனார்,

"அவ்வுடலில் நின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாம் கிடப்பச்
செவ்விதின் அவ்வுடலிற் சென்றடங்கி—அவ்வுடலின்
வேறொன்று கொண்டு விளையாடி மீண்டதனை
மாறல்உடல் நீயல்லை மற்று"

என்று சிவஞானபோதத்தின்கண் தெளித்து உரைத்தமை யால் நன்கு விளங்கும். எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவு ளாகிய சிவத்துக்கு அணுக்கராய், அச் சிவத்தோடொத்த முழுமுதல் உரிமைகள் பெரும்பாலும் உடையராய், மிக நுண்ணிய தூய மாயா உலகங்களில் வைகும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் என்னுந் தூயகடவுளருங் கூடத் தனித்தனி முதல்களாம் உயிர்களே ஆவர் என்று ஆசிரியர் அருணந்தி சிவனார்,

"உரைதரும்இப் பசுவர்க்கம் உணரின் மூன்றும்
உயரும்விஞ் ஞானகலர் பிரளயா கலர்சகலர்
நிரையின்மலம் மலங்கன்மம் மலங்கன்மம் மாயை
நிற்குமுதல் இருவருக்கு நிராதார மாகிக்
கரையில்அருட் பரன்துவிதா சத்தினிபா தத்தால்
கழிப்பன் மலம் சகலர்க்குக் கன்மஒப்பில்
தரையில்ஆ சான் மூர்த்திஆ தாரமாகித்
தரித்தொழிப்பன் மலம்சதுர்த்தா சத்தினிபா தத்தால்"

என்று வற்புறுத்தி இருக்கின்றமையின், பிரளயாகல விஞ் ஞானகல தத்துவக்கடவுளரில் ஒருவராகக் கார்த்திகே

யரைக் கொள்ளினும், அவர் ஓர் உயிர்முதலே யாகவேண்டு மல்லாமல் ஆறுயிர் சிதைந்து மாறிய ஒருயிராவர் என்றல் எவ்வாற்றானும் அடாது. ஆகவே, ஆறு உயிர்கள் கூடி ஒருயிராய் ஆறுமுகன் ஆயின என்னும் இப் பாழும் பொய்க் கதை சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞானப் பொருளுக்கும், முருகப்பிரான்றன் முழுமுதற் றன்மைக்கும் முழுமாறாய் நின்று அவர்தம் தெய்வத்தன்மையைச் சிதைக்கும் இயல் பினதா யிருத்தலின், இப் பொல்லாக் கதையை 'ஆராயாது அப்படியே நம்புங் குருட்டுச்சைவர்கள் சைவத்துக்குப் பெரும்பகைவராதலோடு, தமிழ்ப்பெருந் தெய்வமாகிய முருகப் பிரான்றன் தெய்வமாட்சியினைக் குறைக்குந் தீவினையாளராவரென்றும் ஓர்ந்துகொள்க.

இனி, மேற்காட்டிய மூன்று புராண கதைகட்கும் மிகப் பிற்பட்டகாலத்தே எழுந்ததாகிய காந்தபுராணத்தின்கண் நுவலப்பட்ட கந்தன் பிறப்பினை இங்கே எடுத்துக் காட்டி அதன் மாறுபாட்டினையும் ஒரு சிறிது விளக்குவாம். சூரன் சிங்கமுகன் தாருகன் என்னுங் கொடிய அசுரர்களால் மிகவுந் துன்புறுத்தப்பட்ட தேவர்கள் சிவ பிரானை அடைக்கலம் புகுந்து அவ் வசுரர்களைத் தொலைத் தருளுமாறு வேண்டினரென்றும், அதற்குத் திருவுளம் இசைந்த இறைவன் ஆறு திருமுகங்களோடும் விளங்கிய ஒரு திருமேனி உடையராய்த் தன் மருங்கிருந்த அம்மையைக் காதல் மிகுந்து நோக்க, உடனே அவர்தம் விந்துவானது மேல்நோக்கி எழுந்து, அவர்தம் நெற்றிக்கண்கள் ஆறிலும் ஆறு ஒளியாய் வெளிப்பட்டு அவர்க்கு எதிரே வந்து நின்றதென்றும், அவ் ஆறு ஒளிவடிவினையும் நோக்கிய இறைவன் அக்கினிதேவனையும் வாயுதேவனையும் அழைத்து 'இவ் ஆறு ஒளிவடிவினையும் நீவிர் இருவிருங் கங்கையின்கட் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பித்தல்வேண்டும்'

என்று கட்டளையிட, அவ் விருவரும் அவற்றை மாறி மாறிச் சுமந்து சென்று கங்கையின்கண் உய்த்தனரென்றும், அங்ஙனஞ் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அவ் ஆறு விந்து ஒளியுங் கங்கை நீரினை உரிஞ்சிவிடக் கங்கையானவள் பெரிதுந் திகில்கொண்டு அவ்வொளிகளைத் தன்னருகிருந்த ஒரு புல்லடர்ந்த வாவியின் (சரவணப்பொய்கை) நடுவிலுள்ள தொரு தாமரை மலரில் ஒதுக்கிவிட, அதன்கட்கிடந்து அவ் ஆறும் ஒன்றுகூடி ஒரு திருஉருவாய் ஆறுமுகமும் பன்னிரண்டு கையும் உடையதாகி விளங்கிற்றென்றும் போந்த கதையே அதுவாம்.

இக் கதையின்கண் கடவுளிலக்கணத்திற்கு மாறு கொண்டனவாய் இருப்பனவும் இங்கெடுத்துக் காட்டுதும் : தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்த இறைவன் ஒரு மகவினைப் பிறப்பிக்கவேண்டி ஆறுமுகங்களோடு இருந்து அம்மைமேற் காதல் கொண்டமை எற்றுக்கு? ஒருமுகத் தோடிருந்து காதல் கொண்டாற் போதாதோ? அற்றன்று, ஆறுமுகமுடைய பிள்ளைப்பேறு வேண்டி அங்ஙனங் கொண்டாரெனின், ஆறுமுகமுடைய பிள்ளை எற்றுக்கு? அது மிகுந்த ஆற்றல் உடையதாகும் பொருட்டு ஆறுமுகம் வேண்டினரெனின் அப்போது ஒருமுகமுடைய தாம் அவரி னும் ஆற்றலிற் குறைந்தாராய் விடுவரோ? ஒருமுகம் உடைய சிவபிரானே ஆறுமுகம் உடையராய் வேண்டியபடி மாறும் ஆற்றல் உடையரென்றால், அங்ஙனமே அவர்தம் மகவாய் ஒருமுகத்துடன் பிறக்குங் கந்தனும் வேண்டிய போது ஆறுமுகமும் ஆறுக்கு மேற்பட்ட முகமும் எடுக்க வல்லனும் அல்லனோ? எனவே, ஆற்றல் மிகுதியின் பொருட்டு இறைவன் பலவேறு முகங்களை வேண்டின னென்றல் பெரிதும் இழிக்கற்பாலதா யிருக்கின்றது. ஒரு வருடைய ஆற்றல் அவர்தம் மனவன்மையி லிருந்து வரு,

வதேயன்றி, உடல்வன்மையி லிருந்து வருவதன்று. ஏனென்றுல், உடல்வன்மையுடையாரிற் பலர் மனத்திட்பம் இல்லாமையின் வலிவற்றவரா யிருக்கின்றனர். உடல்வலிமை இலரேனும் மனத்திட்பம் மிகுதியும் உடையார் பிறராற் செய்யலாகாத அரிய பெரிய ஆண்மைச் செயல்களையும் ஆற்றியிருக்கின்றனர். இது, பேராண்மையிற் சிறந்த நெப் போலியன் போன்ற மன்னர் சிலரின் வரலாறுகளை உற்று நோக்குதலால் நன்கு அறியலாம்.

இனிச், சிவபிரான் தமது விந்துவினை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அம்மையைக் காதலுடன் நோக்கினர் என்றும், அதனுல் மேலெழுந்து நெற்றிக்கண்களின் வழியாக வெளிப் போந்த ஆறு விந்துவடிவே ஆறுமுகனுயிற்றென்றும் சொல்லுங் கதை மிகவும் பொருத்தமற்றதா யிருக்கின்றது. அம்மை பெண்வடிவும் ஐயன் ஆண்வடிவும் உடையராயிருக் கையில், அவர்தம் புணர்ச்சியினுலன்றே மகப்பேறுண் டாதல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி, அப்பனிடத்துள்ள விந்துவின் வெளிப்பாட்டினுலேயே பிள்ளைப் பேறுண்டாகு மெனின், புணர்ச்சிக்கும் பிள்ளைப் பேற்றுக்கும் இசைந்த பெண் வடிவுடைய அம்மையை அவருடன் பொருத்துவது எற்றுக்கு? அம்மையின் வயிற்றிற் கருவமைத்துப் பின் அவள் குறிவழியே அதனைப் பிறப்பித்தல் அருவருக்கற் பாலதாகலின் இறைவன் அவ்வாறு செய்யாமல் தன்னுடம்பி னின்றே அம் மகவினைத் தோற்றுவித்தானெனில், அப்ப னுடம்பினும் அம்மையினுடம்பு தாழ்ந்ததென்றும், அஃது அருவருப்புடைய வாலாமை (அசுத்தம்) யுடையதென்று மன்றே கொள்ளல் வேண்டும். வினைவயத்தாற் பிறக்கும் எம்மனோர்க்குள்ள ஊனுடம்புகளே வாலாமையுடையன வாகுமன்றி, வினைவயப்படாது இயற்கையிலேயே அரு ளொளிவடிவாய் விளங்கும் அம்மையினுடம்பும் வாலாமை

யுடையதாகுமோ? அவளுடம்பு சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் எட்டா எல்லையற்ற தூய்மையுடையதென்று 'கேனோப நிடதம்' இளத்தலை மேலெடுத்துக் காட்டினமே. அத்துணை அருட்டூய்மை வாய்ந்த அம்மையின் திருவயிற்றில் அக் கருவைப் புகுவித்துப் பிறப்பித்தலன்றோ முறையாம். அதற்குமாறாக இறைவனே அக்கருவைத் தோற்றுவித்தன னென்பது எவ்வளவு இயற்கைக்கு மாறாய் இருக்கின்றது? அதுவேயுமன்றி, அப்பனுடம்பிலும் அம்மையினுடம்பு தாழ்ந்ததொன்றாயின், அத்தகைய உடம்பினை அவன் கூடி யிருத்தலுந் தாழ்ந்ததாமன்றோ? அப்பன் அம்மையைப் புணர்தல் அருவருக்கத்தக்கதாயின், அம்மையின் சேர்க்கை யின்றி அப்பன் தனியனாயல்லனோ இருக்கற்பாலன். அத் துணைதான் ஏன்? புணர்ச்சியானது குற்றமுடையதென் பார்க்குப், பெண்டெய்வம் ஒன்றுளதெனக் கோடலுங் குற்றமாமன்றோ? மேலும், அம்மையைக் காதல்கொண்டு நோக்கிப் பின்னரே அப்பனுக்கு விந்து வெளிப்படுவதாயிற் றென்றலும், அவ் விருவர்க்கும் புணர்ச்சியுண்டென்பதை அறிவிக்கின்றது. புணர்ச்சியின்பத்தை வேண்டியே பெண் பாலார்மேல் ஆண்பாலார் காதல் கொள்கின்றனரன்றி, அதனை வேண்டாது காதல் கொள்வாரை யாண்டுங் காண் கிலேம். அற்றன்று, புணர்ச்சிவேண்டாது காதல் கொள் ளுதலே சிறந்ததாமெனின், ஆண்மக்கள்மேல் ஆண்மக்கள காதல் கொள்ளுதலே அமையும், பெண்மக்கள் வேறு எற்றுக்கு என்று வினா நிகழுமன்றோ? அல்லதூஉம், பெண்மக்களைக் காதலித்தலும் அவரொடு புணர்தலும் அருவருக்கற்பாலவெனின், பிள்ளைப் பேறு வேண்டுதலும் அருவருக்கற்பாலதன்றோ? பிறர் நலத்தின் பொருட்டு, பிள்ளைப்பேறு இன்றியமையாததாயிற்றெனின்; அங்ங னமே பிள்ளைப்பேற்றின் பொருட்டும் ஆண் பெண் புணர்ச்சி

யும் இன்றியமையாததாய் இருபாலார்க்கும் இன்பத்தைத் தரும் பெற்றியதாகு மன்றோ! அவ்வாறிருக்கப், புணர்ச்சியைக் குற்றமென்றும், அப் புணர்ச்சியாலுண்டாகும் மகப் பேற்றைமட்டும் நல்லதென்றும் ஆராயாது மடமையாற் கூறுவோர், இறைவன் வகுத்த ஆண் பெண் அமைப்பு முறையின் உண்மையைச் சிறிதும் உணராதவரே ஆவர். ஆகவே, அம்மையைப் பக்கத்தே வைத்துக்கொண்டு அவளொடு புணராதே அக் கருவினை இறைவன் தோற்றுவித்தானென்றல் ஒருவாற்றானும் பொருந்தாத பொய்க் கதையேயாம். அம்மையைப் புணராதே அங்ஙனம் அதனைத் தோற்றுவிக்க வல்லவன், அதனைத் தோற்றுவித்தற்கு வாயிலாக அவளைக் காதல் கொண்டு நோக்குதலும் பழுதா மன்றோ? இங்ஙனமெல்லாம் இக் கதையின் பொய்ம்மையினை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, அப்பனிலும் அம்மையை இழிவாக நினைந்து, அக் கருவினை அவள்பாற் பிறப்பித்தலையுங் குற்றமாகக் கருதிவிட்ட ஆராய்ச்சி அறிவில்லாக் கயவன் எவனோ ஒருவன், எல்லாம் வல்ல அம்மையப்பரின் இலக்கணத்துக்கும், முழுமுதற் றெய்வம் வகுத்த இயற்கை முறைக்கும் முற்றும் மாறாக இக் கதையைக் கட்டிவிட்டானென்பதே நன்கு புலனாகாநிற்கின்றது.

இனி, இறைவன் ஆறுமுகனைப் பிறப்பிக்கும்பொருட்டு அம்மையைக் காதலிக்க, அவனது விந்து மேல்நோக்கி எழுந்து அவன் கண்களின் வழியே வெளியாயிற்றென்றலுங் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறாய்நிற்கின்றது. ஏனென்றால், உடம்பின் மூலத்தில் இருக்கும் விந்துவை மேலெழுப்பி மூளையிற் சுவறுவித்தல் தவமுறையாகிய 'யோகமார்க்கம்' ஆமென்றும், அதனை அங்ஙனம் மேலெழவிடாது குறிகளின் வழியே கீழ்ச்செலவிடுத்தல் புணர்ச்சிக்குங் கருத்தோற்றத்திற்கும் உரிய 'போகமார்க்க'

மாமென்றும், நூல்வழக்காலும் உலகவழக்காலும் அறிவுடையோர் நன்குணர்வர். தவமுறையால் விந்துவை மூளைக்கு ஏற்றுதல் கருத்தோற்றத்திற்கு இடையூறுகுமே அல்லாது அஃது அதற்குச் சிறிதும் உதவியாகாது. அங்ஙனமிருக்கப், பிள்ளைப்பேறு வேண்டிய இறைவன் தன் விந்துவை மேன்முகமாக எழுப்பினுனென்றல் எத்துணை மாறுபாடாய் இருக்கின்றது! வயிற்றின் அடிக்கீழ் இருக்கும் விந்து ஆண்குறி வாயிலாகக் கீழிறங்கி ஒரு பெண்ணின் கருப்பையிற் புகுந்தாலன்றிக் கருவுண்டாதல் வேறு எவ்வாற்ருனுங் கூடாதாகும். இவ்வியற்கை முறையொடு திறம்பி இறைவன்றன் விந்து மேலெழுந்து அவன் கண்களின் வழியே வெளிப்போந்து கருவாயிற்றென்றல், அறிவில்லாருஞ் சிறிது நினைந்து பார்ப்பின் ஏற்றுக்கொள்ளாத தொன்ரும். இக் கதைப்பொய்ம்மையினை ஆராய்ந்து நோக்குங்கால், இறைவனது உடம்பின் மேற்பகுதியினை உயர்வாகவும், கீழ்ப்பகுதியினைத் தாழ்வாகவும் நினைந்துவிட்ட புல்லறிவினனுன எவனே ஓர் இழிஞன் இக் கதையினைக் கட்டிவிட்டானென்பது தெற்றென விளங்காநிற்கும். மாற்றற்ற தங்கத்திறைற் சமைக்கப்பட்ட ஒரு வடிவத்தில் மேற்பகுதி உயர்ந்ததென்றுங், கீழ்ப்பகுதி தாழ்ந்ததென்றுங் கூறுதல் பொருந்தாமைபோல, அளவிலாத் தூய அருள் வடிவாய் நிற்கும் இறைவன்றன் திருமேனியில் உயர்ந்ததெது? தாழ்ந்ததெது? திருமேனி முழுதும் அளக்கலாகாத் தூய்மையும் விழுப்பமும் வாய்ந்ததாமன்ருே? இவ்வளவு தானும் ஆய்ந்துபாராமல் அத் திருமேனியின் கீழ்ப்பகுதியை இழிந்ததாகப் பிழைபடக் கருதி, அவ்வாற்ருல் ஆறுமுகன் பிறப்பைப் பின்னும் பலவாற்ருற் பிழைபடுத்திய கீழ்மகன் புல்லறிவுமாட்சியை என்னென் றுரைப்பேம்!

இனி, இறைவன் தன் நெற்றிக்கண்களின் வழிப் போந்து தன்னெதிரே நின்ற ஆறு கருவினையும் உடனே ஏற்று வளர்த்துக்கொள்ளாது, அவற்றைக் கங்கையின்கட் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கச் செய்தமையும், அங்கு அவை தனியே கிடந்து வான்மீன்களாற் பாலூட்டப் பெற்று வளர்ந்தமையும், அவ் விறைவனுக்குத் தன் மகவின்பால் அருளிரக்க மில்லாக் குறைபாட்டினை ஏற்றுகின்றதன்றோ? எத்துணை இழிந்த உயிர்களையுந் தோற்றுவித்து, அவற்றை ஒவ்வொரு நொடியுங் கண்ணுங் கருத்துமாய்ப் பாதுகாத்து வளர்த்துவரும் அம்மையப்பர், தாம் ஈன்ற அறுமகவினை அங்ஙனம் அருள் இரக்கமின்றிக் கங்கையின்கண் எறிந்து விடுவரோ? உற்றுநோக்குங்கால், நம் ஊனுடம்பின் தோற்ற வளர்ச்சியிற் பழகின அழுக்கறிவைக்கொண்டு, எல்லாம் வல்ல முருகன் பிறப்பினைக் கூறப்புகுந்த எவனோ கீழ்மகன் ஒருவன், அவன் பிறப்பினுக்குத் தாய்மை கற்பிப்பான் புகுந்து கடவுளிலக்கணத்துக்குப் பெரிதும் மாறான இத் துணைப் பொய்க்கதைகளையுங் கட்டிவிட்டா னென்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது. இங்ஙனம், பேதையாயினான் மேற்கொண்ட ஒருமுயற்சி பொய்பட்டுப் பெரிதும் இடர் பயத்தல் கண்டன்றோ, ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

> "பொய்படும் ஒன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
> பேதை வினைமேற் கொளின்"

என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வாறெல்லாம் முருகன் பிறப்பைப்பற்றிப் பேதையாயினார் கட்டிவிட்ட கதைகள் நான்கும் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் மாறுகொண்டு முழு முதற் றெய்வ இலக்கணத்தையும், அத் தெய்வத்தால் வகுக்கப்பட்ட அருளியற்கை முறையினையுஞ் சிதைப்பனவா

யிருத்தலின், இன்னோரன்ன பொய்க்கதைகளைக்கொண்டு இறைவன்றன் அருட்டன்மைகளை ஆராயப்புகுதல்,

"ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகன் ஒருமுயற்கொம்பேறித், தப்பி லாகாயப் பூவைப் பறித்த" மைக்கே ஒப்பாய் முடியு மென்க. ஆதலால், இவைபோன்ற பொய்க்கதைகள், இறைவன் அருளிலக்கணத்தை வற்புறுத்துஞ் சைவ சித்தாந்தத் தனிப்பெருங் கோட்பாட்டுக்குச் சிறிதும் உடம்பாடாகா என்று உணர்தலும், உணர்ந்து அவ்வழி ஒழுகுதலுமே உண்மைச் சைவர்க்குரிய உண்மை நெறியா மென்று உணர்ந்து தெளிந்துகொள்க.

கசு. முருகப்பிரான் திருவுருவ வழிபாட்டின் உண்மை

அற்றேல், முருகன் திருவுருவ வரலாற்றினைப்பற்றிய உண்மை உரைதான் யாதோவெனிற் கூறுதும். கடவுள் மிக நுண்ணிய அருள்ஒளி வடிவாய் விளங்குந் தன்மைய ரென்பதும், அவரது அவ்வருளொளி வடிவினைக் காணு தற்கு ஏற்ற அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத மக்கட்பிறவியின ரான நம்மனோர்க்குத் தமது அவ் வடிவினை ஒரு சிறிதா யினுங்காட்டி, நமது அறிவை விளக்குதல் வேண்டும் என்னும் பேரிரக்கத்தால் அவர் தமது ஒளிவடிவோடு ஒரு புடையொத்த தீ ஒளிவடிவில் தம்மை நமக்கு விளங்கக் காட்டுகின்றார் என்பதும், நமக்குப் புலனாகுந் தீயொளி வடிவுகள் திங்களும் ஞாயிறும் நெருப்புமேயாம் என்பதும், இவற்றுள்ளும் ஞாயிறு ஒன்றுமே இயற்கைத் தனிப் பேரொளியாய் விளங்குவதாமென்பதும், அதுபற்றியே பண்டைத்தமிழர்க்கு முதலாசிரியரான விசுவாமித்திர முனிவர் தாம் வகுத்த இருக்குவேத மூன்றாம் மண்டிலத்தின்கண் பகலவனில் வைத்து இறைவனை வணங்குங் 'காயத்திரி மந்திரமாகிய,

''ஓம்தத் சவிதுர்வரேண்யம் பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி
தீயோ யோந : ப்ரசோதயாத்''

என்பதனை இயற்றியருளினரென்பதும், அவரை முதலாகக் கொண்டுவந்த பிற்காலத்துச் சான்றோர்களும் பகலவனை முதன்மையான உடம்பாகக்கொண்டு சிவம் என்னும் மேலான பொருள் விளங்கா நிற்கின்றது என்னும் பொருள் படச் ''சூர்யோ முக்ய சரீரந்து சிவஸ்யபரமாத்மந:'' என்று அருளிச்செய்தனரென்பதும், இவ் வடிப்பட்ட சான்றோர் கொள்கைக்கு இணங்கவே சைவசமயாசிரியராகிய **திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,**

''அருக்கன் பாதம் வணங்குவ ரந்தியில்
அருக்கன் ஆவான் அரன்உரு அல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழுங்
கருத்தினை யறியார் கன்ம வவரே''

என்று அருளிச்செய்தன ரென்பதும் **மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும்** முதலான எம்முடைய நூல்களிற் பலகாலும் பலவிடத்தும் எடுத்து விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றேம்.

பாருங்கள் அன்பர்களே! பகலவன் ஒளி ஒன்று மட்டும் இல்லையாயின், இந்த நிலவுலகத்தின் நிலை எத்தன்மையதா யிருக்கு மென்பதைச் சிறிதாயினும் உற்று உணர் மின்கள்! நாடோறும் பகலவன் ஒளி விளக்கம் வருதலும் போதலுமாய் மாறி மாறி இடையறுது நிகழ்ந்து வருதல்பற்றி நாம் அதன் அருமைப்பாட்டினை உணர்ந்து பாராது நாட்கழித்து வருகின்றோம். பகலவன் இல்லாது ஒழியின் நிலவொளியும் இல்லையாம். நிலவொளி என்பது பகலவன் ஒளியின் எதிரொளியன்றோ? பகலும் நிலவும் இல்லையாயின் எங்கும் இருள்சூழ்ந்திருப்பதன்றி, வெளிச்சத்தைக் காண்டல் சிறிதுமே இயலாது. ஞாயிற்றின்

வெப்பம் இல்லையாயின் எங்குங் கடுங்குளிருங் கொடும் பனியும் மிகுந்துவிடும் ஆதலால், நெருப்பை உண்டாக்கு தலும் ஒருவாற்றானும் இயலாது. ஞாயிற்றின் சூடும் ஒளியும் இல்லையாயின், புற்பூண்டுகள் மரஞ்செடி கொடிகள் முதலிய நிலையியற் பொருள்களும், விலங்குகளும் மக்களும் ஆகிய இயங்கியற் பொருள்களும் உளவாகா. எங்கும் வெறும் பாழாகவே, இருளாகவே, பனியாகவே, குளிராகவே இருக்கும். இத் தன்மைத்தாகிய பாழ்நிலைமையின் கொடுமையினை ஒருவாறுயினும் தெரிதல்வேண்டின், இந் நிலவுலகத்தில் வடகோடிக்கண் உளவான பசுநிலப் (Green Land) பகுதிகளைச் சென்றுபார்த்தல் வேண்டும். அந் நிலப்பகுதிகளில் மூன்று திங்கள்வரையில் மூடியிருக்கும் பேரிருளோ அப் பகுதிகளிலுள்ள மக்களால் தாங்கமுடியாததாய்ப், பெருந்துன்பத்தையும் பேரிடர்ப்பாடுகளையும் விளைவிப்பதாய் இருக்கின்றது. அவ்வாறு அம் மூன்று திங்களுங் கொடிய அவ்விருளிலுங் குளிரிலுங் கிடந்து துன்புறும் அம் மக்கள் அம் மூன்றுதிங்கள் முடிவில் வானின்கட்டோன்றும் ஒருபெரு மின்னொளியினைக் கண்ட அளவிற் சொல்லுக்கடங்கா மகிழ்ச்சியினராய், அவ்வொளியினை வணங்கி வாழ்த்துதலையும், அம் மின்னொளியும் மறைந்து சென்றபின் அடுத்துத்தோன்றும் பகலவனொளியினைக் கண்டு அவர்கள் எல்லையற்ற களிப்புடையராய் ஆடிப்பாடி அதனை வழிபடுதலையுங் காணவல்லார்க்கே, ஞாயிற்றின் அருமையும் பெருமையுந் தெய்வத்தன்மையும் இனிது விளங்காநிற்கும். ஏனையோர்க்கு அதன் மாட்சியுங் கடவுட்டன்மையும் அத் துணையாக விளங்கா. ஏனெனின், நாளும் பாலே பருகுவானுக்கு, நாளும் நெய்யடிசிலே யுண்பானுக்கு, நாளுங் குளிர்ந்த பூங்கொடிப்பந்தரிலேயே இருப்பானுக்கு, நாளும் பொன்னிலேயே புழங்குவானுக்கு, நாளும் மென

பஞ்சின் அமளியிலேயே துயில்வானுக்குப் பாலினினிமையும் நெய்யடிசிற்சுவையும் கொடிப்பந்தரின் குளிர்நிழலும் பொன்னினருமையும் அமளியின்மென்மையும் புலனாகாமை போல, நாளும் பகலவனது தெய்வ ஒளிவிளக்கத்திலேயே பயில்கின்ற நம்மனோர்க்கும் அதன் தெய்வமாட்சி விளங் காமற்போகின்றது; மற்றுப், புளிங்காடி நுகர்வானும், புளிங்கூழ் அயில்வானும், மணல்வெளியிற் கடுவெயிலால் வெதும்புவானும், பொன்னையே காணாது மிடிப்பட்டு வருந்து வானும், பாறைகற்களிற் படுத்துத் துன்புறுவானுமே அச் சிறந்த பொருள்களை நுகரப்பெற்றக்கால், அவற்றின் அருமை பெருமையுணர்ந்து, அவைதம்மைப் பாராட்டுவான். அது போலவே, பகலவனில்லாப் பாழ்நிலத்திற் கிடப்பாரே பகலவனருமையும் அவன்றன் றெய்வமாட்சியும் நன்குணர்வா ராவர்.

இஞ்ஞான்று பகலவன் வெளிச்சத்தில் இடைவிடாது பயிலும் நம்மனோர், அவன்றன் றெய்வத்தன்மையினை நன்கு உணராராயினும், பல்லாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் நிலத்தின் தென்கோடியினை யடுத்த குமரிநாட்டின்கண் உயிர்வாழ்ந்த நம்முன்னோர்கள் இடையிடையே சில திங்கள் இருளிற் கிடந்து வருந்தினவராதலின், அவர் பகலவனைக் கண்ட அளவானே சொல்லுக்கடங்காக் களிப்புடையராய், அவனை வணங்கியும் வாழ்த்தியும் உயிர்வாழ்வாராயினர். குமரி நாட்டை அரசாண்ட **செங்கோன்** என்னும் வேந்தன்மேற் பாடப்பட்ட பண்டைத் தமிழ்ப்பெரும்பனுவலாகிய **செங்கோன் தரைச்செலவு** என்னும் நூலின்முகத்திற் கதிரவன் தெய்வ மாக வைத்து வழிபாடு செய்யப்பட்டிருப்பதே யாங்கூறும் உண்மைக்கு உறுபெருஞ் சான்றாம். இங்ஙனமாக, நம் பண்டைத்தமிழ் நன்மக்கள் மேற்பாற்றோன்றுங் கதிரவன் விளக்கத்தைக் கண்டகாலத்து, அக் கதிரவன்மேனி சிறந்த

நிறமுடையதாய் மினுமினுவென்று திகழாநிற்கவும், அவனுக்குக் கீழே தோன்றுங் கடலானது பச்சை மஞ்சள் ஊதா கறுப்பு பொன்மை முதலான பலநிறங்களும் ஒருங்குகலந்த கொழுவிய நீல நிறமுடைத்தாய்த் தோன்றவும், இக்கடலுக்குங் கதிரவனுக்கும் இடையிலும் பின்னும் மேலும் உள்ள வான்வெளியெல்லாம், அப் பல்வேறு நிறங்களொடு விராய பச்சைப் பொன்நிறமுடைத்தாய் விளங்காநிற்கவும் நோக்கி வியந்து, அத் தோற்றம், அழகிய நீலத்தோகைமயின்மேல் அமர்ந்துவிளங்கும் எழில்மிக்க ஓர் இளைஞன்றன் றோற்றத்தோடு ஒத்திருத்தலை உணர்ந்தனர். இவ்வாறு அத்தோற்றத்தின் அழகானது தமதுள்ளத்தைக் கவர்ந்து, அதன் கண் நிலைபெற நிலைபெற, அவர்கள் மயின்மேலிருக்கும் ஓர் இளைஞனாகவேகொண்டு இயற்கையில் விளங்கும் அத் தெய்வஒளியினை வழிபட்டுவரலாயினர். விடியற்காலையிற் கீழ்பாற்றோன்றும் ஞாயிற்றின் எதிரே கீழ்நிற்கும் பசுங் கடலானது ஒருமயிலினுருவத்தை ஒத்திருத்தலும், அதன் மேற் றோன்றுஞ் சிவந்த இளவளஞாயிறு அம் மயின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் ஒருதெய்வஇளைஞனை ஒத்திருத்தலுங் கண்டன்றோ, ஆசிரியர் நக்கீரனார் தாம் அருளிச்செய்த திருமுருகாற்றுப்படை முதலில் முருகப்பிரான் மயின்மேன் அமர்ந்திருக்குந் தோற்றத்திற்குக் காலைஞாயிறு கடல்மேற் றோன்றுங் காட்சியினையே உவமையாக எடுத்து,

"உலகம் உவப்ப வலன்ஏர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஓவற இமைக்குஞ் சேண்விளங்கு அவிரொளி"

என்று ஓதுவாராயினர். உலகத்தைப் படைத்த முதல்வன் அவ் வுலகத்தின் வேறாகவே நில்லாது, அவ் வுலகத்தோடு உடனுமாய் நிற்பன் என்பதே சைவசித்தாந்த முடிபாம். இஃது,

''உலகேழு எனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ''

என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்தவாற்றானும்,

''உலகமே உருவமாக யோனிகள் உறுப்பதாக''

என்று அருணந்திசிவனார் அருளிச்செய்தவாற்றானும் அறியப்படும். உலகமே உருவமாய் நிற்கும் முதல்வன் அவ்வுலகத்தினுள்ளும் ஒளிவடிவங்களையே திருமேனியாய்க் கொண்டு முனைந்து நிற்பனென்பது,

''தேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார்''

எனப்போந்த சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளானும், ''அவனன்றி வான்மீன்களும் விளங்குதலில்லை; ஞாயிறு திங்களும் விளங்குதலில்லை'' எனப்போந்த சுவேதாச்சுவதர உபநிடத உரையானும் நன்கு தெளியப்படும். ஆகவே, மயில்மேலமர்ந்த முருகன்வழிபாடு கீழ்கடல்மேல் அமர்ந்த தெய்வ ஞாயிற்றின் வழிபாடே ஆதல் தெற்றெனப் பெறப்படும். காலையிற்றோன்றும் புதுஞாயிறு இளமைச் செவ்வியுடையதாதலால் அதன்கணிற்கும் இறைவன் முருகனெனப் பட்டான். முருகனென்பது இளைஞனென்னும் பொருளைத் தருந் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகும். இங்ஙனம், பகலவனொளியில் அமர்ந்து உலகத்துள்ள மன்னுயிர்கட்கு அருள் வழங்கும் எல்லாம்வல்ல இறைவனே, பண்டைத்தமிழ்ச் சான்றோரால் முருகனாகவைத்து வழிபடப்பட்டமை காண்க. இவ்வாறு இயற்கைத்தோற்றத்தின்கண் விளங்கும் முதல்வனாகிய முருகன்வழிபாடு எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் எல்லாத் தேயத்தார்க்கும் ஒத்த உரிமைப்பாடு உடையதாதலின், அதன்கட் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறுவது ஏதுமில்லாமை தானே விளங்கும். இவ்வாறன்றிப், பிறப்பு

இறப்பு இல்லா முழுமுதற்கடவுளாகிய முருகப்பிரானுக்கு அருவருக்கத்தக்க பிறப்பினை ஏற்றும் மேற்காட்டிய கதைகள் சைவசித்தாந்தத்துக்கு ஒருசிறிதும் உடம்பாடாகாமை யால் அவை அறிவுடையோரால் தழுவற்பாலன அல்ல என்பதூஉம், விடியற்காலையிற் கீழ்க்கடற்பாற்றோன்றும் பகலவனில் இறைவனை வழிபடும் இயற்கை முருகப்பிரான் வழிபாடே அறிஞர்களால் உவந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படு மென்பதூஉம் நன்கெடுத்து விளக்கப்பட்டன.

கஎ. திருமாலின் திருவுருவ உண்மை

இனிக், காலையிலெழுந்த ஞாயிறு காலைப் பத்துமணி வரையில் வான்வெளியை ஒருகூறு அளந்து, பத்துமணி முதல் இரண்டுமணி வரையில் அவ்வெளியின் நடுக் கூற்றினை அளந்து, இரண்டுமணிமுதல் மாலை ஆறுமணி வரையில் அதன் மற்றொரு கூற்றினை அளந்து இயங்குவ தாகிய இயக்கமே திருமால் மூவடியால் மூன்றுலகு அளந்தார் என்னுங் கதையின் உண்மைப்பொருளாம். எனவே, வான்வெளியினை மூன்றுபொழுதில் மூன்றுகூறாய் அளக்கும் பகலவனில் விளங்கா நின்ற முதல்வனே திருமா லெனப்பட்டனனன்றி வேறல்லன். இவ்வாறன்றி மாவலி பால் மூவடிமண் இரந்துகேட்டு அவனை ஏமாற்றிக் கீழும் நடுவும் மேலுமென்னும் மூன்றுலகுந் திருமால் தன்னடி யால் அளந்தானென்னுங் கதையும், அவன் பத்துப்பிறவிக ளெடுத்தான் என்னுங் கதையும் இறைவனிலக்கணத்துக்கு ஏலாவாய் அருவருப்புகள் பல நிறைந்திருத்தலின் அவை அறிவுடையோரால் விலக்கற்பாலனவாமென்க. வான் வெளியை மூன்றுகூறாய் அளக்கும் பகலவனை விட்ணு என்னும் பெயரால் இருக்குவேதத்தின்கண்ணும் நுவலப் படுதலின், பகலவனில் விளங்கும் இறைவன் வழிபாடே

திருமால் வழிபாடாய்ப் பண்டைக்காலத்துச் சான்றோரால் தழுவப்பட்டமை கண்டுகொள்க.

கஅ. சிவபெருமான் திருவுருவ வழிபாட்டின் உண்மை

இனிக், காலையிலெழுந்து நடுப்பகலில் இயங்கி மாலையில் மேல்பால் வயங்கும் ஞாயிற்றில் நிற்பானான முதல்வனே சிவபெருமானென வைத்துப் பண்டைச் சான்றோரால் வழி படப்பட்டனன். மாலை ஞாயிற்றின் ஒளி செக்கச் செவே லெனச் சிவந்து நிற்றலின் அதில் வைகும் இறைவன் சிவந்த நிறத்தையுடைய சிவனெனப்பட்டான். அஞ் ஞாயிற்றினொளி தோய்ந்து நெருப்பெனச் சுடர்ந்து விளங்கும் மேல்பால் வானிற் பரந்த முகிற்குழாங்களே அப் பெருமானுக்குச் செக்கச் சிவந்த சடைக்கற்றைகளாக வைத்து மொழியப்பட்டன. அம் முகிற்குழாங்களி னிடையே மிளிரும் பிறைத்திங்களே அப் பெருமான் சடைக்கற்றைமே லுறையும் வெண்பிறையாக வைத்து விளம்பப்பட்டது. அம் முகிற்குழாங்களில் தோய்ந்த நீராவியே அப்பெருமான் சடைமேலுறையுங் கங்கை நீராக வைத்துக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனமெல்லாம் மாலைக் காலத்தில் தோன்றும் செஞ்ஞாயிறும், அஞ் ஞாயிற்றின் ஒளிவிராய் விளங்கும் வானின்தோற்றமுமே சிவபெருமா னாக வைத்து வழிபாடு ஆற்றப்பட்டமை அறியவல்லார்க்கு இஃது எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் எல்லாத் தேயத்தார்க்கும் உரிய இயற்கைத் தெய்வவழிபாடேயாவதன்றி இதன்கட் கடவுளிலக்கணத்துக்கு மாறுவது ஏதும் இல்லாமையும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும்.

கக. விநாயகர் வழிபாட்டின் உண்மை

இனி, மக்களின் அறிவுவிளக்கத்திற்கு இன்றியமை யாததாய் நிற்கும் ஒலியின்கண் முனைத்துத்தோன்றும் இறைவனே யானைமுகமுடைய பிள்ளையாராக வைத்துப் பின்றைக்காலத்துச் சான்றோரால் வழிபடப்பட்டனனென் பதை முன்னரே விளக்கிப்போந்தாம். ஒலிவடிவெல்லாம் வட்டமும் வரியுங்கூடிய கூட்டமேயாகும். ஆகவே, வட்ட மாகிய முகமும், அம் முகத்தினின்று வரிவடிவாய்த் தொங்குந் தும்பிக்கையும் உடைய யானையின்வடிவு, ஒலி வடிவில் நின்ற இறைவனைக் கற்றாரேயன்றிக் கல்லாரும் எளிதில் உணர்ந்து வழிபடுதற்கு ஏற்ற அடையாளமாதல் கண்டே நம் ஆசிரியர்கள் எல்லாம்வல்ல முதல்வனை யானை முகமுடைய திருமேனியில் வைத்து வழிபடலாயினர். இவ் வுண்மை உணராத கயவர்கள் பிறப்பு இறப்பு இல்லா நம் விநாயகப்பெருமானுக்கு மிக அருவருப்பான பிறப்பிறப்புக் கதைகளைக் கட்டிச் சைவசமயத்துக்குப் பெருந்தீங்கு இழைக்கலாயினர். ஆதலால், மெய்யறிவு வேட்கும் மேன் மக்கள் அப் பொய்க்கதைகளை அறவே தொலைத்து ஓங்கார வடிவில் நிற்கும் இறைவன் வணக்கமே யானைமுகமுடைய பிள்ளையார் வணக்கமாம் என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

உ௦. முருகப்பிரானுக்கு ஆறுமுகமும் கோழிக்கொடியும் கூறிய கருத்து

இவையெல்லாங் கூறியது ஒக்கும்; முருகப்பிரானுக்கு மட்டும் ஆறு திருமுகமும் பன்னிரண்டு கைகளுங் கூறுதல் எற்றுக்கெனின்; நான்கு திசைகளும் வானும் பாதலமும் என்னும் ஆறிடங்களிலும் நிகழும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் இறைவன் காணவல்லன் என்பது அறிவித்தற்கே ஆறு

கழக வெளியீடு: ௯00

பதிப்பாளர்:

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,

தலைமை நிலையம்:

1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

கிளை நிலையங்கள்:

மதுரை - 1. திருநெல்வேலி - 6.

மேலுறை திருவரங்கனார் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.